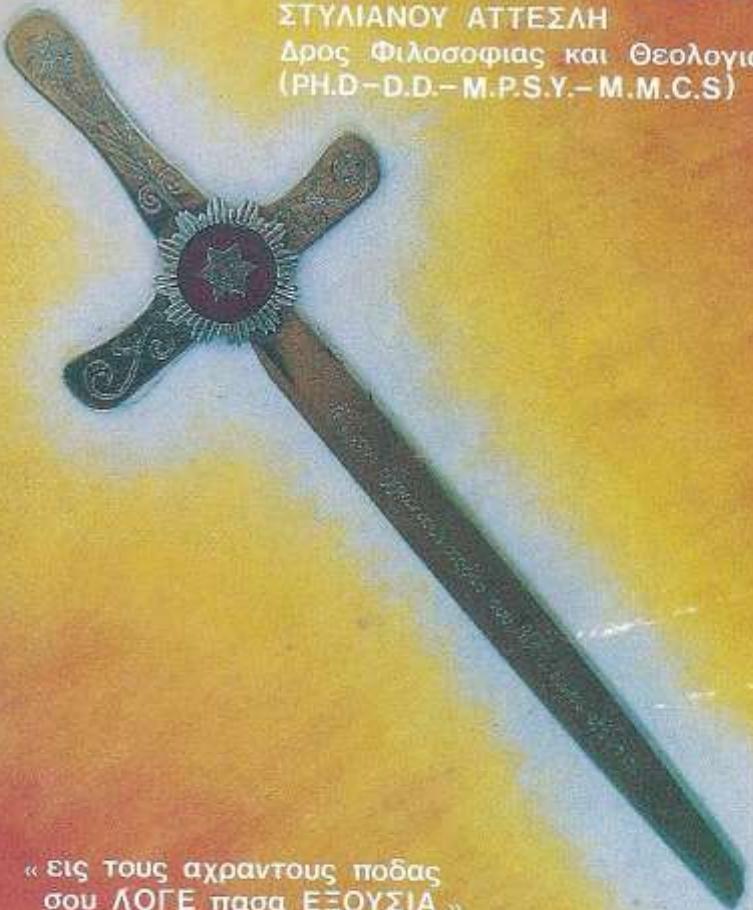

2088

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

υπό του Διδασκαλού των ΕΝΔΟΝ
ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΑΤΤΕΣΛΗ
Δρος Φιλοσοφίας και Θεολογίας
(Φ.Η.Δ.-Δ.Δ.-Μ.Π.Σ.Υ.-Μ.Μ.С.Σ)

« ΕΙΣ ΤΟΥΣ αχραντους ποδας
σου ΛΟΓΕ πασα ΕΞΟΥΣΙΑ »

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

υπό του Διδασκαλού των ΕΝΔΟΝ
ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΑΤΤΕΣΛΗ
Δρος Φιλοσοφίας και Θεολογίας
(Φ.Η.Δ.-Δ.Δ.-Μ.Π.Σ.Υ.-Μ.Μ.С.Σ)

« ΕΙΣ ΤΟΥΣ αχραντους ποδας
σου ΛΟΓΕ πασα ΕΞΟΥΣΙΑ »

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
1. Εισαγωγικό Σημείωμα.....	7
2. Το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ	10
3. Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ	16
4. Η Υπερουσία του Νου	23
5. Χώρος - Τόπος - Χρόνος	33
6. Οι Κόσμοι	42
7. Η Δημιουργία	52
8. Ο Άνθρωπος	58
9. Πώς κτίζεται το ανθρώπινο σώμα	78
10. Τα τρία σώματά μας	83
11. Οι σχέσεις μεταξύ Μόνιμης και Προσωρινής Προσωπικότητας	91
12. Τα Στοιχειακά	95
13. Το διπλούν αιθερικό σώμα	102
14. Πώς κτίζεται το διπλούν αιθερικό σώμα	111
15. Το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ	117
16. Οι Αρχαγγελικές Τάξεις	123
17. Φως και Υπερφώς	133
18. Το Υποσυνείδητο	136
19. Η Ενδοσκόπηση	142
20. Αντί Επιλόγου	155
21. Χαρισμένο στον Άνθρωπο	157

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Κοινή είναι η πεποίθηση, που επικρατεί μεταξύ μας, ότι, σαν ζωντανά πλάσματα, είμαστε κάτι το πολύ διαφορετικό, απ' ότι φαινόμαστε! Δεν είμαστε, δηλαδή, ένα υλικό μόνον σώμα, ούτε απλώς ένα σύνολο οργανικών και ανοργάνων ουσιών, σε θαυμαστή έστω διάταξη και αρμονική αλληλοεξάρτηση, που δίνει το φαινόμενο της ζωής, με την έννοια που όλοι το ξέρουμε. Και, βεβαίως, δεν είμαστε σε ευθεία οντολογική, θα λέγαμε, γραμμή, με τις μυριάδες άλλες μορφές της ζωής, που κατακλύζουν τον πλανήτη.

Εάν ο βιολογικός κύκλος των ζώων αποκληθεί ζωή και δεχθούμε ότι η λέξη περιέχει τις έννοιες της αρχής και του τέλους, για τον άνθρωπο, η ίδια λέξη, με γράμματα κεφαλαία, εκφράζει την αιωνιότητα. Αιώνιος και αθάνατος είναι ο Άνθρωπος, διότι Πνεύμα ΘΕΟΥ οικεί εν αυτώ!

Η εποχή μας, όμως, τείνει να θεοποιήσει την ύλη! Ο άνθρωπος κάνει κακή χρήση του Νού. Χρησιμοποιεί την Θεία Υπερουσία, για υλικούς μόνον στόχους, οι οποίοι, πολλές φορές, στέκονται πέραν των αναγκών του, σε πεδία επισφαλή και επικίνδυνα. Πολλαπλασιάζει ασυλλόγιστα την γνώση και δημιουργεί καταστάσεις, που συνεχώς τον εκτρέπουν από την αληθινή του φύση και δυσχεραίνουν τον τελεολογισμό του.

Τα νέα τεχνολογικά επιτεύγματα, που συσσωρεύονται με γοργό ρυθμό, τον βιθίζουν σε ένα τέλμα καθολικής αμφισθήτησης και του δημιουργούν μία εύθραυστη φεύδαισθηση παντοδυναμίας, η οποία τον απομακρύνει ακόμη περισσότερο από την γεννεσιούργο συνθήκη, τον ασάλευτο Νόμο της αιτίας και του αποτελέσματος!

Αλλά, ο δρόμος αυτός δεν οδηγεί πουθενά! Ο άνθρωπος θα πρέπει, με προσοχή και σοβαρότητα, να αναζητήσει την πηγή της Ζωής. Θα πρέπει να αναδιπλωθεί μέχρι τις

ρίζες του και να ελέγξει ορθολογιστικά κάθε βήμα της καθόλου πορείας του. Θα εκπλαγεί, τότε, για το πόσο αδέξια χειρίσθηκε ορισμένα κεφαλαιώδη, για την εξέλιξή του θέματα. Παράλληλα, θα γοητευθεί από τό μεγαλείο της Θεϊκής Υπόσχεσης, που επιφυλάσσει, για αυτόν, κορυφαίο ρόλο μέσα στην Δημουργία.

Δεν είναι με την δραση, την θαυμάσια αυτή αίσθηση, η οποία κυριαρχεί στον κόσμο των τριών διαστάσεων, που αντιλαμβανόμαστε το ΘΕΙΟ! Οι υλικοί οφθαλμοί μας είναι πάρα πολύ φτωχοί, για να δεχθούν το φως του απείρου κάλλους της Θεότητας! Ο ΘΕΟΣ Πατέρας γίνεται αντιληπτός από μας, δια του ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ και, όχι μέσω της δρασης, αλλά δια του συναισθήματος, που είναι χαρακτηριστικό του ψυχικού μας σώματος. Αισθανόμαστε τον ΧΡΙΣΤΟ ΛΟΓΟ, με την καρδιά, και το ΕΙΝΑΙ μας όλο Χριστοαισθάνεται, ενώ η νόησή μας φλέγεται από την επιθυμία για Θέωση! Και είναι γλυκύτατος και εράσμιος ο πόθος αυτός για ανέλιξη και προσέγγιση και ταύτιση με το ΘΕΙΟ, ώστε ο Άνθρωπος - Εγώ - Πνεύμα αισθάνεται ντροπή, διότι διήλθε από καταστάσεις που αποτελούσαν άρνηση του ΘΕΙΟΥ. Θλίβεται που έζησε σε πεδία με ελάχιστο, ή χωρίς καθόλου φώς!

Όμως, εδώ είναι η βάση της Σοφίας! Ο άνθρωπος, ο οποίος διήλθε από τις καταστάσεις αυτές, έχει τώρα το μέτρο, για να συγκρίνει και να απορρίψει. Δεν είναι πλέον δυνατόν να πειρασθεί, επειδή γνωρίζει καλά ότι πίσω απ' το φαινομενικό και το πρόσκαιρο υπάρχει το διαρκές και το αναλλοίωτο. Έτσι καθίσταται άτρωτος!

Στόχος, λοιπόν, αυτού του βιβλίου, είναι να επαναφέρει στη συνείδηση του ανθρώπου τις σημαντικές αυτές καταστάσεις. Να καθαρίσει τον ρύπο απ' τον καθρέπτη της ψυχής, ώστε να αναδειχθεί η απαστράπτουσα στίλπνη επιφάνεια και να δει μέσα της, ο άνθρωπος, τον πραγματικό εαυτό του. Τότε, όπως ο άσωτος υιός, θα αναμνησθεί της πατρικής κατοικίας και η καρδιά του θα πληρωθεί απ' τη

νοσταλγία της επιστροφής.

Βήμα, προς βήμα, θα προχωρήσει, με αυξανόμενη προσμονή και αγαλλίαση, προς την αδημονούσα Πατρική Αγκάκη και θα ασπασθεί την φιλεύσπλαχνο Χείρα, την πάντοτε εκτεινόμενη και διαρκώς ελεούσα! Θα εισέλθει, τότε, στην Χαρά του ΚΥΡΙΟΥ του!

Χρίστος Κ. Καράγιαργας.

ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ

- «Εγώ ειμί Κύριος ο ΘΕΟΣ σου ο εξαγαγών σε εκ γης Αιγύπτου, εξ οίκου δουλείας, ουκ ἔσονται σοι Θεοί έτεροι προ προσώπου μου!»
- «Πιστεύω εις ἓνα ΘΕΟΝ, Πατέρα παντοκράτορα, ποιητήν ουρανού και γης, ορατών τε πάντων και αοράτων!»

Στους πρώτους καιρούς, όταν η φωνή του KYPIOY έφθανε στα αυτιά των ανθρώπων, για να μεταδοθεί το πανάγιο θέλημά Του, ή για να θεσμοθετηθούν οι υπέρτατοι ηθικοί νόμοι, από υπερβολική ευλάθεια και με πλήρη συναίσθηση της άφατης υπεροχής του AIΩΝΙΟΥ, τον αποκαλούσαν: «ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΟΝΟΜΑ»! Γιατί, ποιό όνομα θα μπορούσε να περιλάβει και να εννοιολογήσει τις άπειρες και απόλυτες ιδιότητες του Πρώτου και Μοναδικού Όντος;

Μόνον ένα όνομα — και αυτό για να εξυπηρετήσει την περιορισμένη ανθρώπινη αντίληψη — θα μπορούσε, με έκδηλη ωστόσο ανεπάρκεια, να αποκριθεί στο Μεγαλείο της Θεϊκής Μονάδας: «Εγώ ειμί ο ΩΝ», είπε, και εμείς, εξαντλούντες κάθε όριο ανθρώπινης δυνατότητας, τον αποκαλούμε «ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ»!

Είναι ο ΘΕΟΣ ο Μέγας, «ο πανταχού παρών και τα πάντα πληρών, ο θησαυρός των αγαθών και ζωής χορηγός!» Είναι η Αιώνια Αρχή (από το Άρχω, όχι το Αρχίζω), που εκτείνεται αναλλοίωτη μέσα στα δημιουργημένα Σύμπαντα και πέραν αυτών, εκεί όπου το χάος και το έρεβος!

Τον βρίσκουμε παρόντα, εν πάσῃ δυνάμει και αίγλη, μέσα στα απειροελάχιστα άτομα της ύλης, όσο και μέσα στους αχανείς και απέραντους Γαλαξίες. Μέσα στα σκοτεινά βάθη της θάλασσας και πάνω στα νεφοσκεπή όρη. Στέκεται παντού, εν πλήρει και διαρκεί παρουσία, από τα έγκα-

τα της αβύσσου, μέχρι του Θρόνου της αρρήτου δόξης Του!

Το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, θα λέγαμε, είναι μία Κατάσταση Αυτοεπιγνωσιακής Απόλυτης Συνείδησης. Μία Κατάσταση, μέσα στην οποία τα πάντα ΕΙΝΑΙ και ευρίσκονται και αντλούν την δύναμη της προέκτασης και της έκφρασής τους. Είναι ο Ένας και Μοναδικός ΘΕΟΣ, που μέσα στην Απόλυτή Του Αυτάρκεια, διαλογίζεται και εκφράζεται. Τα πάντα, και τα ορατά και τα αόρατα, και τα άνω και τα κάτω, όλα εκπηγάζουν από την Έκφραση EKEINOY και είναι αποτέλεσμα της Θείας Του Ευαρέσκειας!

Δεν είναι νοητό να υπάρχει μέρος του απείρου, που να μην είναι μέσα του το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ. Πλην, όμως, το άπειρο δεν είναι ΘΕΟΣ, ούτε ο ΘΕΟΣ περιορίζεται μόνον στο άπειρο! Ο ΘΕΟΣ είναι πέραν της έννοιας του οποιουδήποτε χώρου, είναι η Ζωή η ίδια, την οποία εκφράζει το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, μέσα στον Εαυτό Του, με ειδικά μέσα, τα οποία δημιουργεί, για το σκοπό αυτό. Ένα από τα μέσα αυτά, είναι ο Νους. Με τον Νου, το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ εκφράζει τον Εαυτό Του, σαν Πολλαπλότητα πλέον, μέσα στους κόσμους της χωριστικότητας.

Όμως, πριν προχωρήσουμε στην έκφραση της Θείας Του Πολλαπλότητας, είναι ανάγκη να επιμείνουμε στην έννοια του ΘΕΟΥ, όσον αφορά την ασύλληπτη Μοναδικότητα Του και το άπειρο Έλεος Του, ώστε να μην εμφολεύσει ποτέ φόβος στην καρδιά μας για EKEINON, αλλά μόνον αγάπη, ανιδιοτελής και απέραντη. Γιατί, EKEINOΣ, ενώ είναι τα πάντα, χωρίς καμμιά υστέρηση, είναι, ταυτόχρονα και προπαντός, Αγάπη, ολοκληρωτική και ανεξάντλητη! Ασφαλώς, ο υλικός ανθρώπινος εγκέφαλος είναι πολύ ανεπαρκής, για να συλλάβει την έννοια του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Ωστόσο, μέχρι ενός βαθμού, μπορεί να Το αντιληφθεί.

Είπαμε ότι το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, είναι το παν, το ENA, στην Πολλαπλότητά TOY! Τώρα, θα πρέπει να αντιληφθού-

με αυτή την Πολλαπλότητα, μέσα στο ENA. Πώς μπορεί να γίνει αυτό; Το ENA περικλείει την Πολλαπλότητα, αλλά, κάθε μέρος της Πολλαπλότητας αυτής, EINAI «φύσει πανόμοιο», μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI, χωρίς, εν τούτοις, να είναι δυνατό, από το όμοιο και το επί μέρους, να προσδιορισθεί το ΑΠΟΛΥΤΟ!

Ας δούμε, τώρα, τι μπορούμε να συναντήσουμε μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI, ώστε να έχουμε την έννοια της πολλαπλότητας: Ασφαλώς, την Αυτοεπιγνωσιακή Απόλυτη Συνείδηση! Έχουμε, για παράδειγμα, ένα Ωκεανό, ο οποίος αποτελείται από άτομα υδρογόνου και οξυγόνου. Είναι μια τεράστια μάζα νερού! Όμως, όταν λέμε Ωκεανός, το μυαλό μας δεν πάει μόνο στο νερό, αλλά συλλαμβάνει μια γενικότερη έννοια, με εντελώς δικά της χαρακτηριστικά (βάθος, τεράστια κύματα, βαθύ γαλάζιο χρώμα, φάρια, υδρόβια φυτά κλπ). Ποια είναι η πολλαπλότητα του Ωκεανού; Μπορούμε να διαλογισθούμε πάνω σ' αυτό!

Την πολλαπλότητα, ωστόσο, την συναντούμε παντού μέσα στη φύση. Ένα φυτό, ένα δέντρο, ένας ασήμαντος οργανισμός σαν το σκουλήκι, ή ένα μεγαθήριο, ο άνθρωπος, οι διάφοροι άλλοι οργανισμοί, όλα περιέχουν αυτή την πολλαπλότητα. Ένας ο οργανισμός, ένας ο άνθρωπος, πλην μυριάδες τα κύτταρα και τα άτομα, που τον αποτελούν! Κάθε άτομο, ή κύτταρο, όμως, έχει μια δική του συνείδηση.

Εν τούτοις, υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ πολλαπλότητας, που συναντάμε στον κόσμο των πραγμάτων και των ζώντων μορφών και εκείνης, που θα συναντήσουμε μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI. Αυτό εξηγείται, εάν σκεφθούμε ότι βρισκόμαστε ακόμη μέσα στον κόσμο του ΑΠΟΛΥΤΟΥ EINAI και δεν έχουμε κατέβει στους κόσμους του «υπάρχω»!

Η Θεία Πολλαπλότητα γίνεται αντιληπτή από την ανθρώπινη διάνοια, η οποία, λόγω της ατέλειάς της, βλέπει

τα πάντα υπό γωνία διπολικότητας, σαν Λογοϊκή Παναγάθοτητα και σαν Αγιοπνευματική Παντοδυναμία. Πλην, όμως, η Πανσοφία του ΑΠΟΛΥΤΟΥ EINAI, είναι και μέσα στη Λογοϊκή και μέσα στην Αγιοπνευματική Έκφραση!

Η έκφραση, τώρα, του ΑΠΟΛΥΤΟΥ EINAI, είναι αποτέλεσμα της Θείας Του Βούλησης και έχει δύο σκέλη, το Λογοϊκό και το Αγιοπνευματικό. Πάνω στις δύο αυτές Καταστάσεις, ταξινομούνται, πότε στη μία και πότε στην άλλη, ή και στις δύο μαζί, πολλές άλλες Καταστάσεις, όπως τα Συστήματα Ζωής, Έκφρασης, Συνείδησης, Αυτογνωσίας, κλπ.

Ένα άλλο, επίσης, στοιχείο, το οποίο μπορεί να μας δώσει κάποια σαφή και ολοκληρωμένη αντίληψη περί του Θείου, είναι η έννοια της Αυτάρκειας. Η Αυτάρκεια, στην απόλυτη έννοια της, είναι φύση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ EINAI και προηγείται της Θείας Ευαρέσκειας. Αντιλαμβανόμαστε δε, σαν Αυτάρκεια, την παρουσία των πάντων, μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI. Τίποτα δεν μπορεί να θεωρηθεί, ως υπάρχον έξω από το ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI. Τα πάντα είναι εντός Του και αποτελούν στοιχεία της Θείας Του Αυτάρκειας! Ακόμη και στην Ευαρέσκεια, και στην Έκφραση, υπάρχει η Αυτάρκεια, διότι, αν έλειπε, δεν θα μπορούσε, ότιδήποτε έχει δημιουργηθεί ή προεκταθεί, να εξελίσσεται κάτω από τάξη και νόμο ασάλευτο. Μελετώντας τους κύκλους έκφρασης, μιας ζωντανής υπόστασης, βλέπουμε, σαν νόμο και αρχική αιτία, την Αυτάρκεια.

Ωστε, η πραγματική φύση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ EINAI, είναι η Αυτάρκεια και ακολουθεί η Ευαρέσκεια. Η Ευαρέσκεια αρχίζει από την προέκταση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ EINAI, μέσα στον ίδιο τον Εαυτό Του, σαν ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ και ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ. Είναι δε ακριβώς το σημείο της Θείας εκδήλωσης, που στέκει μεταξύ Αυτάρκειας και Ευαρέσκειας, χωρίς η Ευαρέσκεια να μην έχει μέσα της την Αυτάρκεια!

Όσον αφορά, τώρα τη Δημιουργία, που είναι η Έκφρα-

ση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, σαν προϊόν της Θείας Ευαρέσκειας, αυτή περιέχει όλα τα χαρακτηριστικά του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, σαν ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ (Πανσυμπαντικός ΛΟΓΟΣ) και σαν ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ (Πανσυμπαντική Υπερσυνείδηση). Και, όταν λέμε Δημιουργία, δεν εννοούμε μόνον τον παχυλό υλικό κόσμο, αλλά την Πανσυμπαντική Λογοϊκή και Αγιοπνευματική Έκφραση, σε όλους τους κόσμους.

Τώρα, το πρώτο χαρακτηριστικό του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, στην στατική Του, την απόλυτη στατική Του Κατάσταση, είναι η Βούληση. Αναφερόμαστε δε στη στατική Του Κατάσταση, επειδή ακόμη δεν έχει δημιουργηθεί το κραδινόμενο. Ωστόσο, και ο κραδασμός υφίσταται μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, σαν κατάσταση η οποία δεν έχει εκδηλωθεί. Όλα, λοιπόν, είναι μέσα στην Θεία Αυτάρκεια και προκύπτουν, σαν αποτέλεσμα Βούλησης, Διαλογισμού και Έκφρασης.

Το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, χάριν του Θείου Σχεδίου, που γεννιέται μέσα στον Θείο Διαλογισμό Του, ευαρεστείται να εκφρασθεί. Ο εκφραζόμενος Τριαδικός Θεός, μας παρουσιάζεται, τότε, σαν ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ - ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ και σαν ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ - ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ. Σαν απόλυτη, δηλαδή, Αυτοεπίγνωση και σαν απόλυτη Υπερσυνείδηση!

Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει ότι το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, μέσα στη Θεία Του Αυτάρκεια, προτού δηλαδή εκφρασθεί, δεν έχει, μέσα Του, τον ΧΡΙΣΤΟ ΛΟΓΟ και το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ. Απεναντίας, είναι στη φύση κυρίως του Θεού, την λεγόμενη Απόλυτη Αυτάρκεια, που συνυπάρχουν, μαζί με τον Πατέρα Θεό, ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ και το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ!

Μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, διακρίνουμε, επίσης, την Θεία Παντοδυναμία, την Θεία Πανσοφία και την Θεία Παναγιθότητα. Είναι, δε, από υπερθολική αγάπη, που έπλασε ο ΘΕΟΣ τον άνθρωπο και τον επροίκισε με Αυτοεπιγνωσιακή εξέλιξη και Θεία Τελεολόγηση!

Ο Νους, ο οποίος είναι κίνηση - δόνηση - κραδασμός, μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, χωρίς τίποτε να κραδαίνεται, εκπορεύεται και αυτός από τον εν εκφράσει Θεό και είναι Θεία Υπερουσία, από την οποία τα πάντα κτίζονται. Προσοχή, όμως, ο Νους είναι μόνον Θείος, δεν είναι ΘΕΟΣ! Ωστόσο, και ο παχυλός υλικός κόσμος και τα σύμπαντα, όλα είναι Νους, σε διάφορες συχνότητες κραδασμού.

Είπαμε, τέλος, πως ο ΘΕΟΣ είναι ΖΩΗ. Η Ζωή όμως, για να γίνει αντίληπτή, πρέπει να περικλείει την Αυτάρκεια, σαν κατ' εξοχήν χαρακτηριστικό της και, συνακολούθως, την Παντοδυναμία, την Πανσοφία και την Παναγιθότητα.

Με αυτά και με δεδομένο το γεγονός ότι κάθε άνθρωπος έχει οπωσδήποτε μια πρώτη αντίληψη για τον ΘΕΟ, από την προσωπική του, σε κάποιο βαθμό, επαφή με το εσώτερο Εγώ Εαυτό του, θεωρούμε ότι, όσα αναφέραμε, είναι αρκετά, για να αποτελέσουν το απαραίτητο έναυσμα, για βαθύ και σοβαρό διαλογισμό, γύρω από τη φύση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ.

Το αποτέλεσμα του διαλογισμού αυτού, θα είναι να ανακαλύψουμε ότι μέσα μας έχουμε και την Παντοδυναμία και την Πανσοφία και την Παναγάπη. Ο ΘΕΟΣ - ΠΑΤΕΡΑΣ, ο ΛΟΓΟΣ - ΥΙΟΣ και το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ είναι αδιαλείπτως μέσα μας, όπως και εμείς, δεν υπήρξε στιγμή, που να μην είμαστε μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ!

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ

«Πιστεύω... και εις ένα Κύριον Ιησούν Χριστόν, τον Υίον του Θεού, τον μονογενή, τον εκ του Πατρός γεννηθέντα προ πάντων των αιώνων· φως εκ φωτός, Θεόν αληθινόν εκ Θεού αληθινού γεννηθέντα ου ποιηθέντα, ομοούσιον τω Πατρί, δι ου τα πάντα εγένετο.

Τον δι' ημάς τους ανθρώπους και δια την ημετέραν σωτηρίαν κατελθόντα εκ των ουρανών και σαρκωθέντα εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου και ενανθρωπίσαντα...»!

Το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, είναι η μόνη υπάρχουσα πραγματικότητα. Είναι η Αλήθεια και η Ζωή, το πάν και τα πάντα! Είναι η Αυτάρκεια εις το ένα και η Αυτάρκεια εις την Πολλαπλότητα! Είναι ο Θεός ο ένας, πέραν χρόνου και χώρου, ο οποίος εκφράζεται και προεκτείνεται αενάως, σαν ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ και ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ.

Δεν υπάρχει χώρος, που δεν είναι ο ΘΕΟΣ, σαν ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ στην πλήρη Του Αυτάρκεια και χώρος μέσα στον οποίο να μην είναι, ταυτόχρονα, στην Πολλαπλότητα ΤΟΥ και στη δημιουργική ΤΟΥ προέκταση, σαν ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ και ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ.

Έχουμε την απόλυτη πραγματικότητα, σαν ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ που μέσα Του διακρίνουμε δύο φύσεις, την Πανσοφία-Παναγαθότητα και την Παντοδυναμία - Παναγαθότητα, τον ΧΡΙΣΤΟ, δηλαδή, ΛΟΓΟ και το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, στην ανέκφραστη Τους ακόμη κατάσταση. Και δεν πρέπει να φαντασθούμε πως ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ αρχίζει από τη στιγή που το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ προεκτείνει την Πανσοφία μέσα στον Εαυτό Του, γιατί, τότε, ο Άχραντος ΛΟΓΟΣ, θα ήταν κτίσμα, θα ήταν αποτέλεσμα. Όμως, δεν είναι!

«Εν Αρχή ην ο ΛΟΓΟΣ και ο ΛΟΓΟΣ ην προς τον ΘΕΟΝ και ΘΕΟΣ ην ο ΛΟΓΟΣ»!

Ωστε, τον ΧΡΙΣΤΟ ΛΟΓΟ τον έχουμε στην Κυριότητά Του, μέσα στην Απόλυτη Αυτάρκεια του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, προτού ακόμη «όροι και θουνά είναι»! Είναι, δηλαδή, ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ, όπως και το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, το ίδιο το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ (ομοούσιος τω Πατρι)

Όμως, κάποτε αρχίζει και η έκφραση, η οποία, έκφραση, είναι έργο. Και το έργο αυτό, είναι η Δημιουργία, σε όλη της την κλίμακα, η οποία συντελείται από τον ΧΡΙΣΤΟ ΛΟΓΟ και το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, χωρίς με τον τρόπο αυτό να υπονοείται ότι, με την αρχή της έκφρασης, αρχίζει και ο ΛΟΓΟΣ, η Ζωή, ή η Αλήθεια. Υπάρχει, βέβαια, κάτι που αρχίζει, αλλά αυτό είναι μόνον η οδός. Η Ζωή και η Αλήθεια είναι το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ και δεν υπήρξε χρόνος που να μην ήσαν!

Πολύ σωστά, λοιπόν, ο Θεάνθρωπος ετοποθέτησε τα πράγματα, όταν είπε: «Εγώ είμαι η Οδός, η Αλήθεια και η Ζωή!» Εγώ είμαι η οδός, είπε, και εννοούσε τον Εαυτό Του Άνθρωπο, και η Αλήθεια και η Ζωή, εννοώντας τον Εαυτό Του ΘΕΟ-ΛΟΓΟ-ΕΚΦΡΑΣΗ.

Ωστε, από τη μια μεριά έχουμε την Απόλυτη Πραγματικότητα-Ζωή-Απόλυτο Είναι, σαν ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΧΡΙΣΤΟ ΛΟΓΟ και ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ στη Θεία Κυριότητα, Αυτάρκεια και Μακαριότητα, και από την άλλη, τις ίδιες καταστάσεις του ΕΝΟΣ, σαν έκφραση.

Στο σκέλος της έκφρασης περιλαμβάνεται η δημιουργία των Συμπάντων, από την υπερουσία του Νου, που και αυτή γίνεται από το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, σαν αποτέλεσμα της Θείας του Βούλησης και Ευαρέσκειας. Μέσω της ανωτέρω Ουσίας, Υπερουσίας, Ύλης και Υπερύλης, που εκφράζει πλήρως την Θεία Πανσοφία, έχουμε την προέκταση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, σαν ΧΡΙΣΤΟ ΛΟΓΟ και ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ.

Σαν ΧΡΙΣΤΟ ΛΟΓΟ, «δι ου τα πάντα εγένοντο!»

Ας προσπαθήσουμε, τώρα, να αντιληφθούμε τις ακριβείς έννοιες... Έχουμε, για παράδειγμα, ένα γλύπτη, ο οποίος δημιουργεί ένα αριστούργημα. Στην περίπτωση του Θείου Έργου, το αριστούργημα είναι τα Σύμπαντα! Βλέπουμε τον γλύπτη, ο οποίος δημιουργεί, αλλά, ταυτόχρονα, βλέπουμε και τη σμίλη και τα χέρια του, με τα οποία γίνεται το άγαλμα. Ποιος έφτιαξε το άγαλμα, το χέρι ή ο γλύπτης; Ποιος έπλασε τα Σύμπαντα, ο τοποχρονικός Χριστός-Λόγος-έκφραση, ή ο ΛΟΓΟΣ-ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, ως Αρχή και Κυριότητα;

Θα πρέπει να γίνει καλώς αντιληπτό, πως ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ δεν αρχίζει αλλά ΑΡΧΕΙ! Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ είναι το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, που η έκφρασή Του, για μας τους ανθρώπους, είναι η Αυτοεπίγνωση, η Συνείδηση και το Λογικό.

Το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, εξ άλλου, σαν ενέργεια, είναι η Θεία Βούληση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, εμπλουτισμένη με την Θεία Πανσοφία και Παναγαθότητα. Είναι ο Νόμος-Αιτία, ο οποίος κρατεί τα Σύμπαντα σε αρμονία!

Ωστε, η τάξη και η αρμονία μέσα στα Σύμπαντα, είναι αποτέλεσμα της Θείας Πανσοφίας και Παντοδυναμίας και της πλήρους συνεργασίας του ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ με το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ.

Το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, ως ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ-ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ και ως ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ - ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, πλάθει τα Σύμπαντα. Όμως, δεν μπορούμε να χωρίσουμε, ούτε τον ΧΡΙΣΤΟ ΛΟΓΟ από το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, ούτε το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, διότι, τότε, θα είχαμε τρεις Θεούς. Άλλα, Μία είναι η Πραγματικότητα, η Ζωή και η Αλήθεια!

Έκφραση της Πραγματικότητας, είναι τα Σύμπαντα και η Ουσία-Υπερουσία Ύλη και Υπερύλη, από την οποία τα Σύμπαντα κτίζονται. Ασφαλώς, δε, οι τοποχρονικοί κόσμοι και ο, τιδήποτε άλλο υπάρχει στο Νοητό, Νοητικό, Ψυχικό

και παχυλό υλικό Σύμπαν, κινούνται μέσα σε πάνσοφα τοποθετημένους κύκλους και υπακούουν σε απαρασάλευτους Νόμους, για να εκδηλωθεί το φαινόμενο της ζωής, κατά τον τρόπο που ο Θείος Διαλογισμός το συνέλαβε.

Τα Σύμπαντα είναι κοινό δημιούργημα του ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ και του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. Όμως και αυτά προτού δημιουργηθούν, και ό, τιδήποτε άλλο, πριν εκφρασθεί, τα πάντα ζουν μέσα στην Θεία Αυτάρκεια, σε στατική και ανεκδήλωτη κατάσταση.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ, είναι μέσα στην Θεία Αυτάρκεια, σαν Θεία Πανσοφία, Παντοδυναμία και Παναγαθότητα. Το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, είναι μέσα στην Θεία Αυτάρκεια, σε απόλυτη γαλήνη, με τις ίδιες, όπως και ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ, ιδιότητες.

Είναι, ακόμη, μέσα στην Θεία Αυτάρκεια, η Θεία Ευαρέσκεια, αποτέλεσμα της οποίας είναι η έκφραση και η δημιουργία. Είναι, όσα ποτέ έγιναν, ή πρόκειται να γίνουν!

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ, ο των πάντων Αγίων Αγιώτατος ΛΟΓΟΣ, όπως και όλοι οι ΛΟΓΟΙ-Θείες Μονάδες, σε όλες τις Τάξεις, Αρχές, Κυριότητες, Αρχαγγελικές Τάξεις, Λογοϊκές και Αγιοπνευματικές, είναι το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ στην πολλαπλότητα Του, άσχετα σε ποια φάση έκφρασης θα το δούμε. Γιατί, θα δούμε το τέλειο, το ΑΠΟΛΥΤΟ, το πλήρες, τόσο στο ελάχιστο, όσο και στο μέγιστο! Θα δούμε τη Θεία Πανσοφία, τόσο του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, όσο και την ΛΟΓΟΙΚΗ και την ΑΓΙΟΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ, πλήρη και απόλυτη μέσα σε όλα τα Σύμπαντα, μέσα σε ένα κύτταρο, σε ένα άτομο, σε ένα ήλιο ή ένα Γαλαξία!

Μόνο οι τυφλοί στον Νου, δεν μπορούν να διακρίνουν το μεγαλείο της Θείας Πανσοφίας, Παντοδυναμίας και Παναγαθότητας! Εμείς, θα το διακρίνουμε, θα το μελετήσουμε και θα γνωρίσουμε τις διάφορες εκφράσεις αυτής της Θείας Πανσοφίας, Παναγαθότητας και Παντοδυναμίας, ώστε να ξεχωρίσουμε τον εκφράζοντα Εαυτό, από τον

εκφραζόμενο. Όπως είναι επάνω, είναι και κάτω! Όπως είναι ο Μακρόκοσμος, είναι και ο μικρόκοσμος. Όπως είναι το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ και ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ και τα Σύμπαντα, είναι και ο Άνθρωπος Θεία Μονάδα, Ψυχή Αυτοεπίγνωση, Μόνιμη Προσωπικότητα Αυτοεπίγνωση, παρούσα προσωπικότητα αυτοεπίγνωση και τα σώματά του.

Είμαστε εικόνα και ομοίωση του ΚΥΡΙΟΥ! Ποιοτικώς, όμοιοι. Ποσοτικώς, ασφαλώς όχι. Η διαφορά μας έγκειται ως προς την έννοια της Κυριότητας, την οποία, όμως, θα πρέπει να την εννοήσουμε πολύ διαφορετικά, απ' ότι την αντιλαμβανόμαστε ως συνήθεις άνθρωποι.

Η Χριστιανική Θρησκεία, έχει όλες τις απαντήσεις για τις έννοιες αυτές. Ο Ιδρυτής της, ΘΕΟΣ-ΛΟΓΟΣ Ιησούς, ήρθε στον κόσμο για να διαλύσει το σκοτάδι που κατέχει τις καρδιές των ανθρώπων και να διδάξει την οδό, την άγουστα προς την Αλήθεια και την Ζωή. Οι άνθρωποι, του καιρού εκείνου, είχαν τον ΘΕΟ έμεσα στη σάρκα τους, όμως δεν μπορούσαν να Τον αντιληφθούν και να επικοινωνήσουν μαζί Του! Έπρεπε να διδαχθούν. Την διδαχή αυτή, την επραγματοποίησε ο Ιησούς, λόγω και έργω. Ο λόγος Του αποτελεί ανεπανάληπτη ηθική υποθήκη, ενώ το έργο του, τέλειο και ανεπίληπτο, θεμελιώνει και σηματοδοτεί τον δρόμο προς την τελειότητα και την σωτηρία!

Ο Ιησούς, για να εμπεδώσει το έργο Του, μεταχειρίσθηκε, εκτός των άλλων, και φαινόμενα (θαύματα), επειδή ήταν ο μόνος τρόπος για να ελκύσει το ενδιαφέρον των ανθρώπων της εποχής εκείνης. Όμως, Ο Κύριος μεταχειρίσθηκε τα λεγόμενα θαύματα, όχι για να προκαλέσει εντυπώσεις και να αποσπάσει τον θαυμασμό των ανθρώπων, αλλά για να τους αφυπνίσει και να διεγείρει τις πνευματικές τους δυνάμεις, σαν απαραίτητη προϋπόθεση για την αναζήτηση και τη γνώση της Αλήθειας. Δεν είχε ανάγκη να προσεταιρισθεί οπαδούς, σκοπός του ήταν να δείξει τον

δρόμο!

Για πρώτη φορά ακούμε θείους λόγους, όπως το «**Εγώ και ο Πατήρ, εν εσμέν**»! Ο Χριστός μας μιλά για τον Θεό-πατέρα, ο οποίος είναι Πατέρας Του και Πατέρας μας, Θεός Του και Θεός μας! Μας δείχνει και μας εξηγεί τις ακατάλυτες σχέσεις μας με τον Θεό. Με ποιον Θεό; «**Πνεύμα ο Θεός και οι προσκυνούντες Αυτόν, εν πνεύματι και αληθείᾳ δει προσκυνείν**»! Μας λέγει, λοιπόν, ποιος είναι ο Θεός και μας βεβαιώνει πως και εμείς είμαστε Πνεύματα: «**Εγώ είπον, υμείς Θεοί εστέ και Υἱοί Υψίστου πάντες**»! Οι μεγάλοι Προφήτες και τα λόγια τους εξηγούνται εκ νέου και ο παλιός Νόμος ανακαίνιζεται και συμπληρώνεται.

Έτσι δημιουργείται από τον Ναζωραίο η Χριστιανική Θρησκεία, η οποία αποβλέπει κυρίως στο να μεταβάλει τον άνθρωπο σε φως πνευματικό, που θα χρησιμεύσει σαν φάρος για προσέλκυση και σωτηρία. Η διδασκαλία του Ιησού είναι πλήρης και περιέχει όλη την απαραίτητη φιλοσοφία που οδηγεί στην πραγματική γνώση, όσον αφορά τον Θεό, σαν ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, σαν ΧΡΙΣΤΟ-ΛΟΓΟ-ΔΗΜΙΟΥΡΓΟ και σαν ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ-ΔΥΝΑΜΗ!

Ωστε, ο πραγματικός Χριστιανισμός δεν είναι μία οποιαδήποτε Θρησκεία, αλλά μία πλήρης Φιλοσοφία. Είναι μία συνεχής και επιτακτική προτροπή για τη γνώση της Αλήθειας. Ο ίδιος ο Κύριος μας λέγει: «**γνώσεσθε την Αλήθεια και η Αλήθεια ελευθερώσει υμάς**». Ονομάζει, δε, τον Εαυτό Του, Αλήθεια, Ζωή και Οδό (εγώ ειμί η οδός και η Αλήθεια και η Ζωή)!

Ο γλυκύτατος Ιησούς, ο των πάντων Αγίων Αγιώτατος ΛΟΓΟΣ, είναι η ελπίδα και η καταφυγή όλων μας και απεριόριστη είναι η θέληση Του να οδηγήσει κάθε άνθρωπο στον Ουράνιο Πατέρα. Ο, τι ανήκει στον ΧΡΙΣΤΟ, ανήκει και σε μας, γιατί καθένας μας έχει τον ΧΡΙΣΤΟ μέσα του, όπως και μέσα στον ΧΡΙΣΤΟ ζούμε όλοι μας!

Ο Θείος Παύλος, ο οποίος ανήλθε μέχρι τρίτου Ουρανού, μας λέγει: «Τα πάντα είναι υμών, είτε Παύλος, είτε Απόλλως, είτε Κηφάς, είτε κόσμος, είτε ζωή, είτε θάνατος, είτε παρόντα, είτε μέλλοντα· τα πάντα είναι υμών, εσείς δε του Χριστού, ο δε Χριστός του Θεού!» (Α΄ προς Κορινθίους επιστολή, γΖΙ - ZZ).

Σε μας απομένει να «κρούσωμεν» και να «ζητήσωμεν» και, εάν η πίστη μας έχει το μέγεθος, έστω και ενός κόκκου συνάπεως, ό,τι ζητήσουμε θα μας δοθεί!

Μέσα στα τέσσερα Ευαγγέλια, στις Πράξεις των Αποστόλων και τις Επιστολές του Παύλου, υπάρχει άπειρος πνευματικός πλούτος! Υπάρχει ατόφια η Θεία Πανσοφία και ακέραιη η Θεία Παναγάπη! Μακάριοι οι ευλαβείς ερευνητές της Αληθείας!

Η ΥΠΕΡΟΥΣΙΑ ΝΟΥΣ

Τον άρτον ημών τον επιούσιον δος ημίν σήμερον...

Ο άρτος, για τον οποίο μιλά ο ΙΗΣΟΥΣ, στην Κυριακή Προσευχή, είναι ο Νους! Είναι, δηλαδή, η αιθερικότητα - ζωϊκότητα, που μας παρέχετε δωρεάν ημέρα και νύκτα, σε όλα τα στάδια της ανέλιξης μας.

Όμως, είναι απαραίτητο, στην προκειμένη περίπτωση που επιχειρούμε να ερευνήσουμε τον Νου, όπως και για τη σπουδή κάθε άλλης έννοιας, να ξεκινάμε πάντοτε από το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, γιατί τα πάντα ευρίσκονται μέσα στο ΘΕΟ, σαν καταστάσεις - ιδέες και είναι, πάντοτε, ΑΥΤΟΣ η αρχή της ενεργοποίησης τους.

Ο Νους εκτείνεται παντού μέσα στο άπειρο! Έχετε σκεφθεί, όμως, τι είναι το άπειρο; Τι είναι ο χώρος και ποιες οι σχέσεις μεταξύ χώρου και απείρου;

Το άπειρο, θέβαια, είναι μία από τις καταστάσεις του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Δεν υπάρχει μέρος του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, που να μην είναι και χώρος και άπειρο! Ούτε υπάρχει μέρος του απείρου ή της έννοιας χώρος, στο οποίο να μη βρίσκεται ο ΘΕΟΣ-ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ!

Ο ΘΕΟΣ, είναι η πλήρης Αυτάρκεια, και η Πολλαπλότητα είναι μία από τις Φύσεις ΤΟΥ, που εκδηλώνεται με την οντοποίηση Θείων Μονάδων.

Το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, λοιπόν, είναι Αυτάρκεια-Πολλαπλότητα. Το ίδιο και οι Θείες Μονάδες, είναι και Αυτάρκεια και Πολλαπλότητα. Άλλα οι Θείες Μονάδες, για να εκφρασθούν μέσα στους κόσμους, θα πρέπει να έχουν και αυτές τα χαρακτηριστικά του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Και, σαν τέτοια χαρακτηριστικά, τα μόνα που είναι αντιληπτά, είναι η Πανσοφία, η Παντοδυναμία και η Παναγαθότητα.

Οι τρεις αυτές καταστάσεις και είναι και υπάρχουν. Δηλαδή, τις συναντάμε σαν καταστάσεις και σαν εκφράσεις. Καταστάσεις, μέσα στην Θεία Αυτάρκεια και εκφράσεις, μέσα στην Θεία Ευαρέσκεια.

Ωστόσο, υπάρχει και μία νέα κατάσταση ανάγκης, που βρίσκεται μεταξύ της Αυτάρκειας και της Έκφρασης. Η κατάσταση αυτή είναι ο *Nous*!

Αρχίζει, άραγε, η γέννηση του *Nous* με την Πανσοφία, ή, μήπως πηγή του είναι η Παντοδυναμία ή η Παναγαθότητα;

Θα λέγαμε ότι πηγή του *Nous* είναι η Ευαρέσκεια, που περιέχει και τις τρεις καταστάσεις.

Ωστε, ο *Nous* είναι δημιούργημα και όχι αθάνατο μέρος του ΑΠΟΛΥΤΟΥ EINAI, όπως οι Θείες Μονάδες, πριν και μετά την έκφρασή τους! Να μην ταυτίζουμε τον *Nous*, λοιπόν, έστω και στην κατάσταση της Υπερουσίας, με το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, γιατί ο *Nous* δεν είναι το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ!

Τα πάντα είναι *Nous*! Όλα έχουν κτισθεί από το *Nous*, σαν υπερουσία, ουσία, ύλη και υπερύλη. Τα πάντα είναι *Nous*, σε διάφορους βαθμούς και διάφορες συνθέσεις κραδασμών. Ωστόσο, τα Σύμπαντα είναι δημιουργήματα, μέσα στα οποία προεκτείνονται οι ακτινοβολίες των Θείων Μονάδων, σαν Άνθρωποι, σαν Αρχάγγελοι και άλλως πως. Μόνο με τον τρόπο αυτό πληρούνται τα Σύμπαντα της Χρηστότητας του ΑΠΟΛΥΤΟΥ EINAI. Μας το είπε, πριν από αιώνες, ο Προφητάνας Δαυίδ: «Τα Σύμπαντα επλήσθησαν της Χρηστότητος ΣΟΥ»!

Συνεπώς, μέσα στο άπειρο και τον χώρο, έχουμε, αφενός το ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI, στην απόλυτη Του Αυτάρκεια και Πολλαπλότητα, σαν Κτίστη, Γεννήτορα, Δημιουργό και, αφετέρου, τον *Nous*, τα Σύμπαντα και την Δημιουργία, σαν τοποχρονικές εκφράσεις της Θείας Πανσοφίας, Παντοδυναμίας και Παναγαθότητας.

Θα πρέπει να τα έχουμε καλώς υπόψη μας αυτά, για να

μη λατρεύουμε την φύση, αλλά τον Δημιουργό!

Διότι, είπαμε πως ο *Nous* είναι κτίσμα. Πολλά Θεοσοφικά Συστήματα, εν τούτοις, παρουσιάζουν τον *Nous* σαν ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ. Πού βρίσκεται το λάθος, για την θεοποίηση αυτή του *Nous*; Θα λέγαμε, στο ότι οι διάφοροι Μύστες δεν ετόλμησαν να δουν τον εαυτό τους άμορφο. Κατώρθωσαν να δαμάσουν το υλικό τους σώμα, τα πάθη, τις επιθυμίες και, γενικά, το συναίσθημά τους. Έθεσαν όλα τα αισθήματά τους υπό έλεγχο και τις αισθήσεις τους, υπό αυστηρότατο έλεγχο. Έγιναν κύριοι της σκέψης και της ειδωλοπλαστικής και εδημιούργησαν φωτεινούς παραδείσους. Εγνώρισαν, τέλος, την Έκσταση, στον ανώτατο της βαθμό, που είναι μια μορφή πλήρους ευδαιμονίας. Εισήλθαν, δηλαδή, σε μια κατάσταση φωτεινής Ευαρέσκειας! Όμως, παρέμειναν εκεί... δεν τόλμησαν να εισέλθουν στην Θεία Αυτάρκεια και να γευθούν την ΘΕΩΣΗ!

Ενόμισαν ότι, αν εγκατέλειπαν αυτή την NIPBANA και έμπαιναν μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI, θα εκμηδενίζονταν. Εδώ είναι το μεγάλο λάθος! Οι Μύστες αυτοί μοιάζουν με τον άνθρωπο, που αισθάνεται ευχαρίστηση, όταν θλέπει να του χαμογελά το ειδωλό του μέσα από τον καθρέπτη, την ώρα που και ο ίδιος χαμογελά. Φοβάται, δημος, να σπάσει τον καθρέπτη, γιατί νομίζει πως, μαζί με το είδωλο, θα πληγωθεί και ο ίδιος! Δεν έχει το θάρρος να πιστέψει ότι, σπάζοντας τον καθρέπτη, δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Φοβάται να ανεξαρτοποιήσει τον εαυτό του, που είναι η αναμφισβήτητη πραγματικότητα, από το είδωλο, που δεν είναι παρά μόνο φαινόμενο.

Ο Ερευνητής της Αλήθειας, θα αντιληφθεί κάποτε, όταν η εξέλιξη του συντελεσθεί, ότι η ΘΕΩΣΗ δεν είναι εκμηδένιση μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI. Το Εσώτατο Εγώ του Ανθρώπου, η Θεία Μονάδα, μπορεί να εισέλθει στο ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI και να παραμείνει εκεί, εν πλήρει ευδαιμονία, ή να προεκταθεί παντοδύναμα, όποτε θέλει, γιατί ποτέ

δεν χάνει ούτε την πείρα του, ούτε την βούληση του και είναι πάντοτε στην διάθεσή του η Υπερουσία Nouς.

Ο Nouς είναι ο ωκεανός, μέσα στον οποίο τα πάντα μορφοποιούνται και ζουν. Όταν, όμως, λέμε ότι τα πάντα είναι Nouς, δεν συμπεριλαμβάνουμε το ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI. Το ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI, ο ασύλληπτος ΘΕΟΣ, είναι Αυτάρκης μέσα στον ίδιο τον EAYTO TOY! Μόνο ο ίδιος γνωρίζει το γιατί και πως ευαρεστήθηκε να δημιουργήσει τον Nou, ως πρωταρχικό Πυρ, ανέσπερο Φως, Αιθέρα!

Μέσα στον Nou, είτε τον πούμε υπερουσία-υπερύλη, είτε πρωταρχικό πυρ, ανέσπερο φως, είτε αιώνιο παρόν, είναι οι ΙΔΕΕΣ των Όντων, σαν Θείος Διαλογισμός! Μέσω των ίδεών αυτών, εκφράζονται οι Θείες Μονάδες, υπακούοντας στην Πανσοφία, Παντοδυναμία και Παναγαθότητα. Ο αρχαγγελικός διαλογισμός και ο ανθρώπινος διαλογισμός συλλαμβάννουν μόνο περιορισμένο αριθμό από τις ίδεες αυτές.

Όμως, μέσα στον κόσμο των Αιτίων-Ιδεών, είναι ίδεες, που δεν μπορεί να συλλάθει, ούτε Άνθρωπος, ούτε Αρχάγγελος. Γιατί, κάθε Βασίλειο του φαινομένου της ζωής, έχει δικούς του ορίζοντες.

Ωστε κανένας ποτέ δεν μπόρεσε να συλλάθει το μεγαλείο του ΑΠΟΛΥΤΟΥ EINAI!

Για τον Nou, μπορούμε να πούμε ότι είναι η πρώτη αιτία, η πρώτη αποτύπωση του Θείου Διαλογισμού. Ωστόσο, τον συναντάμε σε διάφορες συχνότητες κραδασμού και η παχυλή ύλη είναι στερεοποιημένος Nouς!

Μέσω του Nou, τώρα, το ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI εκφράζεται κατά βούληση και η έκφρασή Του είναι Λογοϊκή και Αγιοπνευματική. Από την άλλη πλευρά, ο άνθρωπος έχει μέσα του το ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI, σαν Εσώτερο Εαυτό-Θεία Μονάδα.

Η Θεία Μονάδα, τόσο μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI, όσο

και κατά την διέλευσή της μέσα από την Ιδέα του Ανθρώπου, σαν Ψυχή Αυτοεπίγνωση και, μετέπειτα, όταν μορφοποιείται, κάνει διαρκώς και αδιαλείπτως χρήση του Nou.

Οτιδήποτε, επίσης, αποτυπώνεται από τον παγκόσμιο διαλογισμό, τον αρχαγγελικό, ή τον ανθρώπινο, καταγράφεται αυτομάτως, σαν προέκταση-απεικόνιση, μέσα στον ωκεανό του Nou.

Κάθε ανθρώπινη επιθυμία, κάθε σκέψη, όλες οι ανθρώπινες αντιδράσεις, οι πράξεις και οι εντυπώσεις, καταγράφονται και στον υλικό εγκέφαλο και στην εσώτερη μνήμη και στην παγκόσμια μνήμη, που είναι μέρος του Nou. Δεν υπάρχει τίποτε, που να μην είναι γραμμένο στην παγκόσμια μνήμη και να μην είναι καταχωρημένο στα ουράνια αρχεία!

Ωστόσο, ο παγκόσμιος Nouς, δεν είναι η μνήμη, είναι το σύνολο των ατομικών εντυπώσεων, σκέψεων, συναισθημάτων, επιθυμιών, καθώς και το σύνολο των Αγγελικών, Αρχαγγελικών και Λογοϊκών Εκφράσεων.

Με την μορφοποίηση του Nou, σαν υπερφώς και πρωταρχικό πυρ, που μπορούμε, αν θέλουμε, να το ονομάσουμε παγκόσμιο αιθέρα, αρχίζει η ακτινοβολία και ο κραδασμός, με κάτι πλέον που μπορεί να κραδαίνεται. Είδαμε, ωστόσο, τους Κραδασμούς - Αιτίες, μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI, χωρίς τίποτα το κραδαινόμενο!

Τώρα, έχουμε και το κραδαινόμενο, οπότε σχηματίζονται τα Σύμπαντα και οι Κόσμοι. Από τους κόσμους ο άνθρωπος μπορεί να αντιληφθεί μόνο τον παχυλό υλικό, τον ψυχικό, τον κατώτερο νοητικό και τον ανώτερο νοητικό, που είναι πλέον κόσμος καταστάσεων και όχι μορφών. Είναι κόσμος Νόμων και όχι έκφρασης των Νόμων.

Τον νοητό κόσμο και δύο ακόμη κόσμους πέραν αυτού, μπορούμε να τους μελετήσουμε, αλλά όχι πλέον ως γήινοι άνθρωποι, αλλά σαν Ψυχές εξαγνισμένες και Πνεύ-

ματα τελειωμένα.

Ξέρουμε, τώρα, τι είναι Νους. Όμως, ποιες ιδιότητες έχει ο Νους; Είναι μόνο ένα μέσον, ή είναι προϊκισμένος και με συνείδηση;

Μια και ο Νους είναι Θεία προέκταση, για να εξυπηρετήσει ένα σκοπό, που στην περίπτωση μας είναι η δημιουργία των Συμπάντων, θα πρέπει αυτό το μέσον να έχει κάποια συνείδηση. Η συνείδηση αυτή είναι ο Νόμος, θα λέγαμε, που έχει δημιουργήσει τον Nou, σαν απαραίτητο στοιχείο για το κτίσμα των Συμπάντων. Κάτι ανάλογο παρατρείται και στο υλικό σώμα. Το δέρμα μας, λόγου χάριν, έχει μία δική του υποσυνείδηση. Στο πλησίασμα ενδός εντόμου αντιδρά, πριν ακόμη ο εγκέφαλός μας λάθει γνώση του γεγονότος. Όμως δεν μπορούμε να ταυτίσουμε τον Nou, παρόλο που διαθέτει κάποια συνείδηση, με το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ.

Το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ χρησιμοποιεί τον Nou, για να κτίσει τα Σύμπαντα, είναι δε ΘΕΟΣ εν εκφράσει.

Θα μελετήσουμε, λοιπόν, τον Nou, στις δικές του εκφράσεις. Όμως, να μην τον εκλάβουμε, εάν τον μελετήσουμε μακροκοσμικώς, σαν το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, ούτε, εάν τον μελετήσουμε μικροκοσμικώς, σαν τον Άνθρωπο!

Ας προσπαθήσουμε να δούμε πως είναι ο Νους στον νοητό κόσμο: Είναι κάτι πέραν και από την υπερουσία, κάτι το ασύλληπτο από την ανθρώπινη διάνοια. Είναι το λαμπρό ένδυμα του ίδιου του ΘΕΟΥ! Το μέσον με το οποίο κτίζεται ο τελειώτατος κόσμος των ΙΔΕΩΝ. Ο πάναγνος καθρέπτης, μέσα στον οποίο ο ίδιος ο ΘΕΟΣ αντικαθρεπτίζει τον EAYTO TOY! Όμως, όπως έχουμε τονίσει, ούτε ο Νους, ούτε οι κόσμοι του φαινομένου της ζωής, είναι κάτι το αναγκαίο για το ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI. Ο ΘΕΟΣ, μέσα στον Εαυτό Του, είναι Αυτάρκεια. Εάν εκφράζει μέρος του Εαυτού Του, τις Υπερσυνείδησεις, που ονομάζουμε Πνεύματα, τους Εσώτερους Εαυτούς μας, όπως και τους Αρχάγγελους, αυτό

δεν γίνεται από ανάγκη, αλλά για την μελέτη και την έκφραση. Μόνο EKEINOΣ γνωρίζει ακριβώς το γιατί!

Όμως, πρέπει να πιστέψουμε ότι ο ΘΕΟΣ δεν έχει ανάγκη από τον κόσμο της Δημιουργίας και των Συμπάντων. Ο ΘΕΟΣ είναι Απόλυτος, Αυτάρκης, Πλήρης και εκφράζει, ωστόσο, τον Εαυτό Του, κατ' αρχήν μέσα Του, πέραν της υπερουσίας-ουσίας, για να κτίσει τον νοητό κόσμο των Ιδεών.

Μέσω του κόσμου αυτού, άλλη πληρέστερη έκφραση Του, ο ΛΟΓΟΣ, θα εκφράσει τον Εαυτό Του, δημιουργώντας τα Σύμπαντα, τα οποία θα πάρουν έτοιμα, όπως και τον απόλυτο Nou σε όλες του τις καταστάσεις, άλλες προεκτάσεις του ΠΑΤΡΟΣ, εμείς, δηλαδή, ως Πνεύματα, οι Αρχάγγελοι και άλλοι και άλλοι, για να διαδραματίσουν τον δικό τους ρόλο μέσα στην Δημιουργία.

Ας αρχίσουμε από κάτω τώρα. Από τον παχυλό υλικό, δηλαδή, κόσμο. Συμβολικά στην Δημιουργία και, ιδιαίτερα, όταν ο ΘΕΟΣ έκανε τον άνθρωπο, διαβάζουμε ότι εφύστησε στον πηλό, που έφτιαξε από χώμα, μέρος δηλαδή πάλιν του Εαυτού Του, πνοήν εκ της πνοής Του και έγινε ο άνθρωπος Ψυχή ζώσα. Μέσα στο ανθρώπινο σώμα, οποιασδήποτε ηλικίας, του βρέφους, του παιδιού, του έφηβου, του άνδρα, του γέροντα, υπάρχει η Δύναμη και η Πανσοφία, που κτίζει και συντηρεί.

Κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει το γεγονός ότι η φύση είναι προϊκισμένη με το να δημιουργεί! Οπισδήποτε, όμως, βλέπουμε παντού την Θεία Πανσοφία. Το υλικό σώμα κτίζεται κάτω από νόμους και σε ένα ορισμένο καλούπι. Το καλούπι αυτό, το αντλεί η δημιουργός δύναμη από τον ουράνιο άνθρωπο, την Ιδέα του Ανθρώπου. Την Ιδέα αυτή την ετίμησε και ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός, με το να ονομάσει τον EAYTO Του YION του Ανθρώπου!

Ανατομικά, βλέπουμε το σώμα, το ζώο, δηλαδή, άνθρωπο, πάνσοφα κτισμένο, με σάρκες, οστά, αίμα, εγκέ-

φαλο, νευρικό σύστημα, συμπαθητικό σύστημα, παρασυμπαθητικό σύστημα, γάγγλια, κ.ά. Η επιστήμη νοιώθει αδύναμη να εξηγήσει τους θαυμαστούς τρόπους με τους οποίους εργάζονται πολλά μέρη του σώματός μας.

Μέσα σε αυτά τα παχυλά υλικά όργανα, υπάρχει μία δύναμη, αυτή που έχουμε ονομάσει Αιθέρα (NOY). Μην νομίσει κανείς ότι την δύναμη αυτή την δημιουργούν οι σάρκες, το αίμα και το νευρικό σύστημα! Θα ήταν ανόητο να πιστέψουμε κάτι τέτοιο, όπως είναι ανόητο να νομίσουμε ότι το σύρμα δημιουργεί τον ηλεκτρισμό. Μεταφέρει, val. Είναι εκεί για κάποιο σκοπό. Κανένα, όμως, σύρμα δεν δημιουργεί ηλεκτρισμό, όπως και κανένα υλικό σώμα δεν μπορεί να δημιουργήσει τα ηλεκτρομαγνητικά ρευστά, όπως τα λένε σήμερα οι επιστήμονες, ή τον λεγόμενο προσωπικό μαγνητισμό, όπως τον αποκαλεί η Παραψυχολογία, που είναι ο Nouς, στην κατώτατή του έκφραση και κραδαίνεται για να δημιουργήσει τον άνθρωπο προσωπικότητα και να χρησιμεύσει σαν συνδετικός κρίκος, μεταξύ του υλικού εγκεφάλου και ολόκληρου γενικά του παχυλού σώματος, με το λεγόμενο ψυχικό σώμα, για να μπορεί η ίδη δημιουργηθείσα Προσωπικότητα Εαυτός μας, ανεξάρτητα από το υλικό σώμα, να εκφράζει τον εαυτό της, σαν Ψυχή Αυτοεπίγνωση.

Ας εξετάσουμε, τώρα, το μέρος εκείνο του Nou, σαν ύλη πλέον αόρατη, που μπορεί να συμπυκνωθεί και να γίνει παχυλή ύλη, ή να εξαεριωθεί και να γίνει ψυχονοητική ύλη. Αυτό, δηλαδή, που ονομάζουμε συνήθως αιθερικό αντίστοιχο του υλικού σώματος. Πολλοί αρνούνται την ύπαρξή του. Ωστόσο, μια μελέτη πάνω σ' αυτό, συνδυασμένη με κατάλληλες ασκήσεις, μπορεί να μας πείσει, όχι μόνο για την ύπαρξή του, αλλά και για την ποιότητά του. Αποτελεί το πρώτο σημείο, με το οποίο θα γνωρίσουμε τη λειτουργία του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, στην Θεία δικονομία του παχυλού υλικού σώματος και, αργότερα, να συνδημιουργούμε,

μέσα στο υλικό σώμα, μαζί με το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ.

Μέσα στο υλικό μας σώμα, υπάρχει μία ενέργεια-ζωϊκότητα, το αιθερικό λεγόμενο σώμα, που χρησιμεύει, στον Εαυτό μας Προσωπικότητα, σαν υλικό δημιουργίας.

Την ενέργεια αυτή πρακτικά την αντλούμε, σε μεγάλη ποσότητα, από τον ήλιο. Κατά ένα μέρος από το άπειρο, σαν κραδασμό-ακτινοβολία. Αρκετή από τις τροφές. Γενικά, όμως, η ενέργεια αυτή είναι Nouς, είτε σε διάχυτη, είτε σε εστιασμένη μορφή.

Κάθε μόριο, κάθε κύτταρο του παχυλού υλικού μας σώματος ζει και συντηρείται από αυτό το αιθερικό σώμα. Και είναι η ενέργεια του σώματος αυτού, που δίνει τη δύναμη για να λειτουργήσουν οι πέντε αισθήσεις, ώστε να έχουμε την λήψη και την καταγραφή των εντυπώσεων. Αυτή ελέγχει το φαινόμενο της αυτόματης κίνησης μέσα στον εαυτό μας, που περιλαμβάνει τη λειτουργία της καρδιάς, την κυκλοφορία του αίματος, την κυκλοφορία των διαφόρων ρευστών και τον συντονισμό πολλών άλλων λειτουργιών, απαραίτητων για να εκδηλωθεί το φαινόμενο της ζωής.

Ένα μέρος του διπλού αιθερικού σώματος, με κατάλληλη εξάσκηση, μπορούμε να το κατευθύνουμε έξω από το υλικό μας σώμα και να το αποστείλουμε σε μεγάλες αποστάσεις και να κάνουμε, με αυτό, πολλά φαινόμενα, που οι άνθρωποι ονομάζουν θάυματα, γιατί όντως είναι θαυμάσια η λειτουργία και εκπληκτικές οι δυνατότητες του μέρους αυτού της Προσωπικότητάς μας, που έχουμε οντοποιήσει μέσα στον εαυτό μας. Είναι ο άρτος, ο κατερχόμενος εξ Ουρανού! Είναι το μέσο, με το οποίο κτίζεται η Προσωπικότητα Αυτοεπίγνωση. Είναι το μέσο, με το οποίο καθαρίζεται και εξαγνίζεται και που θα χρησιμεύσει κάποτε για να αφομοιωθεί η προσωπικότητά μας, με τον Εσώτερο Εαυτό-Ψυχή Αυτοεπίγνωση.

Όπως μπορούμε, πάλι, μέρος του διπλού αιθερικού μας σώματος να το μορφοποιήσουμε και να το προεκτείνουμε, μέσω της ειδωλοπλαστικής, τόσο έξω από το παχυλό υλικό μας σώμα, όσο και έξω από το διπλούν αιθερικό μας σώμα.

Αυτό γίνεται και ενσυνείδητα, οπότε το ονομάζουμε μορφές σκέψεων επιθυμιών, αλλά και υποσυνείδητα, οπότε έχουμε τις μορφές επιθυμιών σκέψεων. Τις τελευταίες ο Ιησούς Χριστός τις αποκαλούσε πνεύματα άλαλα και κωφά! Και τα δύο είδη των μορφών αυτών, γιατί πρόκειται για ζωντανές μορφές, τα αποκαλούμε Στοιχειακά.

Περισσότερα θα αντιληφθούμε για τον *Nou* και στα επόμενα κεφάλαια της εργασίας μας, διότι, όπως έχουμε εξηγήσει, είναι η Θεία υπερουσία, από την οποία γίνονται τα πάντα. Είναι, λοιπόν, αυτονόητο ότι, παράλληλα με οποιαδήποτε άλλη έννοια, θα διαπραγματευόμαστε και τον *Nou*. Το ίδιο ισχύει και για όλες τις βασικές Έννοιες, όπως του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, του ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ κλπ.

ΧΩΡΟΣ — ΤΟΠΟΣ — ΧΡΟΝΟΣ

Για να μελετήσουμε τις έννοιες του χώρου και του χρόνου, πρέπει να εισχωρήσουμε, όσο είναι δυνατό, στη Φύση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Η Ζωή, όπως έχουμε πεί, είναι Φύση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ και γίνεται, κατ' αρχή, αντιληπτή, σαν κίνηση, δόνηση, κραδασμός, χωρίς τίποτα το κινούμενο! Αυτή είναι η κατάσταση της Θείας Αυτάρκειας! Ακολουθεί, έπειτα, η Θεία Ευαρέσκεια — κίνηση, δόνηση κραδασμός, αλλά, αυτή τη φορά, με κάτι το κινούμενο.

Το κινούμενο είναι ο νέος παράγοντας, από τον οποίο αρχίζει η έκφραση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, μέσα στον Εαυτό Του και έχουμε, τότε, το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ σαν Πανσυμπαντικό Λόγο, για την δημιουργία των Συμπάντων. Ταυτόχρονα το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ εκφράζεται και δυναμικά, σαν ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ.

Γίνεται, λοιπόν, κατανοητό ότι, για να έχουμε την έκφραση, πρέπει πρώτα να δημιουργηθεί το κινούμενο, που είναι ο *Nous*. Όστε απαραίτητος παράγοντας για την έκφραση της Θείας Ευαρέσκειας είναι η δόνηση του *Nou*.

Από αυτή τη στιγμή, ο *Nous*-Υπερουσία, που ήταν μέχρι τώρα Θείος Διαλογισμός, γίνεται ζωϊκότητα-αιθερικότητα και φορέας ζωής. Αν φαντασθούμε το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ σαν άνθρωπο, τότε η Υπερουσία - *Nous* είναι τα δύο χέρια του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, σαν ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ. Είναι, δηλαδή, απαραίτητη η διπλή αυτή έκφραση, για να συντελεσθεί το «ΜΕΓΑΛΟ ΕΡΓΟ»!

Ποιο είναι το «ΜΕΓΑΛΟ ΕΡΓΟ»; Το να εκφράσει το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ τον Απόλυτο Θείο Διαλογισμό Του, μέσα στην αντιληπτή έννοια του χρόνου. Έτσι, κάπως, αρχίζει ο χρόνος... Άλλα, για να αρχίσει ο χρόνος, πρέπει πρώτα να έχουμε δεδομένη την έννοια του χώρου. Τί, όμως, είναι

χώρος; Είναι αδύνατο να το αντιληφθεί κανείς, αν δεν συνδυάσει τον χώρο με τον τόπο. Ο Χώρος είναι μία από τις Φύσεις του ΑΠΟΛΥΤΟΥ EINAI και σαν τέτοια βρίσκεται πέρα από την αντίληψη του ανθρώπου! Υπάρχει ο χώρος σαν έννοια; Βεβαίως, όχι μόνο υπάρχει, αλλά και EINAI. Άλλα το τι είναι, καμμιά διάνοια, ούτε ανθρώπινη, ούτε αρχαγγελική, μπορεί να συλλάθει! Μόνον ο ίδιος ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ αντιλαμβάνεται και γνωρίζει τη φύση του. Όστε, τι είναι ο χώρος, καμμιά διάνοια ή υπερδιάνοια, έξω από την Τριαδική Φύση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ EINAI, δεν γνωρίζει!

Ωστόσο, η έννοια χώρος-τόπος μπορεί να γίνει αντιληπτή. Με ποιο τρόπο; Μέσα στον ασύλληπτο χώρο, αρχίζει τώρα κάποια κίνηση του Nou, η οποία θα μας δώσει τα Σύμπαντα. Πρώτα των Νοητών Κόσμων, μετά των νοητικών και των ψυχικών κόσμων και, τελευταία, του παχυλού υλικού κόσμου. Όστε μπαίνουμε, τώρα, στην έννοια του «υπάρχειν», σε άρτια, όμως, κατάσταση. Δεν είμαστε ακόμα στον κόσμο των διαστάσεων! Στεκόμαστε στον κόσμο της Υπερδιάστασης, γιατί από εδώ είναι που πρέπει να ξεκινήσουμε, από την κατάσταση-φύση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ EINAI, που αποκαλούμε αιώνιο παρόν. Η πηγή των πάντων είναι το ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI, μέσα στον Θείο ΤΟΥ Διαλογισμό, μέσα σε αυτό που θα λέγαμε Αιώνιο Τώρα!

Με την εκδήλωση της έκφρασης του ΑΠΟΛΥΤΟΥ EINAI, ξεκινούν οι κόσμοι του «υπάρχω». Δημιουργούνται οι έννοιες του χώρου και του χρόνου. Φεύγουμε από την ΑΠΟΛΥΤΟΤΗΤΑ του EINAI και μπαίνουμε μέσα στον χώρο και τον χρόνο.

Βλέπουμε, μέσα σε αυτό που αντιλαμβανόμαστε σαν χώρο, το Νοητό Σύμπαν, το οποίο φιλοξενεί, θα λέγαμε, τους Νόμους-Αιτίες, οι οποίοι μας δίνουν τις μορφές στον νοητικό κόσμο. Η έννοια, λοιπόν, του χρόνου διαμορφώνεται μέσα στο αιώνιο παρόν. Χωρίς το αιώνιο παρόν, δεν

είναι δυνατό να υπάρξει έννοια χρόνου. Ας πάρουμε ένα μέρος του χώρου μέσα στα Σύμπαντα, εκεί που κινούνται μυριάδες μυριάδων Γαλαξίες. Προσδιορίζουμε τον χώρο αυτό και του προσδίδουμε και συγκεκριμένο μέγεθος, αφού γνωρίζουμε ότι το φως, για να διασχίσει τον Γαλαξία, χρειάζεται χιλιάδες έτη φωτός. Αν φαντασθούμε, τώρα, ότι, για να έρθει το φως του ήλιου στη γη, χρειάζονται 13 λεπτά, εύκολα αντιλαμβανόμαστε το τεράστιο μέγεθος του Γαλαξία, μέσα στον οποίο κινούνται μυριάδες ηλιακά συστήματα. Όμως, έχουμε μυριάδες τέτοιους Γαλαξίες... Δεν δίνει αυτό μια μεγαλειώδη αίσθηση του χώρου; Σίγουρα, ναι! Παρόλα αυτά, και η αντίληψη αυτή η υπέρμετρη, είναι πολύ πεπερασμένη, όσον αφορά τον χώρο.

Τα πάντα κινούνται! Μπορούμε, μέσα στον αντιληπτό χώρο, να δούμε την κίνηση, την δόνηση και τον κραδασμό. Μέσα στο διάστημα βασιλεύει η κίνηση, που είναι το χαρακτηριστικό της ζωής. Έτσι καταλήγουμε στην αντίληψη του χώρου, μέσα από την κίνηση και μέσα από τα φαινόμενα της ζωής, όπως, από τα ίδια μέσα, αντλούμε και την ικανότητα να διαχωρίζουμε τις έννοιες του χώρου, σαν τόπο πλέον και του χρόνου, σαν εξέλιξη μέσα στον χώρο.

Ωστόσο, η αντίληψη αυτή δεν μπορεί να μας οδηγήσει στην «αρχή των πραγμάτων», σε ποιά, δηλαδή, αντιληπτή έννοια χρόνου εγέννησε ο ΘΕΟΣ την Υπερουσία του Nou και άρχισε η Δημιουργία!

Μέσα, λοιπόν, στον απροσδιόριστο χώρο, δεσπόζει η Υπερσυνειδησιακή και Υπεραυτοεπιγνωσιακή Φύση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ EINAI, το οποίο δημιουργεί και συντηρεί τους Κόσμους, χωρίς τίποτα να μπορεί να ξεφύγει από τη Θεία Βούληση Του!

Κάνοντας συστηματική μελέτη, γύρω από την τοποχρονική έκφραση των ζωντανών μορφών, σε όλα τους τα είδη, από την αμοιβάδα μέχρι τον γαλαξία, θα διαπιστώσουμε ότι τίποτα δεν μπορεί να ξεφύγει από την Θεία

Υπερδιάνοια. Το γεγονός αυτό μας οδηγεί να δεχθούμε την Παντοδυναμία και την Πανσοφία, σαν αυτονόητες Φύσεις του Πρώτου των όντων.

Όμως, το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, αγαπά τον Εαυτό Του; Ασφαλώς, αφού Αυτός είναι η Απόλυτη Αγάπη! Εάν ο ΘΕΟΣ δεν ήταν, πρώτα και κύρια Αγάπη, δεν θα επέτρεπε να γεννηθούν μέσα Του άλλες Καταστάσεις, προικισμένες με το αγαθό της ελεύθερης έκφρασης, αφού ο ΙΔΙΟΣ είναι πανταχού παρών και τα πάντα πληρών. Εάν δεν υπήρχε η θεία ιδιότητα της Παναγάπης, δεν θα υπήρχε, μέσα στον υλικό κόσμο, ο Νόμος της Συνοχής, ούτε ο συναισθηματικός και φυσικός μας κόσμος. Και είναι αυτό, που κυρίως πρέπει να μάθει ο άνθρωπος, ότι, δηλαδή, με τις μελέτες αυτές, μπορεί να οδηγηθεί στην βεβαιότητα, για την ύπαρξη της Θείας Παναγαθότητας και Παναγάπης. Μετά δε τη διαπίστωση αυτή, ο δρόμος ευκολύνεται και γίνεται, από τραχύς και δύσβατος, ίσιος και ευκολοδιάβατος! Μπορεί τώρα ο άνθρωπος να αγωνισθεί πάνω σε άλλη προοπτική...!

Παρ' όλα αυτά και για να δώσουμε, κατά το δυνατό, την πλήρη διάσταση της έννοιας, ουδέποτε θα μπορέσει να συλλάβει ο άνθρωπος το ακριβές μέγεθος και το πλήρες νόημα της γεννεσιούργού αυτής Θεϊκής Δύναμης!

Εάν μελετήσουμε, με πολύ βαθύ διαλογισμό και σε κάθε λεπτομέρεια, μερικούς από τους κύκλους των πιθανοτήτων και δυνατοτήτων της ύπαρξης, ξεχωριστά για κάθε ζωντανή μορφή, θα αντιληφθούμε την έννοια του χώρου, σαν τόπου πλέον.

Τι τόπο κατέχει μια αμοιβάδα (χώρος) και πόσος είναι ο κύκλος των πιθανοτήτων και δυνατοτήτων (χρόνος); Τι συμβαίνει με τα αντίστοιχα μεγέθη ενός σκουληκιού, μέσα στα βάθη της θάλασσας, ή ενός πλανήτη μέσα στο ηλιακό σύστημα; Όλα κατέχουν ένα αντιληπτό χώρο (τόπο) και διαγράφουν ένα κύκλο ύπαρξης (χρόνο).

Όμως, η κίνηση μέσα στον ευρύτερο χώρο είναι διαρκής και ποτέ ένα αντικείμενο δεν κατέχει τον ίδιο χώρο που είχε την προηγούμενη στιγμή. Εκείνο το οποίο λέμε ότι κατέχει είναι ο τόπος, ο οποίος γίνεται αντιληπτός, σε σχέση με άλλα αντικείμενα και θεωρούμε ότι διατηρεί τη θέση του, σε σύγκριση με τις αντιληπτές θέσεις των αντικειμένων αυτών.

Στον παχυλό υλικό κόσμο, μια ζωντανή μορφή έχει δύο κύκλους. Τον κύκλο των δυνατοτήτων και τον κύκλο των πιθανοτήτων. Τον κύκλο των πιθανοτήτων μπορεί να τον διακόψει οποιαδήποτε στιγμή. Ο κύκλος, όμως, των δυνατοτήτων είναι ασάλευτος, είναι Θείος Νόμος! Άπαξ και θλαστήσει κάποιο φυτό, πάνω στον πλανήτη, θα συνεχίσει να αναπτύσσεται, βάσει του κύκλου των πιθανοτήτων. Δεν μπορεί, όμως, να αλλάξει κύκλο δυνατοτήτων και να εμφανισθεί σαν κάποιο άλλο φυτό. Ένας πλάτανος, λόγου χάριν, δεν μπορεί να γίνει λεμονιά ή πορτοκαλιά. Το σπέρμα του πλατάνου, θα μας δώσει πάντοτε πλάτανο!

Οι κύκλοι των δυνατοτήτων και των πιθανοτήτων είναι ορατοί και κατανοητοί στον παχυλό υλικό πλανήτη. Βλέπουμε χιλιάδες σπόρους, να παρασύρονται από τον άνεμο και να πέφτουν εδώ και εκεί. Όλοι αυτοί οι σπόροι περικλείονται μέσα τους τις ίδιες δυνατότητες για να φυτρώσουν και να διαγράψουν κάποιο κύκλο πιθανοτήτων.

Ας δούμε, όμως, τους κύκλους αυτούς, στην περίπτωση του ανθρώπου. Ο κύκλος των πιθανοτήτων του είναι: Σπερματοζωάριο, σύλληψη, τοκετός, ανάπτυξη, γεράματα και θάνατος. Συμπληρώνεται έτσι μέρος του κύκλου των πιθανοτήτων, επειδή ο θάνατος δεν τερματίζει τον δρόμο του ανθρώπου!

Ο κύκλος των δυνατοτήτων, ωστόσο, είναι και εδώ ασάλευτος! Το σπερματοζωάριο, μπορεί να αποθληθεί, ή και να μην δρομολογηθεί. Τίποτε άλλο!

Πάντως, βλέπουμε ότι και στην περίπτωση του ανθρώ-

που, οι κύκλοι είναι επίσης ορατοί, στον κόσμο των τριών διαστάσεων.

Στον ψυχικό κόσμο, όσον αφορά τον άνθρωπο, μας λείπει ο κύκλος των πιθανοτήτων. Ό,τι έχει δρομολογηθεί, θα συνεχίσει υποχρεωτικά την εξέλιξή του στον ψυχικό κόσμο. Η οντότητα που απελευθερώνεται, όταν π.χ. πεθάνει ένα παιδάκι ή αποθάλλει μία γυναίκα, θα συνεχίσει τη ζήτηση στον ψυχικό κόσμο και, αν μπορούσαμε να την παρακολουθήσουμε, θα βλέπαμε το παιδάκι, που ήταν, πριν δέκα χρόνια στην ηλικία των τριών ετών, τώρα να είναι εδώ στην ηλικία των δεκατριών ετών.

Ποτέ, κανένας γονέας, πατέρας ή μητέρα, δεν έχασε τα παιδιά του, έστω και αν έχουν πεθάνει τα υλικά τους σώματα! Τα παιδιά αυτά μεγαλώνουν στους ψυχικούς κόσμους και θα συνεχίσουν τον κύκλο των δυνατοτήτων τους στον ψυχικό και νοητικό κόσμο, σαν να ήσαν στον παχυλό υλικό κόσμο!

Ωστε, στον ψυχικό και νοητικό κόσμο υπάρχει ο κύκλος των δυνατοτήτων μόνο. Γιατί, αν υπήρχε και ο κύκλος των πιθανοτήτων, οι προσωπικότητές μας, μόνιμη και προσωρινή, θα αντιμετώπιζαν το ενδεχόμενο να σταματήσει η εξέλιξή τους.

Επανερχόμαστε, τώρα, στον κόσμο των τριών διαστάσεων, όπου ο κύκλος των δυνατοτήτων εκτυλίσσεται μέσα στον χώρο και τον χρόνο.

Όλοι μας αντιλαμβανόμαστε τι είναι χώρος, γιατί καθημερινά ζούμε μέσα σ' αυτόν και το σώμα μας κατέχει μέρους του, η μέθοδος δε της σύγκρισης μας βοηθά στο να προσδώσουμε μέγεθος στην έννοια. Έχουμε, π.χ., τον χώρο ενός δωματίου, τον οποίο μπορούμε να μετρήσουμε. Μέσα στο δωμάτιον υπάρχει ο οριοθετημένος χώρος, ενώ υπάρχει, θέβαια, και χώρος ασύνορος, εκτός του δωματίου, τον οποίο μπορούμε να εκτιμήσουμε. Ωστε, με τη

σύγκριση μπορούμε να σχηματίσουμε στο μιαλό μας την έννοια του χώρου. Αν δεν είχαμε κάποιο χώρο, ο οποίος θα μπορούσε να μετρηθεί, για να χρησιμεύσει σαν μέτρο σύγκρισης, ποία έννοια θα μπορούσε να μας δώσει ο γενικώτερος χώρος; ασφαλώς καμμία συγκεκριμένη έννοια! Το μιαλό μας θα ήταν αδύνατο να συλάβει την έννοια του χώρου, γιατί η μόνη αντίληψη που έχουμε για το άπειρο — και ο χώρος είναι άπειρος — προκύπτει από τη χρήση της συγκριτικής μεθόδου.

Ωστε, η καλλίτερη προσέγγιση της έννοιας, είναι εκείνη κατά την οποία δεχόμαστε πως ο χώρος είναι μία από τις ανεξερεύνητες φύσεις του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Ωστόσο έχουμε κάποια σαφή αντίληψη του χώρου και γνωρίζουμε ότι, σαν Φύση του Θείου είναι μια πραγματική κατάσταση.

Όυσον αφορά τον χρόνο, τα πράγματα φαίνονται πολύ πιο εύκολα. Ο χρόνος δεν είναι πραγματικότητα, είναι μία αντιληπτή μόνον κατάσταση. Η διαδοχή των γεγονότων και των εντυπώσεων μας παρέχουν την έννοια του χρόνου. Ο κύκλος των δυνατοτήτων εγκλείει σωρεία διαφοροποιήσεων χωρίς να διαταράσσεται η βασική του έννοια. Οι διαφοροποιήσεις αυτές γίνονται καλλίτερα κατανοητές, μόνον αν ταξινομηθούν κατά σειρά διαδοχής. Την σειρά αυτή, την ονομάζουμε χρονολογική σειρά και μας δίνει την έννοια του χρόνου, διπλά αυτός είναι αντιληπτός στον κόσμο των τριών διαστάσεων.

Ο χρόνος, εν τούτοις, στον παχυλό υλικό κόσμο, είναι πολύ διαφορετικός από ότι είναι στους ψυχονοητικούς κόσμους. Στον κόσμο των τριών διαστάσεων ο χρόνος κινείται πολύ αργά. Ένα γεγονός, για παράδειγμα, χρειάζεται μέρες, μήνες και χρόνια για να εξελιχθεί. Στους ψυχικούς όμως κόσμους, το ίδιο γεγονός μπορούμε να το διαλογισθούμε και να το ξαναζήσουμε, σε λίγα μόνον δευτερόλεπτα!

Οι δύο αυτές περιπτώσεις διαφέρουν μεταξύ τους, ως προς τον ρυθμό της κίνησης μέσα στον χρόνο.

Η Μόνιμη Προσωπικότητα του ανθρώπου έχει την ικανότητα να αντιλαμβάνεται με ευχέρεια την κίνηση αυτή. Ο συνδυασμός ωστόσο κίνηση — χρόνος είναι διαφορετικός σε κάθε κόσμο, γεγονός που υπονοεί και τη διαμόρφωση ανάλογης αντίληψης.

Ακόμη και στον παχυλό υλικό κόσμο, υπάρχουν γεγονότα που νομίζουμε ότι εξελίσσονται με πολύ γοργό ρυθμό, ενώ άλλα θεωρούμε ότι εξελίσσονται υπερβολικά αργά. Υπάρχουν, επίσης, περιπτώσεις, που οι γνώσεις αποτυπώνονται στο νου μας με την ταχύτητα της αστραπής και άλλες για τις οποίες ο χρόνος είναι εκνευριστικά θραύσης. Με αυτές τις καταστάσεις σχετίζονται το ευχάριστο και το δυσάρεστο, η κόλαση και ο παράδεισος!

Τα ανωτέρω μας παρέχουν μια βάση, για την αντίληψη του χρόνου μέσα στους κόσμους. Εφόσον ζούμε στον υλικό κόσμο, για να αλλάξουμε περιβάλλον, θα πρέπει να μετακινήσουμε, με κάποιο τρόπο, το σώμα μας. Στους ψυχονοητικούς κόσμους, που δεν υπάρχει υλικό σώμα, η μεταφορά μας, από τη μια κατάσταση σε άλλη, γίνεται με την ταχύτητα της σκέψης! Εκεί μεγαλώνει η ταχύτητα (ο ρυθμός κίνησης) και ο χρόνος μικραίνει ή εκμηδενίζεται. Η μετακίνηση λοιπόν στους ψυχικούς κόσμους γίνεται κατά διαφορετικό τρόπο και είναι ακριβώς ο τρόπος αυτός, που μας δίνει τις έννοιες του χρόνου και του χώρου. Στον υλικό, π.χ. κόσμο, κινούμαστε με τα πόδια, ή με διάφορα μηχανικά μέσα. Στους ψυχικούς κόσμους η κίνηση γίνεται με τη σκέψη και την προσήλωση. Ένας άνθρωπος, που έχει την δυνατότητα να ξεφύγει από τους περιορισμούς του υλικού σώματος, χρησιμοποιώντας, για παράδειγμα, τη μέθοδο της εκσωμάτωσης, μπορεί να βρεθεί, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, από το ένα άκρο του πλανήτη στο άλλο! Όπως μπορεί, επίσης να βρίσκεται ταυτόχρονα και εδώ και

εκεί και σε πολλά άλλα μέρη! Υπάρχει για αυτόν η έννοια του χρόνου; Όχι! Το μόνον, που υπάρχει, είναι ο κατάλληλος συντονισμός.

Είπαμε ότι τα πάντα είναι Νους, εν κινήσει. Ο παχυλός υλικός κόσμος δονείται στη δική του συχνότητα. Οι ψυχονοητικοί κόσμοι κραδαίνονται σε πολύ μεγαλύτερες συχνότητες. Ο άνθρωπος δε προσωπικότητα μπορεί, μετά από κατάλληλη εξάσκηση και συγκέντρωση, να βρεθεί μέσα στους κόσμους αυτούς των περισσοτέρων διαστάσεων, όπου είναι δυνατό άπειρα πράγματα (καταστάσεις) να κατέχουν τον ίδιο χώρο και όπου ο χρόνος έχει αλωθεί από την ταχύτητα.

Ωστε, εδώ έχουμε πλέον καταστάσεις, μέσα στους χώρους - τόπους, που έχουμε προσδιορίσει και μπορούμε να τις επιταχύνουμε ή να τις επιβραδύνουμε ανάλογα με τη θέλησή μας. Και αυτό σημαίνει ότι γινόμαστε κύριοι του χρόνου. Όχι, όμως του χώρου! Ο χώρος είναι πραγματικότητα, δεν είναι αντίληψη!

Ωστόσο, αφού χαρακτηριστικό, τόσο του χώρου, όσο και του χρόνου, είναι ο Νους και εμείς μορφώνουμε αντίληψεις επίσης μέσω του Νού, οι καταστάσεις αυτές είναι για μας πραγματικές όσο υπάρχει η σχετική έννοια. Εάν δεν υπάρχει, δεν έχουμε, εμείς τουλάχιστο, τις καταστάσεις αυτές. Μπορούν, όμως, να τις έχουν άλλοι. Επομένως και είναι και υπάρχουν!

Πρέπει να διαλογισθούμε βαθειά, για να καταλάβουμε τι είναι η ζωή και ποιο είναι το άφθαρτο μέρος του εαυτού μας, που λέγεται ΕΓΩ και είναι ΘΕΟΣ Παντοδύναμος!

ΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

Όλοι έχουμε ακούσει για τους τρεις Κόσμους, που περιέχουν, ο καθένας σύμφωνα με τη διάστασή του, κάθε τι το οποίο υπάρχει στη Δημιουργία, είτε σαν Ιδέα, είτε σαν κατάσταση, είτε σαν παχυλή ύλη. Οι κόσμοι αυτοί είναι ο Μακρόκοσμος, Ο Μεσόκοσμος και ο Μικρόκοσμος.

ΜΑΚΡΟΚΟΣΜΟΣ: Τα πάντα από το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ μέχρι το τελευταίο άτομο της ύλης ανήκουν εις τον Μακρόκοσμο! Όλοι οι Μικρόκοσμοι και ακόμη πολύ περισσότερα ανήκουν στον Μακρόκοσμο.

Ο Μακρόκοσμος είναι το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ στην Θεία του Αυτάρκεια. Ο Κόσμος αυτός είναι ιδιότητα και φύση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, είναι παντού. Μετά έχουμε τον ΧΡΙΣΤΟ ΛΟΓΟ - ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ στη Θεία Του Αυτάρκεια και στη Θεία Του Ευαρέσκεια, όπως και το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ. Δεν έχουμε ακόμη μπει μέσα στους Κόσμους των Ουρανών ή των Συμπάντων. Βρισκόμαστε στους Κόσμους του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ - ΖΩΗΣ, στην ΚΥΡΙΟΤΗΤΑ, στην ΑΡΧΗ. Άρχω, όχι αρχίζω! Εδώ βλέπουμε τον Nou, μέσα στον ΘΕΙΟ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟ, να γίνεται Θεία Έκφραση, σαν αποτέλεσμα της Θείας Ευαρέσκειας. Οι πρώτοι που χειρίζονται τον Nou είναι ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ και το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ.

Ο Μακρόκοσμος, όμως, περικλείει και τον Μικρόκοσμο. Έχουμε στον Μακρόκοσμο το παχυλό υλικό σώμα, αιμοσφαίρια, κύτταρα, άτομα. Άτομα, που στο σύνολό τους, μας δίδουν τα οστά, τα υγρά, τα αέρια, τα αιθέρια. Ό,τι αναλογεί στο παχυλό υλικό σώμα του ανθρώπου, το βρίσκουμε και στον Μακρόκοσμο. Οι αναλογίες ίδεις, τα σχήματα ίδια. Εκεί είναι και η Τριαδικότητα, σαν τρεις θείες έκφρασεις - πραγματικότητα και η Τετρακτίς, σαν σκιά της πραγματικότητας (τα Σύμπαντα).

Από την στιγμή που ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ και το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ αρχίζουν να χειρίζονται τον Nou, ξεκινούν οι Ουρανοί! Βρισκόμαστε, όμως, ακόμη μέσα στο Άπειρο. Δεν υπάρχει έννοια χώρου, που δεν είναι, δεν ήταν ή δεν θα είναι ο Nouς! Όμως, τώρα ο Nouς είναι Ζωή. Ξέρουμε, βέβαια, ότι η ΖΩΗ είναι το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ. Ωστόσο και ο Nouς ζει, σαν έκφραση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ.

Τώρα αρχίζουν τα Σύμπαντα. Αρχίζει ο Θείος Διαλογισμός, που μας δίδει τον Κόσμο των Ιδεών. Ό,τι υπήρξε ποτέ, υπάρχει ή θα γίνει, είναι μέσα στον Θείο Διαλογισμό, μέσα στο Αιώνιο Παρόν! Δεν έχουμε εισέλθει ακόμη σε έννοια χρόνου. Είμαστε στο Αιώνιο Παρόν, που είναι Φύση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Εκεί είναι τα πάντα εν πάσι, που λέγει ο Απόστολος Παύλος. Μετά έχουμε την Υπερουσία του Nou. Η υπερουσία του Nou είναι άμορφη. Όμως δονεί τις Θείες Ιδέες, οι οποίες Θείες Ιδέες, μέσω του Nou, θα γίνουν μορφές εκφράσεις. Έχουμε τον Ανώτερο, τώρα, Υπερνοητό και Νοητό Κόσμο. Έχουμε τους Κόσμους. Από εδώ αρχίζουν οι διαστάσεις. Μετά έχουμε την μορφοποίηση των Ιδεών, που είναι οι Νοητοί Κόσμοι. Έχουμε, δηλαδή, ως το σημείο αυτό, Ιδέες, Μορφές Nou, σε έκφραση, μέσα στο Άπειρο. Ωστόσο έκφραση, που είναι μέσα στην Θεία Ευαρέσκεια. Ωστε, οι σκέψεις, μορφές, ιδέες είναι νοητές και νοητικές, πέραν της έννοιας του χρόνου και του χώρου.

Τώρα, αρχίζουν άλλοι κραδασμοί, χαμηλότεροι, της Υπερουσίας Nou και γίνεται ο Nouς-Ουσία. Είναι ο Νοητικός Κόσμος, ανώτερος και κατώτερος. Ακολουθούν, μετά, ακόμη χαμηλότεροι κραδασμοί του Nou, οι οποίοι, μας δίδουν τον Ψυχικό Κόσμο. Ωστόσο ο Νοητός, ο Νοητικός και ο Ψυχικός Κόσμος δεν έχουν καμμιά σχέση με την Προσωπικότητα Εαυτό μας Εγώ Ψυχή Αυτοεπίγνωση.

Στον Μακρόκοσμο θα δούμε, επίσης, όλα τα Αγγελικά και Αρχαγγελικά Τάγματα, όσα διαθέτουν μία δική τους

στοιχειώδη αυτοεπίγνωση, Θείαν ωστόσο, καθώς και αυτά που δεν εκφράζουν τίποτε πέραν της Αγιοπνευματικής Υπερσυνειδησίας. Τα τάγματα αυτά εργάζονται μέσα στον Μακρόκοσμο, κτίζοντας τα Σύμπαντα, Νοητικό, Ψυχικό, Αιθερικό και Παχυλό Υλικό. Άλλ' είπαμε ότι και ο άνθρωπος ανήκει στον Μακρόκοσμο. Με ποια έννοια; Εάν παρομοιάσουμε τον Μακρόκοσμο με μία δεξαμενή γεμάτη νερό και θεωρήσουμε ότι στον πυθμένα της υπάρχει ένα σφουγγάρι, δεν υπάρχει τίποτε από τα συστατικά του νερού, που να μην περιέχεται και μέσα στο σφουγγάρι. Ωστόσο το σφουγγάρι είναι κάτι το ξεχωριστό. Έτσι και οι Μικρόκοσμοι είναι μέρη του Μακρόκοσμου, μακροκοσμικά κύτταρα.

Πάντως, κάθε Μικρόκοσμος είναι πάντοτε κάτω από την εποπτεία και κυριαρχία του Μακρόκοσμου, του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, δηλαδή, του ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ και του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. Γι' αυτό κάθε Άνθρωπος και μιλώ για τον Μακρόκοσμο, δίνοντάς του την ονομασία Άνθρωπος, είναι Αγιοπνευματικός, σαν φαινόμενο ζωής, με Αγιοπνευματική Έκφραση την Μόνιμη Προσωπικότητά του και Λογοϊκός, όσον αφορά πάλιν την Μόνιμη Προσωπικότητά του, αλλά, κυρίως, σαν Ψυχή Αυτοεπίγνωση.

ΜΕΣΟΚΟΣΜΟΣ: Έχουμε τον πλανήτη Γη. Γνωρίζουμε όλοι το παχυλό υλικό σώμα του Πλανήτη μας. Ότι ισχύει για τον πλανήτη γη, ισχύει και για όλα τα άλλα ουράνια σώματα. Στον πλανήτη γη, σαν παχυλό υλικό σώμα, έχουμε την γήινη σφαίρα. Έχουμε, όμως, και το διπλούν αιθερικό του Πλανήτη, τον λεγόμενο αιθέριο κόσμο, όπως έχουμε το διπλούν αιθερικό του παχυλού υλικού μας σώματος. Το διπλούν αιθερικό του παχυλού υλικού μας σώματος, είναι μέσα στο σώμα μας, γύρω από το σώμα μας και επεκτείνεται σε κάποια μικρή απόσταση, σαν ένα ωοειδές φωτεινό σώμα. Στον πλανήτη γη το διπλούν αιθερικό σώμα αρχίζει από το κέντρο του πλανήτη, διαπερνά όλον τον πλανήτη, και εκτείνεται σε αρκετά χιλιόμετρα γύρω από τον πλανή-

τη. Όμως, το αιθερικό σώμα της γης δεν εφάπτεται του διπλού αιθερικού σώματος της σελήνης, που είναι δορυφόρος της γης.

Ο παχυλός υλικός πλανήτης αποτελείται από επτά στοιχεία. Εξ αυτών, τα τρία συνθέτουν το διπλούν αιθερικό σώμα (τριαδική πνευματική κατάσταση) και τα άλλα τέσσερα (Τετρακτίς) το παχυλό υλικό σώμα. Τα τρία πρώτα στοιχεία μπορούμε να τα παραλληλίσουμε με τον Μαγνητισμό ή τον Ηλεκτρισμό, ή με διάφορες άλλες καταστάσεις, άγνωστες ακόμη στην επιστήμη. Τα τέσσερα στοιχεία του παχυλού υλικού σώματος του πλανήτη είναι: Χώμα, ύδωρ, αήρ, πυρ.

Έχουμε, τώρα, το ψυχικό σώμα του πλανήτη, που αρχίζει από το κέντρο του, είναι μέσα σε όλον τον πλανήτη και εκτείνεται γύρω του σε πολύ μεγάλη απόσταση πλησιάζοντας την σελήνη. Όμως, το ψυχικό σώμα του πλανήτη σπάνια και κατά περιόδους εφάπτεται με το ψυχικό σώμα της σελήνης. Όταν εφάπτεται, αυτό γίνεται για να εξαναγκασθούν μερικά πνεύματα-υπάρξεις να πάνε στη σελήνη, και να αφήσουν ήσυχη την ανθρωπότητα να προοδεύσει και να εξελιχθεί. Τα πνεύματα αυτά, που είναι, είτε στοιχειακά, είτε προσωπικότητες αυτοεπιγνώσεις απελθόντων (νεκρών), μπορούν να εισέλθουν, μέσω του διπλού αιθερικού και του ψυχικού σώματος ενός ανθρώπου, από το Κέντρο του ήπατος, και να κάνουν προσωρινή κατοχή στο σώμα του, οπότε έχουμε τα φαινόμενα που αποκαλούμε δαιμονιληψία, ιερά νόσο και πολλά άλλα, που ήταν γνωστότερα στους παλιούς καιρούς. Ευτυχώς αυτές οι υπάρξεις δεν μπορούν να μείνουν πολύ καιρό στην γη. Τις τραβά πίσω η σελήνη. Είναι η συνθήκη τέτοια!

Το νοητικό εξάλλου, σώμα του πλανήτη μας απλώνεται και εφάπτεται όλων των ουρανίων σωμάτων του ηλιακού συστήματος. Θα λέγαμε ότι όλο το ηλιακό σύστημα, με κέντρο τον ήλιο, είναι μέσα σε μία αύρα, ανώτερου νοητι-

κού σώματος, που το κινεί μέσα στον Γαλαξία. Ένας Μύστης, βέβαια, μπορεί να επισκεφθεί όποιον πλανήτη θέλει, αλλά όχι με το υλικό του σώμα. Πρέπει να αποβάλει το παχυλό υλικό του σώμα (πρώτη εξωσωμάτωση), να αφήσει πίσω του το ψυχικό του σώμα, να εισέλθει στο νοητικό και με το νοητό πλέον σώμα να εισέλθει στον πλανήτη.

Οι κόσμοι έχουν ήδη μορφοποιηθεί από τον ίδιο τον ΧΡΙΣΤΟ ΛΟΓΟ, από τους Αρχαγγέλους των στοιχείων και από πολλές άλλες Αρχαγγελικές Τάξεις και, τέλος, από τον άνθρωπο, ο οποίος βρίσκει έτοιμες καταστάσεις, για να τις μορφοποιήσει, ώστε να μπορέσει να ζήσει ανετώτερα, με τον δικό του τρόπο. Όπως είπαμε, οι κόσμοι αυτοί είναι ο παχυλός υλικός, ο ψυχικός και ο κατώτερος νοητικός. Μέσα στους κόσμους αυτούς ο άνθρωπος μπορεί να μορφοποιήσει και να δημιουργήσει, κάπως, ένα δικό του περιβάλλον. Μπορεί να κτίσει εκεί την κόλαση ή τον παράδεισό του. Ως προς τον παράδεισο, ο καθένας μας έχει κάποια σχετική αντίληψη. Ως προς την κόλαση, εμείς, χωρίς να επεκταθούμε, την δεχόμαστε σαν σκιά κάποιου φωτός, ή, ακόμα καλλίτερα, σαν έλλειψη και άγνοια Σοφίας. Οι κόσμοι αυτοί είναι ανεξάρτητοι αλλήλων, αλλά και συνενωμένοι. Είναι δε κόσμοι ψευδαισθήσεων και εντυπώσεων, που διαρκώς αλλάζουν. Ωστόσο, είναι αναγκαίοι, για να δώσουν στον άνθρωπο την γνώση της πραγματικότητας και είναι κόσμοι μέσα στους οποίους μπορεί να ζήσει.

Ο ψυχικός κόσμος αποτελείται από ύλη, που, επίσης, κραδαίνεται, αλλά είναι σε αραιότερη κατάσταση. Το ίδιο και ο κατώτερος νοητικός, σε περισσότερο αραιή κατάσταση όμως.

Δεν είναι, ωστόσο, μόνον ο πλανήτης μας που κατοικείται, αλλά και το διάστημα πάνω από μας. Στο διάστημα υπάρχουν οντότητες, που ζουν σε ένα κόσμο άλλων διαστάσεων. Σε ένα κόσμο πέραν των τριών διαστάσεων. Στον κόσμο των τεσσάρων διαστάσεων, εκεί όπου η έννοια του

χώρου εκμηδενίζεται.

Ο άνθρωπος, όπως ζει σήμερα, δεν αντιλαμβάνεται τους κόσμους, που εκτείνονται πέραν των τριών διαστάσεων. Δεν μπορεί να καταλάβει ότι υπάρχει μία ύλη - Νους πάντοτε - αραιότερη από τον αέρα, μέσα στην οποία ζουν οντότητες πληρέστερες από αυτόν. Μπορεί, όμως, με εγγύμναση και μέσω της εκωσωμάτωσης, να ζήσει στους κόσμους αυτούς, ενώ βρίσκεται ακόμα στον παχυλό υλικό κόσμο. Υπάρχουν κόσμοι θαυμασιώτεροι από τον πλανήτη που ονομάζουμε κόσμο μας, αλλά και χειρότεροι, γιατί αυτοί οι κόσμοι είναι ύλη, που μορφοποιείται κάτω από τις σκέψεις και τις επιδιώξεις μας.

Ο πολυαγαπημένος Ιησούς Χριστός είχε πει στους μαθητές του: «**Υπάγω να ετοιμάσω τόπον δι' υμάς!**» Αντελήφθησαν άραγε τότε τι έλεγε ο Θεάνθρωπος; Γιατί τους κόσμους αυτούς τους γνωρίζουν μόνον όσοι έχουν κατέλθει ενσυνείδητα από εκεί! Μπορούν, ωστόσο να τους γνωρίσουν και όσοι ζουν σε χαμηλότερα στρώματα του φαινομένου της ζωής, αρκεί να αναπτύξουν αισθητήρια κέντρα, ικανά να συλλαμβάνουν αραιότερους κραδασμούς, σαν εκείνους που συνθέτουν τους τελειότερους αυτούς κόσμους. Η προτροπή του ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, για τελειότητα, είναι συνεχής... «**Γίνετε τέλειοι, όπως και ο ΠΑΤΗΡ υμών ο Ουρανίος τέλειος εστί!**»

Καλή η γή, καλές οι εντυπώσεις της γης, όμως πολύ προσωρινές! Όμορφο περιβάλλον, το παχυλό υλικό περιβάλλον, οι θάλασσες, τα βουνά, ο ουρανός, το κάθε τι που συντελείται μέσα στη φύση, με εξαίρεση την αλόγιστη ανθρώπινη επέμβαση. Διότι οι μηχανισμοί της φύσης, που μας δίνουν τα διάφορα φαινόμενα και που ελέγχουν τα διάφορα είδη της ζωής του πλανήτη, εποπτεύονται από Αρχαγγελικές και Αγγελικές Οντότητες, που συνεργάζονται με το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, κατά την επιταγή της Θείας Πανσοφίας.

Ο κόσμος των τεσσάρων διαστάσεων είναι πληρέστερος, όπως και πληρέστερη ζωή εκφράζεται εκεί, ακόμη και στις λεγόμενες κολάσεις. Γιατί και στις κολάσεις, υπάρχει καλλίτερη αντίληψη και περισσότερες ευκαιρίες, για να απαγκιστρωθεί ο άνθρωπος από την γοητεία των εντυπώσεων και των ψευδαισθήσεων.

Για τον νοητικό κόσμο, θα μιλήσουμε και πάλι, αλλά μία παρομοίωση, σ' αυτό το στάδιο, ίσως είναι αναγκαία: Αν ο ψυχικός κόσμος με το λαμπρό του φως, που δεν συγκρίνεται με αυτό που ονομάζουμε φως στον παχυλό υλικό κόσμο, παρομοιασθεί με φεγγαρόλουστη νύκτα, ο νοητικός κόσμος, κατ' αναλογία, θα μοιάζει με πλήρη μεσημβρία! Εκεί, υπάρχει πιο πολύ φως και πιο μεγάλη άνεση για τα φαινόμενα της ζωής.

ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ: 'Όπως είναι τα άνω, είναι και τα κάτω! Όπως είναι ο Μακρόκοσμος, είναι και Μικρόκοσμος! Όπως είναι το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ, το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ και τα Σύμπαντα, είναι και ο Άνθρωπος Θεία Μονάδα Ψυχή Αυτοεπίγνωση, Μόνιμη Προσωπικότητα Αυτοεπίγνωση και τα σώματά του!

Είμαστε εικόνα και ομοίωση του ΚΥΡΙΟΥ! Ποιοτικώς όμοιοι, ποσοτικώς, ασφαλώς όχι. Διαφέρουμε ως προς την Κυριότητα, αλλά όχι υπό την έννοια που συνήθως της αποδίδουμε.

Γνωρίζοντας τον Μικρόκοσμο, γνωρίζουμε και τον Μακρόκοσμο. Γνωρίζοντας τον Άνθρωπο, γνωρίζουμε και τον ΘΕΟ! Γνωρίζοντας το υλικό σώμα, το ψυχικό και το νοητικό, γνωρίζουμε τα Σύμπαντα. Γνωρίζοντας τον Νου, όπως τον χειρίζεται ο άνθρωπος (στοιχειακά επιθυμιών - σκέψεων και σκέψεων - επιθυμιών), γνωρίζουμε τον Νου σαν Ουσία και Υπερουσία, συντηρητή και μέσον συντήρησης των Συμπάντων, δια του ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ και του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

Δεν είναι δυνατό να μελετήσουμε τα Σύμπαντά, προτού γνωρίσουμε τον εαυτό μας. Θα γνωρίσουμε τον εαυτό μας και, τότε, θα γνωρίσουμε και το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ. Το μέρος του εαυτού μας, που είναι ανάλογο με το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, είναι ο εσώτατος εαυτός μας Θεία Μονάδα. Αυτός ο εαυτός μας είναι ομοούσιος τω πΑΤΡΙ, είναι το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ στην Πολλαπλότητά ΤΟΥ. Η Θεία Μονάδα εαυτός μας, είναι το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ στην Αυτάρκειά ΤΟΥ, στην Πανσοφία, την Παντοδυναμία και την Παναγαθότητά ΤΟΥ.

Το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ αγάλλεται, μέσα στην Πολλαπλότητά ΤΟΥ. Το ίδιο και ο εαυτός μας Θεία Μονάδα στη δική της πολλαπλότητα. Σε μία έκφραση της Πολλαπλότητας του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, βλέπουμε τον «των πάντων Αγίων Αγιώτατο ΛΟΓΟ», στην πληρέστερη έκφραση και στην πλήρη ισορροπία των τριών Θείων Ιδιοτήτων, της Πανσοφίας, της Παντοδυναμίας και της Παναγαθότητας, να κυβερνά και να συντηρεί την Ζωή μέσα στα Σύμπαντα.

Ανάλογα με τον ΧΡΙΣΤΟ ΛΟΓΟ στον Μικρόκοσμο, έχουμε τον εαυτό μας Ψυχή Αυτοεπίγνωση, μετά που θα διέλθει δια της Ιδέας του Ανθρώπου.

Ποιά, όμως, είναι η σχέση του Ουράνιου Ανθρώπου, της Ιδέας δηλαδή του Ανθρώπου, με την Θεία Μονάδα εαυτό μας; Επηρεάζει ο Ουράνιος Άνθρωπος - εσώτερος εαυτός μας, τον εσώτατο εαυτό μας - Θεία Μονάδα;

Ασφαλώς όχι! Δεν είναι ζήτημα επίδρασης ή υποχρέωσης από μέρους του εαυτού μας Θείας Μονάδας, αλλά καθαρά θέμα ελεύθερης θούλησης και εκλογής. Και θα λέγαμε ότι ο εαυτός μας Θεία Μονάδα έχει την εκλογή να μπορεί να προεκτείνει ακτινοβολίες δικές του, όχι μόνο δια της Ιδέας του Ανθρώπου, αλλά και μέσω άλλων Αρχαγγελικών Ιδεών, μέσα στα Σύμπαντα. Διότι, ο Μικρόκοσμος, κατά τρόπο όμοιο με τον Μακρόκοσμο, αρχίζει από τον εσώτατο εαυτό μας — Θεία Μονάδα. Αν δεν ήταν έτσι, δεν

θα μπορούσαμε να παραλληλίσουμε τον εαυτό μας με τον ΘΕΟ!

Ωστε ο Μικρόκοσμος αρχίζει από τον εσώτατο εαυτό μας Θεία Μονάδα και η πρώτη έκφραση του εαυτού μας Θείας Μονάδας είναι η ελεύθερη έκφραση της βούλησής μας, κατά τρόπο απεριόριστο και παντοδύναμο.

Το μέρος του εαυτού μας, που αναλογεί στον ΧΡΙΣΤΟ ΛΟΓΟ, είναι η αιώνια οντότητα Ψυχής μας Αυτοεπίγνωση, όχι, όμως, σαν δημιούργημα, ή κάτι το τοποχρονικό. Η Ψυχή Αυτοεπίγνωση κατέρχεται εξ ουρανού και αρχίζει από τον Ουράνιο Άνθρωπο, την Ιδέα του Ανθρώπου, την οποία θα πρέπει να τιμάμαι, μια και η πληρέστερη ανθρώπινη ακτινοβολία, εκείνη του ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, ετίμησε την Ιδέα αυτή και ονόμασε τον γήινο εαυτό Του Υιόν του Ανθρώπου!

Η Μόνιμη Προσωπικότητά μας είναι Αγιοπνευματική και Λογοϊκή έκφραση. Όμως τα σώματά μας, νοητό, ψυχικό και παχυλό υλικό, είναι καθαρά Αγιοπνευματική έκφραση. Το ίδιο είναι και τα αιθερικά τους αντίστοιχα.

Το νοητικό, είναι Αγιοπνευματικό σώμα, μέσω του οποίου εκφράζει τον εαυτό της η Ψυχή Αυτοεπίγνωση και η Μόνιμη Προσωπικότητα Αυτοεπίγνωση. Από το σημείο αυτό αρχίζει το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ να κτίζει δημιουργικά τα μικρά σύμπαντα, δηλαδή το νοητικό μας σώμα, το ψυχικό και το παχυλό υλικό, κατά τον ίδιο τρόπο, που κτίζονται από τον ΧΡΙΣΤΟ ΛΟΓΟ και το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ οι Νοητικοί και Ψυχικοί κόσμοι και τα παχυλά υλικά Σύμπαντα.

Εν κατακλείδι, Μικρόκοσμος είναι η Θεία Μονάδα, που έχει εκλέξει την Ιδέα Άνθρωπο και προεκτείνεται μέσω αυτής, ακτινοβολώντας σαν ήλιος! Ο άνθρωπος μικρόκοσμος, είναι εικόνα και ομοίωση του ΚΥΡΙΟΥ!

Άλλες Θείες Μονάδες, που δεν έχουν διέλθει δια της Ιδέας του Ανθρώπου, είναι ομοίωση του ΚΥΡΙΟΥ, όχι, όμως,

εικόνα. Μόνο ο άνθρωπος είναι ο άσωτος Υιός, που επιτρέφοντας, παίρνει την θέση και ξέρει ποιά θέση πλέον κατέχει μέσα στο παλάτι του ΟΥΠΑΝΙΟΥ ΠΑΤΕΡΑ!

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Και είπεν ο ΘΕΟΣ· γεννηθήτω φως και εγένετο φως!

Στην πραγματικότητα τίποτε δεν γίνεται. 'Όλα EINAI! Απλούστατα, με το «είπε», το φως εκφράσθηκε από τον κόσμο του EINAI στον κόσμο του υπάρχω. Έχουμε την εκδήλωση μιας έκφρασης και όχι ότι δημιουργήθηκε κάτι που δεν ήταν στον κόσμο του EINAI. Τίποτε δεν δημιουργείται για πρώτη φορά, τα πάντα EINAI! Χρειάζεται, εδώ, να ξεχωρίσουμε την κατάσταση του EINAI, από εκείνη του υπάρχω. Το ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI το χαρακτηρίζει η KYRIOTHTA, την οποία δεν έχει άλλη μορφή ζωής. Μέσα στην KYRIOTHTA Του, το ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI βούλεται να εκφράσει τον Εαυτό Του, ή μέρος του Εαυτού Του, μέσα στον κόσμο του υπάρχω. Ο ΘΕΟΣ, στην κατάσταση του EINAI, είναι η ΖΩΗ. Στην κατάσταση του υπάρχω είναι η έκφραση της ζωής. Κάτι που υπάρχει, αρχίζει από κάπου, και το φαινόμενο της ζωής, μέσα στους κόσμους του υπάρχω, αρχίζει με την θεληματική έκφραση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ EINAI.

Έχουμε, λοιπόν, τον κόσμο του ΑΠΟΛΥΤΟΥ EINAI, μέσα στον οποίο όσα έγιναν ποτέ, γίνονται ή θα λάβουν χώρα, EINAI σαν Θείος Υπερδιαλογισμός! 'Όλα τα σημεία της έκφρασης υπάρχουν και, κατά την έκφραση, παίρνουν, θα λέγαμε, σειρά και δημιουργείται η διαδοχή των καταστάσεων. Έχουμε, έτσι, την έννοια του χρόνου και του χώρου, παρόλο που μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI δεν υπάρχει ούτε χρόνος ούτε χώρος. Ας πάρουμε, σαν παράδειγμα, τον εαυτό μας. Είμαστε, κατ' αρχήν, μία Θεία Μονάδα, που δεν έχει εκφράσει τον εαυτό της μέσα στους κόσμους των μορφών. Είμαστε η Ζωή, πέραν του χρόνου και του χώρου. Δεν είμαστε ακόμη ύπαρξη! Το υπάρχω αρχίζει από την στιγμή που η Θεία Μονάδα θα περάσει μέσα από την Ιδέα

του Άνθρωπου. Από τη στιγμή εκείνη, υπάρχουμε σαν Θεία Μονάδα - Ψυχή Αυτοεπίγνωση.

Μέσα στον κόσμο του υπάρχω, στον κόσμο της αλλαγής, στον κόσμο του χρόνου και του χώρου, η αθάνατη Ψυχή Αυτοεπίγνωση διαδραματίζει τον μέγιστο ρόλο. Δεν πρέπει να νομίζουμε ότι, επειδή η Θεία Μονάδα έχει εισέλθει στους τοποχρονικούς κόσμους, παύει, για τον λόγο αυτό, να υπάρχει σαν αθάνατη ουσία και σαν Ζωή μακαρία και ατελεύτητη. Τίποτα δεν αλλάζει! Ωστόσο η Θεία Μονάδα εκφράζει πλέον τον Εαυτό της, μέσα στον κόσμο του υπάρχω. Ποιο μέρος, όμως, του Εαυτού της; Θα λέγαμε ασήμαντο μόνο μέρος! Κάτι ανάλογο γίνεται και με όλες τις άλλες μορφές. Ο κόσμος του υπάρχω περιέχει τον νοητικό, τον ψυχικό και τον παχυλό υλικό κόσμο. Στην περίπτωση των άλλων μορφών, πλην του ανθρώπου, για να δημιουργηθούν αυτές, εκφράζει τον εαυτό του ο αρμόδιος κατά είδος Αρχάγγελος. Ήστε, όλες οι άλλες μορφές, ζώων, φυτών, το σύνολο των εμψύχων και αψύχων και ο, τιθηποτε άλλο περιέχεται στη δημιουργία, είναι δημιουργήματα και προεκτάσεις πλήθους Αγγέλων και Αρχαγγέλων, που τελούν σε διατεταγμένη, για το σκοπό αυτό, υπηρεσία.

Εμείς είμαστε Πνεύματα — Θείες Μονάδες, χωρίς όνομα και περιορισμούς, έξω από τις έννοιες του χρόνου και του χώρου. Είμαστε μέσα στην πανταχού παρουσία και παντοδυναμία του ΑΠΟΛΥΤΟΥ EINAI. Μέχρις εδώ, δεν έχουμε χωρισθεί από EKEINON! Μπορεί να έχουμε κυματισμούς στην επιφάνεια της θάλασσας και να δημιουργηθούν κύματα, που το ένα θα διαφέρει από το άλλο, όμως όλα είναι από την ίδια ουσία! Δεν σημαίνει ότι, επειδή είμαστε Θεία Μονάδα, είμαστε κάτι χωριστό από EKEINON.

Τίποτα, λοιπόν, από όσα είναι μέσα στον κόσμο του υπάρχω, δεν πρέπει να υποτιμήσουμε. Κάθε μορφή του φαινομένου της ζωής αποτελεί ένα θαυμάσιο δείγμα της θεϊκής έκφρασης, παντοδυναμίας, πανσοφίας και παναγα-

θότητας. ΠΟΤΕ δεν πρέπει να ονομάζουμε ένα συνάνθρωπο εχθρό μας, αποκλειστικά και μόνο γιατί μέσα στα χώματα, στους κόσμους του χώρου και του χρόνου, συγκρούονται τα συμφέροντα της δικής μας προέκτασης με τα ανάλογα συμφέροντα της προέκτασης εκείνου. Αυτά είναι συμφέροντα μέσα στον κόσμο του υπάρχω και δεν είναι πραγματικά. Είναι σχετικώς πραγματικά, αφού η πηγή τους είναι η αντιληπτή μόνον πραγματικότητα.

Η πραγματικότητα αυτή υπόκειται σε συνεχείς αλλαγές. Πήρε μια υπόσταση και εξελίσσεται μέσα στον κόσμο του υπάρχω. Κάπου θα πρέπει να τελειώσει. Την περιμένει κάπου κάποιο τέρμα. Οι καταστάσεις αυτές είναι φθαρτές και μεταβατικές. Εμάς τίποτε το φθαρτό δεν πρέπει να μας επηρεάζει. Δεν είναι δυνατό να βλέπουμε τον Εαυτό μας Θεία Μονάδα, σαν κάτι το διαφορετικό από τον Εαυτό Θεία Μονάδα ενός άλλου. Δεν θα μερίσουμε το Αμέριστο! Ο ΘΕΟΣ είναι πανταχού παρών, εν πλήρει δυνάμει! Πρέπει να απαγκιστρωθούμε, σαν άνθρωποι από την γοητεία των καταστάσεων οι οποίες δεν είναι σταθερές και να προστηλωθούμε στο ΘΕΙΟ, που αποτελεί το τέρμα του δρόμου μας. Ωστόσο και οι ασταθείς αυτές καταστάσεις είναι απαραίτητες και πρέπει να περάσουμε μέσα από αυτές, γιατί, αν διαφορετικά είχε το πράγμα, το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ δεν θα επέτρεπε να λάβουν χώρα μέσα στον Θείο Διαλογισμό Του.

Όστε τις καταστάσεις αυτές, δεν πρέπει ούτε να τις υπερτιμήσουμε, ούτε να τις υποτιμήσουμε, αλλά να τις ερευνήσουμε ορθολογιστικά, για να δούμε για ποιό σκοπό το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ και ο Θείος Εαυτός μας μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, έχουν αποφασίσει αυτό το είδος της έκφρασης μέσα στους κόσμους του φαινομένου της ζωής.

Αλλά, τί είμαστε τώρα εμείς, ώς άνθρωποι πλέον; Είμαστε μόνο ένα όνομα, με εναλλασσόμενες επιθυμίες, σκέψεις και επιδιώξεις, μέσα στον κόσμο του αρεστού ή του δυσάρεστου; Όχι, είμαστε κάτι πολύ, πολύ περισσότερο!

Είμαστε οι δειγματολήπτες και οι ερευνητές, που στη διάθεση μας έχει τεθεί ένα απέραντο εργαστήρι δυνατοτήτων και πιθανοτήτων, και από το οποίο καλούμαστε, με ελεύθερη κρίση, να αντλήσουμε γνώση και σοφία!

Θα πρέπει, προς τούτο, να κάνουμε πλήρη και εξονυχιστική έρευνα. Να χωρίσουμε τις καταστάσεις σε ευχάριστες και δυσάρεστες. Σε αυτές που μας δίνουν τη σχετική χαρά και σε κείνες που μας δίνουν τον πόνο και την απογοήτευση. Να ξεχωρίσουμε, στη συνέχεια, το τι είναι, σαν αποτέλεσμα των καταστάσεων αυτών, το πραγματικά ωφέλιμο, για τον Εαυτό μας, και ποιο είναι το φαινομενικά ωφέλιμο. Στο σημείο αυτό, πρέπει να γίνει προσεκτική αποδοχή ή απόρριψη. Η άσκηση πρέπει να γίνει μέσα στους κόσμους των αντιθέσεων, σε απόσταση επαφής από την ύλη, όπου μοιραία διαμορφώνονται καταστάσεις που ενδύουν την ύλη με γοητεία, ενώ αποστασιοποιούν το Πνεύμα.

Το ίδιο συμβαίνει και στον ψυχικό κόσμο. Ευχάριστες καταστάσεις μας δίνουν την έννοια του παραδείσου. Δυσάρεστες καταστάσεις, σαν αποτέλεσμα των πράξεων, επιθυμιών και διαλογισμών μας, μας δίνουν τις κολάσεις. Ούτε η μία κατάσταση ούτε η άλλη είναι αιώνια για ένα ορισμένο άνθρωπο. Σαν καταστάσεις, που προέρχονται από αιτίες, αυτές καθεαυτές είναι αιώνιες, γιατί υπακούουν στον Νόμο της Αιτίας και του Αποτελέσματος. Άλλα όχι για τον κάθε άνθρωπο! Ο άνθρωπος δεσμεύεται μόνο για την αποπληρωμή του χρέους και όχι πέραν αυτού! Ο άνθρωπος, σαν Θεία Μονάδα δημιουργεί τον κατώτερο εαυτό του, που είναι απόλυτα ελεύθερος να ενεργήσει με αυτόν ή τον άλλο τρόπο, να γοητευθεί ή να μή γοητευθεί από τις διάφορες καταστάσεις και να τις γνωρίσει, γιατί μόνο τότε, όταν δηλαδή λυτρωθεί από την άγνοια, θα αισθανθεί τελείως ελεύθερος. «Γνώσεσθε την Αλήθεια και η Αλήθεια ελευθερώσει υμάς», είπε ο Πολυαγαπημένος ΛΟΓΟΣ. Βέβαια,

μπορεί να ισχυρισθεί κανείς ότι υπάρχουν άνθρωποι που, παρόλο ότι ζουν μέσα στην άγνοια, αισθάνονται ευτυχείς. Άλλα αυτό δεν είναι σωστό. Οι άνθρωποι αυτοί ενδόμυχα δεν είναι ικανοποιημένοι, γιατί ξέρουν ότι εκείνο που τους θέλγει είναι πρόσκαιρο. Όλα, όμως, τα προσωρινά πράγματα έχουν μέσα τους τον κόρο και ο κόρος είναι η αφετηρία της μείωσης.

Μέσα στη Δημιουργία, ωστόσο, υπάρχει ένας ακριβοδίκαιος Νόμος, ο οποίος δίνει πάντοτε, αυτό που πρέπει να δώσει. Όταν υπερβούμε τα όρια του επιτρεπτού στη διασάλευση του Νόμου της Θείας Ισορροπίας, θα λάβουμε ανάλογα αποτελέσματα διαταραχής πάνω στο παχυλό υλικό μας σώμα, με τη μορφή ασθένειας, καθώς και στο ψυχικό και νοητικό σώμα, με τη μορφή ψυχικού άλγους. Γ' αυτό θα πρέπει να μελετήσουμε τους Θείους Νόμους, που διέπουν τους διάφορους Κόσμους (υλικό, ψυχικό και νοητικό), για να γνωρίσουμε την Αλήθεια, η οποία θα μας δώσει τον ορθολογισμό.

Και είπεν ο ΘΕΟΣ: «γεννηθήτω φως και εγένετο φως!» Για ποιο φως πρόκειται; Και γιατί έπρεπε να εκφράσει ο ΥΨΙΣΤΟΣ το φως μέσα στους τοποχρονικούς κόσμους;

Γιατί, χωρίς αυτό, πώς θα μπορούσαν οι Ψυχές Αυτοεπιγνώσεις, στην επόμενη έκφρασή τους, που ονομάζουμε προσωπικότητα και που είναι προϊσμένη με την ικανότητα του σκέπτεσθαι, του συναισθάνεσθαι και του διαλογίζεσθαι, πώς θα μπορούσαν να αποκολληθούν από την παχυλή ύλη και να ξεφύγουν από την ισχυρή έλξη της Κίρκης, ώστε να οδεύσουν τον δρόμο της επιστροφής, σαν αδιάφορες πλέον οντότητες;

Διότι η ύλη είναι Κίρκη, εφόσον μπορεί να μεταβάλει τους ανθρώπους σε χοίρους! Όταν, όμως, ο άνθρωπος την δαμάσει και γίνει κύριος της, τότε μετατρέπεται σε μία Θεά, που τον εξυπηρετεί και τον βοηθεί στην εξέλιξή του. Βασικός, δε, σκοπός της Δημιουργίας είναι να εξυπηρετη-

θεί η Θεία Μονάδα, και όχι ο προσωρινός εαυτός μας, που δεν είναι παρά μόνον μία σκιά.

Ο άνθρωπος, σαν κύριος πλέον της παχυλής ύλης, έχει όλα τα απαραίτητα εφόδια, για να εισέλθει στη χαρά του Κυρίου του. Μπορεί να εκφράσει τον εαυτό του, τώρα, μέσα στους τοποχρονικούς κόσμους (παχυλή, ψυχική και νοητική ύλη), σαν ένας μικρός Λόγος! Αυτό, όμως, δεν μπορεί να γίνει, αν η Θεία Μονάδα δεν πάρει το μάθημά της, σαν τοποχρονική προέκταση. «**Επί ολίγα εί πιστός, επί πολλών σε καταστήσω, είσελθε εις την χαράν του ΚΥΡΙΟΥ σου**», λέγει ο Υπεράγιος ΛΟΓΟΣ!

Ωστε ο σκοπός της Δημιουργίας δεν είναι να κερδίθει το πρόσκαιρο, που μας παρουσιάζεται σαν επιτακτική ανάγκη της παρούσας ζωής και μεταφράζεται σε άνεση, πλούτο και στιγμιαία απόλαυση, αλλά το διαρκές και το ιιόνιμο. Να κερδίθει, δηλαδή, η Ζωή, όχι το φαινόμενο της ζωής.

Ο άνθρωπος, κατά συνέπεια, πρέπει να διαλογίζεται επίμονα, γύρω από τις καταστάσεις αυτές και να επικαλείται, για την κατανόησή τους, τον Θείο Φωτισμό, ώστε να καταστεί, με τον καιρό, συγκοινωνός της Μίας και Μόνης ΛΛΗΘΕΙΑΣ, με το άπειρο κάλλος και την ατέρμονη διάρκεια!

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

«...Και είπεν ο Θεός· ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εικόνα ημετέραν και καθ' ομοίωσιν, και αρχέτωσαν των ιχθύων της θαλάσσης και των πετεινών του ουρανού και των κτηνών και πάσης της γῆς και πάντων των ερπόντων επί της γῆς. Και εποίησεν ο Θεός τον ἄνθρωπον, κατ' εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν...!».

Η περικοπή αυτή της Αγίας Γραφής είναι πολύ σαφής! Πριν ακόμα δημιουργηθεί ό, τιδήποτε, είχε κυοφορηθεί μέσα στον Θείο Διαλογισμό του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ και είχε αποτυπωθεί στον υπερνοητό κόσμο των ΙΔΕΩΝ. Οι Ιδέες αυτές, έργο της Θείας Πανσοφίας, Παντοδυναμίας και Παναγαθότητας, είναι τα υπερτέλεια πρότυπα, βάσει των οποίων δημιουργούνται τα πάντα. Ο Θεός, με μόνο τον λόγο Του, δημιουργεί τα Σύμπαντα. Όλους τους κόσμους· τους νοητούς, τους νοητικούς, τους ψυχικούς και τους υλικούς. Όλα δε τα είδη του φαινομένου της ζωής, δημιουργούνται δια μόνου του λόγου! Όλα εκτός από τον ἄνθρωπο! Ο ἄνθρωπος δεν δημιουργείται, γεννιέται! Ο Θεός ο ίδιος εσχημάτισε την υλική μορφή του ανθρώπου, από πηλό που έπλασε με το σάλιο Του. Και δεν είπε στην ἀψυχή μορφή απλώς ζήσε, αλλά της μετάγγισε πνοήν, εκ της πνοής Του, ζωήν εκ της Ζωής Του! Γι' αυτό ο ἄνθρωπος είναι λιγότερο πλάσμα και περισσότερο γέννημα. Είναι ο υιός ο αγαπητός, που προόρισται από τον Πατέρα να γευθεί το καλό και το κακό και να αναπτύξει δική του κρίση αποδοχής και απόρριψης!

Ο ἄνθρωπος - μικρόκοσμος, πιστό ομοίωμα του Μακρόκοσμου, είναι εικόνα και ομοίωση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ!

Είναι μία από τις άπειρες Θείες Μονάδες, που ενυπάρ-

χευν μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, σαν στοιχεία της Πολλα-
ιλότητάς του και προεκτείνονται για να εκφρασθούν, σαν
αποτέλεσμα της Θείας Ευαρέσκειας.

Σαν Θεία Μονάδα ο ἄνθρωπος, σε τίποτα δεν διαφέρει από ένα Αρχάγγελο. Είναι και ο ἄνθρωπος Αρχάγγελος! Προεκτείνεται, όμως, μέσα από την Ιδέα του Ανθρώπου και, από τη στιγμή εκείνη, παίρνει ένα ξεχωριστό, δικό του ψως, μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ. Εισέρχεται σε μιά ξεχωρι-
ετή Πανσοφία, Παντοδυναμία και Παναγαθότητα και προε-
κτείνει τον Εαυτό του, δια της Ιδέας του Ανθρώπου, σαν
Ψυχή πλέον Αυτοεπίγνωση. Τώρα έχουμε δύο υποστάσεις
του Εσώτερου Εαυτού μας: ΑΥΤΟΝ, όλο κεφαλαία γράμμα-
τα, μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, και την προέκταση του, διά
μέσου της Ιδέας του Ανθρώπου, σαν Ψυχή Αυτοεπίγνωση.
Ο Εαυτός μας - Θεία Μονάδα, παίρνει πλέον μια ξεχωριστή
θεική του υπόσταση, που δεν την έχουν οι Αρχάγγελοι, όταν
και αυτοί διέρχονται μέσα από την Ιδέα που πρόκειται να
εκφράσουν.

Η Ιδέα του Ανθρώπου και ο Αρχάγγελος ἄνθρωπος
βίνουν στον ἄνθρωπο πλεονεκτήματα που δεν τα έχουν οι
Αρχάγγελοι. Έχουμε, τώρα, την Ιδέα ἄνθρωπο, ένα καλού-
πι, τρόπον τινά, μέσα στο οποίο μορφοποιείται η Θεία Μο-
νάδα, αν και, ουσιαστικά, αυτό που μορφοποιείται δεν είναι
η Θεία Μονάδα, η οποία παραμένει αναλλοίωτη, αλλά η
προέκτασή της. Την προέκταση αυτή, την ονομάζουμε Μό-
νιμη Προσωπικότητα και είναι το εσώτερο Εγώ μας.

Αυτό το Εγώ, το έχει προεκτείνει, κατά την πρώτη, θα
λέγαμε, ενσάρκωση, ο Εαυτός μας Ψυχή Αυτοεπίγνωση
μέσα στους τοποχρονικούς κόσμους, στους κόσμους του
φαινομένου της ζωής.

Το Εγώ αυτό, που λέγεται Μόνιμη Προσωπικότητα,
είναι αιώνιο και έχει κτισθεί από αθάνατη υπερουσία.

Η Μόνιμη αυτή Προσωπικότητα, κατεβαίνοντας μέσα

στους κόσμους των εμπειριών, θα λάβει ένα δικό της χρώμα και θα δημιουργήσει τη δική της προέκταση. Θα πάρει δε, ενδιαφέρεται στους τοποχρονικούς κόσμους, πολλά ονόματα, θα φορέσει πολλά προσωπεία και θα εκφράσει, με πολλούς και διάφορους τρόπους, τον εαυτό της, μέσα στους κόσμους αυτούς.

Ας προσπαθήσουμε να αντιληφθούμε το σημείο αυτό: 'Όπως ο Εαυτός μας Ψυχή Αυτοεπίγνωση έχει προεκτείνει, από Θεία, αθάνατη ουσία, το μέρος που ονομάζουμε Μόνιμη Προσωπικότητα, έτσι και η Μόνιμη Προσωπικότητα προεκτείνει, μέσα στους κόσμους, την σκιά της, η οποία σκιά της είναι προικισμένη με το φαινόμενο της ζωής (όχι με την Ζωή) και μας δίνει τον εαυτό μας προσωρινή προσωπικότητα. Όμως, ο εαυτός μας Μόνιμη Προσωπικότητα δεν είναι ολοκληρωτικά μέσα στους κόσμους της χωριστικότητας. Μέρος του μόνον είναι. Ωστόσο η Μόνιμη Προσωπικότητα κάπου θα πρέπει να καταγράψει τις εντυπώσεις και τις εμπειρίες που έχει πάρει από τους τοποχρονικούς κόσμους. Σχηματίζει, λοιπόν, με την ύλη - ουσία από την οποία έχει κτισθεί και η ίδια σαν παχυλό υλικό, ψυχικό και νοητικό σώμα, ένα κέντρο. Το κέντρο αυτό εδρεύει στην αιθερική μας καρδιά, της οποίας η θέση, πάνω στο σώμα, είναι ταυτόσημη με εκείνη της υλικής μας καρδιάς. Το κέντρο αυτό το ονομάζουμε Μόνιμο 'Άτομο.

Το Μόνιμο αυτό άτομο, που είναι ψυχονοητικό, έχει σχηματισθεί από την στιγμή που η Ψυχή Αυτοεπίγνωση έχει εκφράσει τον εαυτό της, σαν Μόνιμη Προσωπικότητα. Είναι ένα βιβλίο, μέσα στο οποίο αρχίζει η Μόνιμη Προσωπικότητα, κατά την πρώτη της ενσάρκωση, να καταγράφει τις εμπειρίες, τις αντιδράσεις, τα συναισθήματά της και τις σκέψεις της.

Η καταγραφή αυτή γίνεται ταυτόχρονα, τόσο στο Μόνιμο 'Άτομο του παχυλού υλικού σώματος, όσο και στα αντίστοιχα άτομα του ψυχικού και του νοητικού σώματος.

Στον παχυλό υλικό κόσμο η καταγραφή είναι διπλή και μπορεί να διαφέρει, ανάλογα με το πόσο είναι εναρμονισμένες οι καταχωρούσες προσωπικότητες (μόνιμη και προσωρινή). Στον ψυχικό και νοητικό κόσμο οι καταγραφές διενεργούνται από τον Φύλακα Άγγελο και την Μόνιμη Προσωπικότητα, είναι δε ταυτόσημες.

Αργότερα, όταν ο άνθρωπος απέλθει (πεθάνει), η Μόνιμη Προσωπικότητα αποσύρεται στον ψυχικό κόσμο και εκεί μελετάει και αξιολογεί τις διάφορες καταγραφές που έχουν γίνει και προβαίνει στις αναγκαίες συγκρίσεις και διορθώσεις. Ακολούθως, και αφού παραμείνει στους ψυχικούς κόσμους όσο θα απαιτηθεί για να διαμορφωθούν κάποιες αναγκαίες ισορροπίες, αποσύρεται στους νοητικούς κόσμους, όπου εκτελεί ανάλογο έργο και συναποκομίζει το αναγκαίο μάθημα, για να είναι περισσότερο προετοιμασμένη, κατά τη νέα της ενσάρκωση.

Η διαδικασία αυτή, οδηγεί τον άνθρωπο στην παρήγορη σκέψη, πως η πορεία του είναι πάντοτε εξελικτική, αν και ποικίλει ως προς τον ρυθμό της εξέλιξης.

Η Θεία Μονάδα - 'Άνθρωπος, μία από τις άπειρες Θείες Μονάδες εντός του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, είναι χαρακτηριστικό της Θείας Πολλαπλότητας.

Είναι ο Μικρόκοσμος, εικόνα και ομοίωση του Μακρόκοσμου και εκφράζει Εαυτήν, μέσα στον Εαυτόν της και μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ!

Δεν υπάρχει τίποτε, σαν παχυλή ύλη, που να μην είναι μέσα στο σώμα του ανθρώπου! Δεν υπάρχει τίποτε απολύτως, σαν ψυχική ύλη, που να μην είναι στο ψυχικό σώμα του ανθρώπου και δεν υπάρχει τίποτε στους νοητούς κόσμους, που δεν είναι μέσα στο κατώτερο νοητικό σώμα του ανθρώπου. Εδώ έγκειται το Θείο Μεγαλείο!

Υπάρχει το ακέραιο, τόσο στο μέγιστο, όσο και στο ελάχιστο! Ο, τιδήποτε, μέσα στην Δημιουργία, όσο ταπεινό

και αν φαίνεται, περικλείει ατόφια την Θεία Πανσοφία. Παντοδυναμία και Παναγαθότητα!

Ο Άνθρωπος, σαν Θεία Μονάδα, είναι πνεύμα ακατάλυτο. Τόσο Αυτός, όσο και οι Αρχάγγελοι είναι προεκτάσεις του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, μέσα στον ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ.

Ποια σχέση, όμως, υπάρχει μεταξύ της Μόνιμης και της προσωρινής προσωπικότητας; Και τι σχέση έχει η σημερινή προσωπικότητα εαυτός μας, με τον εαυτό της Μόνιμης Προσωπικότητας μιάς περασμένης ενσάρκωσης; Νομίζω, είναι ικανοποιητικό να πούμε, ότι κάθε ενσάρκωση είναι απλώς ένα προσωπείο, που φορά η Μόνιμη Προσωπικότητα.

Αν, τώρα συλλογισθούμε ότι ο εαυτός μας Μόνιμη Προσωπικότητα έχει ενδυθεί πολλές προσωπικότητες, μέσα στον χρόνο και τον χώρο, σε διαφορετικές εποχές και ότι έχει ζήσει κατά πολλούς διαφορετικούς τρόπους, και, αν μπορούσαμε, παράλληλα, να ανακαλέσουμε στη μνήμη μας όλες τις εμπειρίες που έχει πάρει, ακόμα και τις τελείως πρόσφατες, θα βλέπαμε ότι αυτά όλα είναι μόνον εντυπώσεις, μέσα στους κόσμους του πόνου ή της αγαλλίασης. Ωστόσο, ποιος αισθάνεται; Ποιος σκέπτεται; Ο εαυτός μας της χθες, ο διαφορετικός από τον εαυτό της σήμερον; Ποιος είχε τις εμπειρίες της χθες, τις οποίες μπορεί να ανασύρει ο εαυτός της σήμερον, με κατάλληλη εξάσκηση;

Όλα είναι γραμμένα μέσα στο Μόνιμο Άτομο και είναι ο εαυτός μας Μόνιμη Προσωπικότητα, που έχει το βιβλίο αυτό στην κατοχή του. Μπορούμε να κάνουμε μία σύγκριση των εντυπώσεων του μακρινού παρελθόντος, με το παρόν και να γνωρίσουμε ότι υπάρχει μέσα στο αιώνιο παρόν, που θα το αποκαλέσουμε μέλλον, χρησιμοποιώντας τη Μόνιμη Προσωπικότητα, που δεν έχει σημασία με ποιο όνομα θα ενσαρκωθεί αργότερα και τι εμπειρίες θα πάρει, και την οποία αποκαλούμε, εγώ.

Το αθάνατο μέρος του εαυτού μας, αυτό που νομίζουμε εσφαλμένα ότι είναι φθαρτό, μπορούμε, με λίγη εξάσκηση και ενδοσκόπηση, να το βρούμε και να εγκαθιδρύσουμε μαζί του συνεχή επικοινωνία.

Το παχυλό υλικό σώμα, ξέρουμε ότι είναι φθαρτό, με την έννοια πάντοτε της εναλλαγής της ύλης. Το ψυχικό μας σώμα, μέσω του οποίου δεχόμαστε τις εντυπώσεις από τον ψυχικό κόσμο, τον κόσμο των επιθυμιών και των συνισθημάτων, είναι και αυτό φθαρτό και υφίσταται αλλαγές. Λκόμα και το νοητικό σώμα, το σώμα εκείνο με το οποίο πικεπόμαστε και το οποίο μπορούμε να προεκτείνουμε παν φώς και να γνωρίσουμε κατάστασεis και αντικείμενα, είναι και αυτό φθαρτό.

Όμως, ο ευατός μας - Εγώ, η Μόνιμη δηλαδή Προσωπικότητα, έστω και με γράμματα μικρά, είναι αιώνιος.

Ποια τώρα, όμως, η σχέση του Εαυτού μας εγώ με μικρά γράμματα, με τον Εαυτό μας ΕΓΩ, με κεφαλαία γράμματα; Ποια η σχέση της Μόνιμης προσωπικότητας, με την ψυχή Αυτοεπίγνωση;

Ο εαυτός μας Μόνιμη Προσωπικότητα, είναι εκείνος που μπαίνει μέσα στους κόσμους της χωριστικότητας, δέχεται εντυπώσεις και ζει τον γνωστό τρόπο ζωής. Είναι ο μικρός κύκλος, που θα ανοίξει, μέχρι να φθάσει, κάποια μέρα, στην περιφέρεια του μεγάλου κύκλου, που ονομάζεται Ψυχή Αυτοεπίγνωση.

Μπορούμε, δηλαδή, να δούμε σε κάθε άνθρωπο δύο κύκλους. Ο ένας, που έχει πολύ μεγάλη περιφέρεια, είναι ο εαυτός μας Ψυχή Αυτοεπίγνωση και είναι ίδιος για όλους τους ανθρώπους. Μέσα σ' αυτόν τον μεγάλο κύκλο και ξεκινώντας από το κέντρο του, θα δούμε άλλους κύκλους μικρούς και μεγάλους. Οι κύκλοι αυτοί, είναι ο εαυτός μας Ψυχή Αυτοεπίγνωση - Μόνιμη Προσωπικότητα. Γιατί την λέμε Ψυχή Αυτοεπίγνωση - Μόνιμη - Προσωπικότητα; Γιατί

ο κύκλος βρίσκεται μέσα στον μεγάλο κύκλο και δεν υπάρχει κανένα σημείο του, που δεν είναι χώρος του μεγάλου κύκλου, με το ίδιο κέντρο.

Ανοίγει δε συνεχώς ο μικρός κύκλος, μέχρι την στιγμή που η περιφέρειά του θα συμπέσει με την περιφέρεια του μεγάλου κύκλου. Θα χαθεί ο μικρός αυτός κύκλος, ή θα αφομοιωθεί από τον μεγάλο; Θα χαθεί τίποτε από την εμπειρία του μικρού κύκλου; Όχι. Το μικρότερο, εντός του μεγαλύτερου, θα εκταθεί μέχρι να γίνει μεγάλο. Ο εαυτός μας Μόνιμη Προσωπικότητα, μέσω των διαφόρων ενσαρκώσεων και εμπειριών, θα αναπτυχθεί σε σημείο που θα γίνει ένα με τον Εσώτερο εαυτό μας - Ψυχή Αυτοεπίγνωση. «Το φθαρτό θα ενδυθεί την αφθαρσίαν και το θνητόν την αθανασίαν!»

Ωστε, τον σημερινό εαυτό μας, αυτόν που νοιώθουμε όταν λέμε εγώ είμαι, εγώ αισθάνομαι, σκέπτομαι, αντιλαμβάνομαι αυτό ή εκείνο, δεν θα τον χάσουμε, γιατί αυτός είναι ο αιώνιος εαυτός μας. Με την ενδοσκόπηση ανακαλύπτουμε ότι οι εντυπώσεις και οι εμπειρίες, που συνθέτουν τον καθημερινό εαυτό μας συνεχώς περνούν και έρχονται άλλες. Θα δούμε ότι οι σκέψεις, οι επιθυμίες και τα αισθήματα του παρελθόντος, δεν έχουν καμμία απολύτως σχέση με τις επιθυμίες, τα αισθήματα και τις σκέψεις που θιώνουμε σήμερα. Ωστόσο, εμείς που σκεπτόμαστε στο παρελθόν, είμαστε οι ίδιοι που σκεπτόμαστε και σήμερα. Μπορούμε, τώρα να ξεχωρίσουμε τον εαυτό μας Μόνιμη Προσωπικότητα, σαν ένα κέντρο που μπορεί να δέχεται εντυπώσεις. Το μόνιμο αυτό άτομο, είχαμε πει, εγκλείει όλη την πείρα και τη γνώση και είναι σε συντονισμό με τον Νόμο, για να γίνεται η σύγκριση της αντίληψης των γεγονότων, με την πραγματικότητα, και είναι εκεί, που κάθε προσωπικότητα καταγράφει την συμπειριφορά, τον τρόπο του σκέπτεσθαι, του συναισθάνεσθαι και του ζειν, ενός ανθρώπου.

Όταν συμπληρώνει τον κύκλο ζωής, ένας άνθρωπος προσωπικότητα, διαλύεται το παχυλό υλικό του σώμα και αποσύρεται το μόνιμο άτομο με την Μόνιμη Προσωπικότητα, στον ψυχικό κόσμο. Εκεί, η Μόνιμη Προσωπικότητά μας, ανάλογα με την σύσταση της, ανάλογα με το ποιόν του μονίμου ατόμου, θα βρεθεί στο κατάλληλο πεδίο ή υποπεδίο του ψυχικού κόσμου.

Στον ψυχικό κόσμο, η Μόνιμη Προσωπικότητα θα αρχίσει να καταγράφει εμπειρίες, με προσωπείο πάντοτε αυτό της τελευταίας της ενσάρκωσης. Ο εαυτός μας, μέσα στον ψυχικό κόσμο, έχει διπλή υπόσταση, την οποία δεν μπορούμε να αντιληφθούμε από τη σκοπιά του υλικού σώματος. Ωστόσο, είναι εύκολο να την βρούμε, όντας στο ψυχικό σώμα.

Είναι ο εαυτός μας Μόνιμη Προσωπικότητα, ο ορθολογιζόμενος εαυτός μας και ο εαυτός τελευταία προσωπικότητα, που δέχεται και εδώ τον πόνο ή την αγαλλίαση, ανάλογα με την συμπειριφορά του στον παχυλό υλικό κόσμο.

Ναί, υπάρχουν και οι κολάσεις και οι παράδεισοι, σαν τόποι εμπειρίας και πολυτίμων μαθημάτων, όχι για την προσωρινή μας προσωπικότητα, όνομα, εθνικότητα, σύνολο επιθυμιών, σκέψεων, επιδιώξεων, αλλά για την Μόνιμη Προσωπικότητα, τον πραγματικό κατώτερο εαυτό μας. Τον εαυτό μας αυτό, θα πρέπει, μέσω της ενδοσκόπησης, να τον βρούμε. Όταν τον βρούμε, θα είμαστε από εκείνους οι οποίοι δεν θα γευθούν θάνατο, όπως είπε ο Κύριος ημών ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ.

Η κεντρική Μόνιμη Προσωπικότητα, όταν δεν έχει να πάρει άλλα μαθήματα στον ψυχικό κόσμο, θα αποσύρθει στον νοητικό κόσμο, σε κάποιο ανάλογο πεδίο ή υποπεδίο του κόσμου αυτού.

Στον ψυχικό κόσμο έχουμε επτά πεδία ή σαράντα εννιά (49) υποπεδία. Το ίδιο έχουμε και στον νοητικό κόσμο,

(7 πεδία και 49 υποπεδά).

Όταν η Μόνιμη Προσωπικότητα συμπληρώσει τον κύκλο ζωής και λάβει τις απαραίτητες εντυπώσεις και από τον νοητικό κόσμο, θα περιπέσει τότε σε μία ευχάριστη, θα λέγαμε, νάρκη. Κατά την περίοδο αυτή, οι Κύριοι της ειμαρμένης, οι Κύριοι της αιτίας και του αποτελέσματος δίνουν στη Μόνιμη Προσωπικότητα, όλων των ανθρώπων, ακόμα και των πιο κολασμένων, κατάλληλη νοητική ύλη, που θα την μεταχειρισθεί αργότερα η ίδια και οι Αρχάγγελοι της δημιουργίας, μαζί με το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, για να κτίσουν το νέο της νοητικό σώμα. Ακολούθως θα κατέλθει στους ψυχικούς κόσμους και θα παραμείνει σε κατάσταση αναμονής, έως ότου και πάλιν οι Κύριοι της ειμαρμένης της δώσουν ψυχικό υλικό, με το οποίο θα κτίσει το ψυχικό της σώμα. Θα κατέλθει, εν συνεχείᾳ, στον αιθερικό κόσμο του παχυλού υλικού σώματος και οι Κύριοι της ειμαρμένης, έχοντας υπόψη τους τον Νόμο της αιτίας και του αιτιατού (αυτό που θα λέγαμε KARMA), τους Νόμους της αγάπης, της συμπαθείας και του συντονισμού, θα δώσουν, στην Κεντρική προσωπικότητα, το περιβάλλον για να ενσαρκωθεί.

Όμως, δεν πρέπει να νομίσουμε ότι, επειδή οι μεγάλοι αυτοί Κύριοι του ελέους και της ειμαρμένης έχουν δώσει στην Κεντρική μας Προσωπικότητα υλικό ανάλογο με το ποιόν του μονίμου ατόμου, δεν της δίνουν την ευκαιρία, στη νέα της ενσάρκωση, να χρησιμοποιήσει περισσότερο και καθαρότερο υλικό για να εξελιχθεί. Όμως, παρόλο ότι της δίδεται αυτή η ευκαιρία, θα πρέπει με δική της προσπάθεια, δική της αντύληψη και δική της ελεύθερη θέληση να επιδιώξει να εξαγνισθεί. Και εδώ είναι ο ανεκτίμητος Νόμος του Θεϊκού ελέους!

Είμαστε κάτω από συνθήκες και Νόμο. Όμως, έχουμε και την ελευθερία της βούλησης και όλες τις δυνατότητες και πιθανότητες για πιο γρήγορη, θα λέγαμε, απαγκίστρω-

ση από το λεγόμενο κακό, τον πόνο και την απόγνωση. **«ΗΙΤΕΙΤΕ ΚΑΙ ΔΟΘΗΣΤΑΙ»** είπε ο Πολυαγαπημένος.

Ωστε, θα χρειασθεί, από την Κεντρική Προσωπικότητα και από την καινούργια που κτίζεται, προσπάθεια και θέληση για να συντελεσθεί ο απαραίτητος εξαγνισμός.

Με την ενδοσκόπηση, μπορούμε να δούμε τις διαφορές που υπάρχουν μεταξύ της Μόνιμης Προσωπικότητας επιτού μας, σαν ένα σύνολο επιθυμιών σκέψεων μέσα στην παχυλή ύλη, χωρίς σοβαρή σημασία, και της ψυχής αυτοεπίγνωσης μέσα στο αιώνιο παρόν.

Μπορούμε να δούμε καθαρά τον πραγματικό εαυτό μας, μέσα στην παχυλή ύλη, στον ψυχικό και τον νοητικό κόσμο. Μπορούμε να τον ερευνήσουμε, να τον μελετήσουμε, να τον απλώσουμε και να τον αφομοιώσουμε με τον επόμενο εαυτό μας ψυχή αυτοεπίγνωση. Τότε θα είναι η στιγμή, που θα δεχθούμε το βάπτισμα του πυρός. Θα είναι η στιγμή που θα βαπτισθούμε, όχι με ύδωρ, αλλά με Πνεύμα και Πυρ. Τι θα είναι η στιγμή εκείνη για μας, δεν είναι εύκολο να την περιγράψουμε. Θα είναι, ίσως, η απολύτωριτη; Δεν είναι εύκολο να το πούμε. Όμως, δεν είναι το τέρμα του δρόμου μας.

Είναι ένας σταθμός. Ο πρώτος ίσως λαμπρός και μπαίος σταθμός, από τον οποίο, εάν στραφούμε προς τα πίσω, θα δούμε πόνο, απόγνωση, άγνοια και σκότος. Θα αντιληφθούμε δε, για πρώτη φορά, ότι τώρα προχωρούμε προς τους κόσμους του φωτός, της ζωής. Έχουμε φύγει από τους κόσμους της χωριστικότητας και μπαίνουμε με την πείρα μας υπό μάλης, στους κόσμους της απολύτωριτης. Το Μόνιμο πλέον Άτομο είναι ένα βιβλίο κλειστό, πλήρες ωστόσο εμπειριών και Σοφίας!

Έχουμε ακόμη να διανύσουμε δρόμο, μέχρι να φθάσουμε στον εαυτό μας Ψυχή Αυτοεπίγνωση, πλην, όμως, ώστός ο εαυτός είναι ορατός πλέον. Τον βλέπουμε, τον

αισθανόμαστε, τον γνωρίζουμε. Δεν μας έχει εναγκαλισθεί ακόμα. Αυτό θα γίνει με δική μας προσπάθεια. Εμείς είμαστε οι αθλητές, η ταύτιση είναι το έπαθλο.

Θα εστιάσουμε την προσοχή μας, τώρα, στην Μόνιμη Προσωπικότητα, επειδή αυτή είναι το αναλλοίωτο μέρος της Ψυχής Αυτοεπίγνωσης, που κατέρχεται στους τοποχρονικούς κόσμους για να αντλήσει πείρα και να επενδυθεί την σοφία, ώστε να οδεύσει ασφαλώς προς το καθομοίωσιν.

Μπορούμε να εννοήσουμε, πλέον, ότι ο γήινος εαυτός μας δεν είναι η προσωρινή μας προσωπικότητα, η οποία, άλλωστε, δεν σημαίνει παρά κάποιο όνομα, κάποιες επιθυμίες, κάποιες σκέψεις και κάποια ενδιαφέροντα, που συνεχώς αλλάζουν. Η τελευταία, όπως έχουμε πεί, ονομάζεται φαινόμενο της ζωής, και από της πλευράς αυτής, πολύ λίγο διαφέρει ο άνθρωπος από τα διάφορα είδη του ζωϊκού βασιλείου.

Ο Αθάνατος Άνθρωπος είναι τριαδικός, όπως το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ. Έχει και αυτός το Είναι του, τον Λόγο και την έκφραση.

Ότι υπάρχει μέσα στα Σύμπαντα (όχι μόνον στο παχυλό υλικό Σύμπαν), ότι υπάρχει μέσα στην Δημιουργία, η οποία δεν εξαντλείται στο ορατό μόνον μέρος της, υπάρχει και μέσα στον άνθρωπο. Τα πάντα δε, και ο άνθρωπος, υπάρχουν μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ.

Αλλά ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ λέγει: «**Ο ΠΑΤΗΡ μείζων ΜΟΥ εστί**». Αυτό είναι αλήθεια, αν και δεν είναι εύκολο να αντιληφθούμε, σαν άνθρωποι, ούτε το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, ούτε την έκφραση ΤΟΥ, που ονομάζουμε ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ. Έχουμε, όμως, ένα ενδιάμεσο μεταξύ του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΑΤΕΡΑ και της έκφρασης ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. Το ενδιάμεσο αυτό είναι ο ΛΟΓΟΣ έκφραση, ο οποίος εκ του ΠΑΤΡΟΣ λαμβάνει. Το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ περιλαμβάνει την από-

λιτή Πανσοφία, Παναγαθότητα, Παντοδυναμία και πολλά άλλα τα οποία δεν μπορεί να χωρέσει ο νους του ανθρώπου! Είναι άπειρες οι προεκτάσεις και η Πανσοφία ΤΟΥ, είναι δε ΘΕΟΣ πέραν κάθε αντιληπτής έννοιας.

Κατά τρόπο ανάλογο και ο Εσώτατος Εαυτός μας είναι Πνεύμα άμορφο, αιώνιο, άπειρο, από το οποίο αντλούμε εμείς, μετά που θα προεκταθούμε, την Παντοδυναμία, Πανσοφία και Παναγαθότητα. Μη φαντασθούμε ότι, πριν το Πνεύμα Άνθρωπος περάσει μέσα από την Ιδέα του Ανθρώπου, ήταν κάτι το ασήμαντο, ή το μικρό. Όχι, ήταν ΘΕΟΣ, ΘΕΟΣ-ΛΟΓΟΣ!

Τώρα, ας σταθούμε λίγο στον κόσμο των Ιδεών. Η Ιδέα Ανθρωπος, όπως και όλες οι άλλες Ιδέες, θρίσκεται μέσα στον Θείο Διαλογισμό του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Όμως, τι είναι Ιδέα; Ασφαλώς, το κάθε τι, που θα εκφράσει ένας λόγος - Πνεύμα, μέσα στο αιώνιο παρόν. Τι, όμως, καθορίζει ποιες από τις Θείες Μονάδες θα περάσουν μέσα από την Ιδέα του Ανθρώπου; Αυτές οι ίδιες, οικεία βουλήσει, υποφασίζουν και είναι στο σημείο αυτό, που θεμελιώνεται και επισημοποιείται η απόλυτη ελευθερία του Ανθρώπου, για την επιλογή του τρόπου με τον οποίο θα δημιουργήσει την αυτοεπιγνωσιακή του κατάσταση, η οποία είναι απαραίτητη για την επιστροφή του στη ΘΕΩΣΗ!

Ο Άνθρωπος διέρχεται διά της αρχαγγελικής Ιδέας, η οποία είναι μία μήτρα. Την μήτρα αυτή την δημιούργησε ο Ουράνιος Πατέρας, για να περάσουν μέσα από αυτήν οι Θείες Μονάδες και να γίνουν, από εκείνη τη στιγμή, Ψυχές Αυτοεπιγνώσεις. Ο εαυτός μας, σαν Πνεύμα, πριν περάσει πέρα την Ιδέα του Ανθρώπου, ήταν Ζωή - Αυτοεπίγνωση. Δεν ήταν, όμως, τοποχρονική αυτοεπίγνωση, που είναι κάτι περισσότερο, κάτι το εντελώς ξεχωριστό! Ήταν μέσα στο όλον και, παρόλο ότι ήταν Θεία Μονάδα, δεν μπορούσε να αντιληφθεί τον εαυτό της σαν κάτι το ξεχωριστό μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ! Ωστε, από την στιγμή που πέρασε

μέσα από την Ιδέα του Ανθρώπου, κέρδισε την Οντοποίηση!

Την Αυτοεπίγνωση, τώρα, την θλέπουμε σε διάφορα στάδια. Την θλέπουμε σαν υποσυνείδητη αυτοεπίγνωση, σαν ενσυνείδητη αυτοεπίγνωση και σαν υπερσυνείδητη αυτοεπίγνωση.

Ο Άνθρωπος μέσα στον ΘΕΟ, πριν, δηλαδή, προεκτάθει ζούσε μέσα στην απόλυτη Μακαριότητα. Έπρεπε, όμως, να περάσει από την Ιδέα του Ανθρώπου, να ενσαρκωθεί, να γνωρίσει το φαινόμενο της ζωής, να οντοποιηθεί και να επιστρέψει, οντοποιημένος πλέον, μέσα στον ΘΕΟ ΠΑΤΕΡΑ, για να γίνει αυτή η κατάσταση, που «**τα πάντα είναι μέσα στα πάντα**!» Αυτό είναι μόνον προνόμιο των Θείων Μονάδων, που διέρχονται από την Ιδέα του Ανθρώπου, και κανείς άλλος, ούτε οι Αρχάγγελοι, δεν μπορεί να κερδίσει αυτού του είδους την οντοποίηση! Είναι, γι' αυτό, απαραίτητο να γνωρίσει η Θεία Μονάδα το φαινόμενο της ζωής, μέσα στους χωριστικούς κόσμους.

Όταν το Πνεύμα εισέρχεται στην Ιδέα - Άνθρωπο, ταυτόχρονα, ασήμαντο μόνον μέρος του, προεκτείνεται και γίνεται η μεγαλόπρεπη Ψυχή Αυτοεπίγνωση. Ωστόσο, το ανάστημα της Ψυχής Αυτοεπίγνωσης, είναι μηδαμινό, συγκρινόμενο με εκείνο του Πνεύματος. Ο Εσώτατος Εαυτός μας, σε μέγεθος και λαμπρότητα, μοιάζει με ήλιο! Η Ψυχή Αυτοεπίγνωση, όμως, μπορεί να συγκριθεί με δέσμη μόνον ακτίνων του ήλιου!

Ο Εαυτός μας Θεία Μονάδα, σαν όλον, δεν έχει εισέλθει στην Ιδέα του Ανθρώπου, ούτε έχει ενσαρκωθεί. Η πρόεκτασή του, εν τούτοις, η οποία κατέρχεται στους κόσμους των εμπειριών, είναι ποιοτικά όμοια με τον αιώνιο Εαυτό-Θεία Μονάδα.

Την ίδια στιγμή, το Πνεύμα Εσώτατος Εαυτός δημιουρ-

γεί και άλλη πρόεκταση, τον αιώνιο εαυτό μας-Μόνιμη Προσωπικότητα.

Ποιος έχει, τώρα, δημιουργήσει την μορφή του ανθρώπου; Ποιος έχει μορφοποιήσει το υλικό σώμα, με τόσο περίπλοκο τρόπο, ώστε να ζει άνετα μια Οντότητα;

Αυτό είναι έργο της Μόνιμης Προσωπικότητας, σε αντιδιαστολή προς την προσωρινή προσωπικότητα, ή απλώς προσωπικότητα, που δεν είναι παρά το προσωπείο της Μόνιμης Προσωπικότητας!

Όμως, και η προσωρινή προσωπικότητα, που είναι κοινό δημιούργημα της ίδιας της Ψυχής Αυτοεπίγνωσης και της Μόνιμης Προσωπικότητας, η οποία την προεκτείνει, αποκτά και αυτή δική της ζωή, γιατί ο ΘΕΟΣ, από τον οποίο τα πάντα εκπορεύονται, προεκτείνει μόνον ζωντανές μορφές.

Η ζώσα αυτή προσωπικότητα είναι ικανή, διαλογιζόμενη και επιθυμούσα, να προεκτείνει αιθερική και νοητική ύλη και να δημιουργήσει τα λεγόμενα στοιχειακά. Ο προορισμός της, ωστόσο, είναι να εφοδιάσει την Μόνιμη Προσωπικότητα, με γνώση και εμπειρία, και ουδέν πέραν αυτού!

Σαν προσωρινή προσωπικότητα, είμαστε θνητοί! Περιλαμβάνει δε, στην περίπτωση αυτή, ο όρος προσωπικότητα, το υλικό σώμα, τις επιθυμίες, τις σκέψεις, τις επιδιώξεις και, γενικά, ολόκληρο το φαινόμενο της ζωής.

Δεν πρέπει να ανησυχούμε, γνωρίζοντας ότι, σε κάποια στιγμή, η προσωρινή μας προσωπικότητα και το υλικό σώμα θα διαλυθούν! Το ίδιο θα συμβεί και στο Ψυχικό και στο νοητικό σώμα. Ωστόσο, κάτι μένει! Μένουμε εμείς οι ίδιοι! Εμείς, που αυτή τη στιγμή λέμε, εγώ, είμαι Εγώ. Που νοιώθουμε σαν Εγώ, που αισθανόμαστε, χωρίς να σκεπτόμαστε το όνομά μας και που λειτουργούμε σαν εσώτερη φύση, πέρα από την επιρροή των συναισθημάτων.

Πόσες σκέψεις και επιθυμίες δεν έχουμε αποθάλει, για να τις διαδεχθούν ωριμότερες και καθαρότερες και πώση ύλη δεν απορρίπτουμε, όταν την θεωρούμε άχρηστη. Όπως δεχόμαστε, αποθάλουμε κιόλας! Άλλα ποιος δέχεται; Ποιος επιλέγει; Ποιος αποθάλλει; Η προσωπικότητα εαυτός μας! Το σημερινό μας όνομα, οι επιθυμίες μας, οι σκέψεις μας, τα ενδιαφέροντά μας, όλα αυτά, θα συνεχίσουν, μετά τη διάλυση του υλικού μας σώματος, να υπάρχουν στον ψυχικό κόσμο. Ο Άνθρωπος δεν προεκτείνεται μόνο στον παχυλό υλικό κόσμο, αλλά και στον ψυχικό και τον νοητικό. Ο Θάνατος, εν τούτοις, σαν φαινόμενο, γιατί είναι μόνον φαινόμενο, αφορά μόνον στο παχυλό υλικό σώμα.

Τρομάζουμε, ζώντας στη Γη και βλέποντας μία προσωπικότητα να απέρχεται (πεθαίνει) και το υλικό της σώμα να διαλύεται. Όμως, εκείνος που φεύγει δεν έχει αυτή την εντύπωση, γιατί δεν αντιλαμβάνεται το φαινόμενο του θανάτου, όπως εμείς δεν αντιλαμβανόμαστε το φαινόμενο του ύπνου. Διότι, κατά τη διάρκεια του ύπνου, ο άνθρωπος θγαίνει από το υλικό του σώμα. Όμως δεν αισθάνεται πόνο! Είναι και αυτό μια κατάσταση αναγκαία!

Πολλές φορές ο άνθρωπος, βλέποντας τον συνάνθρωπό του να απέρχεται και να αφήνει πίσω του το υλικό σώμα, διερωτάται: Υποφέρει; Πονεί; Σίγουρα, όχι! Ο πόνος είναι μία αντίληψη, που την συναντάμε μόνον μέσα στο φαινόμενο της ζωής και όχι του θανάτου! Ας μη αδικούμε την θεία κατάσταση της απαλλαγής της προσωπικότητάς μας από το υλικό σώμα, όταν δεν το χρειάζεται πλέον!

Μετά το θάνατο, το Μόνιμο Άτομο, από ουσία και ύλη, που ήταν μέχρι τώρα, μετατρέπεται σε φως! Η γνώση μετατρέπεται σε Σοφία!

Έχουμε, για παράδειγμα, το πυρ, που μας δίνει την φλόγα, όσο έχει κάτι υλικό για να κάψει. Όταν εξαντληθεί το καύσιμο, το φως παύει να υπάρχει για τα υλικά μάτια

. Το κοσμικό, όμως, φως, είναι διάχυτο γύρω μας. Είναι η αιθερικότητα - ζωϊκότητα, από την οποία κτίζονται το Μόνιμο Άτομο και η Μόνιμη Προσωπικότητα. Σαν Μόνιμη Προσωπικότητα ο εαυτός μας, είναι Αγιοπνευματικός. Σαν Ζωή Αυτοεπίγνωση, είναι Λογοϊκός. Μην φαντασθούμε, ότι είμαστε γεννήματα του ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ! Άλλος είναι ο ΠΑΤΕΡΑΣ μας! Ο ΧΡΙΣΤΟΣ, ωστόσο, μας αποκαλεί ΕΙΔΗΛΦΟΥΣ! «Πηγαίνω εις τον Πατέρα Μου και Πατέραν σας, Θεόν Μου και Θεόν σας», λέγει.

Εκείνος, είναι ο ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΛΟΓΟΣ! Κάθε ένας από εμένα, σαν Ζωή Αυτοεπίγνωση, είναι ένας Λόγος! Μα υπάρχουν πολλοί Λόγοι; Τόσοι, όσοι και οι Αρχάγγελοι! Κάθε Αρχάγγελος, μυριάδες Αρχάγγελοι, του ίδιου γένους, είναι πολλοί Λόγοι. Ο ΧΡΙΣΤΟΣ δε ΛΟΓΟΣ, είναι η πληρέστερη εκφραση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Είναι, σύμφωνα με την ΕΚΚΛΗΣΙΑ μας, «Ο Των πάντων Αγίων, ΑΓΙΩΤΑΤΟΣ ΛΟΓΟΣ»!

Ότε, να μην υποτιμάμε τους εαυτούς μας, όταν ζούμε υπό τον παχυλό υλικό κόσμο, σαν προσωρινές προσωπικότητες και μας κτυπούν ανελέητα τα πάθη και οι επιθυμίες. Επειδή είμαστε Θείες Μονάδες, ολοκληρωμένα μέρη του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, Υἱοί του Ανθρώπου!

Ας μη λατρεύσουμε, όμως, την Ιδέα - Άνθρωπο, αλλά ΕΚΕΙΝΟΝ, που, μέσα στον Θείο Διαλογισμό Του, εδημιούργησε τις Ιδέες και τα Σύμπαντα! Το Μέγαλείο του Δημιουργού, το διηγούνται οι Ουρανοί του παχυλού υλικού κόσμου! Το διηγούνται, εντονότερα, οι ψυχικοί κόσμοι! Και επομή περισσότερο, το διηγούνται και το εκφράζουν οι νοητικοί κόσμοι!

Όμως, κανείς, ούτε άνθρωπος, ούτε αρχάγγελος, ούτε άγγελος, δεν χρειάζεται να διηγηθεί το Μέγαλείο του ΥΨΙΝΙΟΥ, πέραν των κόσμων αυτών! Οι Θείες Μονάδες είναι το Μέγαλείο του ΥΨΙΣΤΟΥ, ανά πάσαν στιγμή, ευριπούμενες μέσα στην χαρά του ΚΥΡΙΟΥ τους!

Η γήινη χαρά, είναι ένα τίποτα, μπροστά στην Μακαριότητα! Το τι είναι, όμως, Μακαριότητα, δεν μπορούν να το εκφράσουν ανθρώπινοι λόγοι: «Οφθαλμός ουκ είδεν και ούς ουκ ἡκουσεν και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανέθησαν, α ητοίμασεν ΚΥΡΙΟΣ ο ΘΕΟΣ τοις αγαπώσιν την Επιφάνειαν Αυτού!»

Αυτός που θα μας εισαγάγει στην Βασιλεία των Ουρανών, βαπτίζοντάς μας «**εν πνεύματι και πυρί**», είναι «**Ο των πάντων Αγίων, ΑΓΙΩΤΑΤΟΣ ΛΟΓΟΣ**». Με το βάπτισμα αυτό, θα εισέλθουμε στη ΘΕΩΣΗ! Το βάπτισμα, που δίνει η Αγιωτάτη του Χριστού Εκκλησία, είναι βάπτισμα «**εις ἀφεσίν αμαρτιών**». Ο Άγιος Ιωάννης, όμως, ο Πρόδρομος, είχε πεί: «**Ο οπίσω μου Ερχόμενος — και εννοούσε τον ΧΡΙΣΤΟ ΛΟΓΟ— θα σας βαπτίσει εν πνεύματι και πυρί!**»

Ο θάνατος, ακόμα και μετά από μια πολύχρονη ασθένεια, είναι ανώδυνος. Θα δούμε τον άρρωστο να υποφέρει, γιατί αυτό επιβάλλει το ΚΑΡΜΑ του, αλλά αυτό είναι ένα φαινόμενο της ζωής, μέσα στην παχυλή ύλη. Ο απερχόμενος αισθάνεται πιο ελαφρύς, πιο ελεύθερος και, εάν είχε το υλικό του σώμα πληγές, δεν θα τις έχει στο ψυχικό αντίστοιχο.

Όταν εξελιχθεί, θα βρεθεί σε ανάλογο πεδίο ή υποπέδιο του ψυχικού κόσμου, σύμφωνα με την ζωή της τελευταίας του προσωπικότητας και με όσα έχει αποτυπώσει στο Μόνιμο Άτομο.

Το Μόνιμο αυτό Άτομο δεν είναι, σε σύγκριση με τον εαυτό μας, τίποτα περισσότερο απ' ότι είναι τα διάφορα σώματά μας (παχυλό, ψυχικό, νοητικό). Είναι, όμως, κάτι, που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε, σαν σκεπτόμενες οντότητες, για να γνωρίσουμε τον εαυτό μας, μέσα στο φαινόμενο της ζωής. Είναι, ας πούμε, το ημερολόγιο της Μόνιμης Προσωπικότητας. Ωστόσο, το βιβλίο αυτό συνοδεύει πάντοτε τη Μόνιμη Προσωπικότητα, χαράσσοντάς

της, μέσα από τον πόνο και τη χαρά, την πορεία προς την τελεολόγηση.

Και προβάλλει το ερώτημα τώρα, ποιο όνομα θα φέρει η Μόνιμη Προσωπικότητα, όταν εισέλθει στον νοητό κόσμο, αφού, μέσα στο Μόνιμο Άτομο, έχει καταγράψει χιλιάδες ονόματα; Ποιες επιθυμίες θα κουβαλάει μαζί της, πρού τις αλλάζει καθημερινά και σε κάθε ηλικία; Ποιες θα είναι οι σκέψεις της;

Η Μόνιμη Προσωπικότητα κουβαλά, τώρα μαζί της, μόνον την εμπειρία. Τίποτε άλλο! Εισέρχεται στην Ψυχή Αυτοεπίγνωση και εκεί, όπως λέγει ο Απόστολος των Θινών, «**το φθαρτόν θα ενδυθεί την αφθαρσίαν και το θηνητόν, την αθανασίαν!**»

Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι ο άνθρωπος, μέσα στον νοητό κόσμο, διατηρεί μόνον τις εμπειρίες που έχει από τους τοποχρονικούς κόσμους και δεν θυμάται λεπτομέρειες.

Ας ανακεφαλαίωσουμε τώρα, χάριν καλλίτερης αντίληψης, την έννοια της Αυτοεπίγνωσης, στις διάφορες εκφράσεις της. Διότι η Αυτοεπίγνωση είναι μία, παρόλο ότι την συναντάμε σε τρία στάδια (Ψυχή Αυτοεπίγνωση, Μόνιμη Προσωπικότητα, προσωρινή προσωπικότητα).

ΑΥΤΟΕΠΙΓΝΩΣΗ, ΣΑΝ ΓΕΝΙΚΗ ΕΝΝΟΙΑ: Είναι η επίγνωση του Εαυτού μας στα διάφορα στάδια της έκφρασής του και της υπόστασής του. Μολονότι η Αυτοεπίγνωση δεν είναι τοποχρονική κατάσταση, πρέπει, εν τούτοις, για να γίνει αντιληπτή, να ακτινοβολήσει μία προσωπικότητα εντός των τοποχρονικών γεγονότων.

Είμαστε εικόνα και ομοίωση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ! Ως προς τί, όμως, είμαστε εικόνα και ομοίωσή Του;

ΠΡΩΤΟΝ: Έχουμε την Αυτάρκεια, που είναι Θεία Φύση.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Μπορούμε, σαν Λογοϊκή έκφραση του

ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, να εκφραζόμαστε μέσα στο δικό μας σύμπαν, που είναι ο μικρόκοσμος, όπως και **ΕΚΕΙΝΟΣ** εκφράζει τον **ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ** Λογοϊκά, μέσα στα Σύμπαντά **ΤΟΥ**.

ΤΡΙΤΟΝ: Διότι έχουμε τη δύναμη του σκέπτεσθαι, του συναισθάνεσθαι και του ζειν. Μπορούμε, δηλαδή, να εκφράσουμε τον Εαυτό μας, σαν Βούληση ανεξάρτητη από το περιβάλλον.

Ο άνθρωπος, με δική του ελεύθερη βούληση, δημιουργεί τους χωριστικούς κόσμους, και δημιουργεί, επίσης, ένα νέο εαυτό, την προσωρινή προσωπικότητα, που εκφράζει τον εαυτό της, μέσα στους κόσμους αυτούς, κατά ατελή, θα λέγαμε, τρόπο. Η ελλιπής ή ατελής αυτή έκφραση της αυτοεπίγνωσης μας δίνει την έννοια του κακού. Ωστόσο, στην πραγματικότητα, κακό δεν υπάρχει. Εκείνο, που δημιουργεί την έννοια του κακού, είναι η έλλειψη αρμονίας, που ερμηνεύεται σαν απουσία του αγαθού.

Το κακό είναι μόνο μία αντιληπτή κατάσταση και συναντάται μόνο στους τοποχρονικούς κόσμους. Το κακό, η γεγονότα ακόμη που μας δίνουν την έννοια του κακού, θα τα συναντήσουμε μέσα στον χρόνο και τον χώρο, κυρίως στον κόσμο των τριών διαστάσεων και, θεβαίως, στον κατώτερο νοητικό κόσμο, σαν κολάσεις. Άλλα, όλοι αυτοί οι κόσμοι, είναι κόσμοι χωριστικότητας, όχι κόσμοι του ΟΛΟΥ.

Το κακό δεν υπάρχει στον Νοητό Κόσμο! Όσοι έχουν εισέλθει στον Νοητό Κόσμο, βλέπουν ότι εκεί δεν υπάρχει κακό, ούτε μπορούν να διαδραματισθούν καταστάσεις που να δίνουν την έννοια του κακού. Εκεί βασιλεύει η αρμονία! Και όπου υπάρχει η αρμονία, το κακό απουσιάζει παντελώς!

ΨΥΧΗ ΑΥΤΟΕΠΙΓΝΩΣΗ: Γνωρίζουμε ότι είμαστε προεκτάσεις του **ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ** στην Πολλαπλότητά **ΤΟΥ**.

Επίσης ότι, σαν προεκτάσεις, βρισκόμαστε μέσα στον κόσμο της ύπαρξης, την ίδια στιγμή που είμαστε και μέσα στον κόσμο του **ΕΙΝΑΙ**. Είμαστε στον κόσμο του **ΕΙΝΑΙ** σαν έντελα Μονάδα, και υπάρχουμε, σαν προέκταση - Θεία Αυτοεπίγνωση. Δεν είμαστε ακόμα Ψυχή Αυτοεπίγνωση. Ψυχή Αυτοεπίγνωση γινόμαστε, μόλις περάσουμε μέσα από την Ιδέα του Ανθρώπου, οπότε αντιλαμβανόμαστε τον εαυτό μας σαν κάτι το πλήρες, που είναι, ωστόσο, ξεχωριστό από το ΟΛΟΝ.

Η Ψυχή Αυτοεπίγνωση είναι και ύπαρξη και υπόσταση. Το μέρος, που μπορούμε να ονομάσουμε υπόσταση, είναι το εκείνο της εκκίνησης. Αυτό της ύπαρξης, είναι το άλλο άκρο της ευθείας, αυτό που θυμίζεται μέσα στους κόσμους της εμπειρίας και της ανέλιξης.

ΜΟΝΙΜΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ: Είναι η προέκταση, η σκιά, τρόπον τινά, της Ψυχής Αυτοεπίγνωσης μέσα στους κόσμους της χωριστικότητας, η οποία διύλιζει την γνώση και αποσταλάσει Σοφία!

ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ: Θα την συναντήσουμε και ως παρούσα προσωπικότητα, ή απλώς προσωπικότητα. Είναι η προέκταση της Μόνιμης Προσωπικότητας στον κόσμο των τριών διαστάσεων, με παράλληλη παρουσία και πους άλλους κατώτερους κόσμους. Είναι αυτή που χρησιμοποιεί τις αισθήσεις και παίρνει τις γεύσεις, βάσει των οποίων διαμορφώνεται ο χαρακτήρας. Η Προσωπικότητα αυτή ερμηνεύει, επίσης τις εντυπώσεις και καθορίζει τις αντιδράσεις, που διαμορφώνουν σιγά - σιγά την εκλεπτυσμένη επιλεκτικότητα, η οποία οδηγεί στην απόσπαση του ανθρώπου από τα θαρέα και στην ανύψωσή του στα λεπτά και τα αιθέρια!

ΠΩΣ ΚΤΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΣΩΜΑ

Το υλικό μας σώμα, λίγο - πολύ, όλοι το γνωρίζουμε. Από πλευράς σύστασης και μορφής, είναι το καθημερινό αντικείμενο των πέντε αισθήσεών μας, οι οποίες μας παρέχουν σωρεία πληροφοριών, με τις οποίες θεμελιώνεται κάθε είδους έρευνα. Ο τομέας αυτός, λοιπόν, αφορά την Επιστήμη.

Εμείς, σαν ερευνητές της Αλήθειας, θα προσπαθήσουμε να αντιληφθούμε το κτίσιμο του παχυλού υλικού μας σώματος, από την πλευρά της «Έσω γνώσεως»!

Το σώμα του ανθρώπου αποτελείται από επτά στοιχεία. Τα τέσσερα από αυτά είναι (α) το χώμα, ορατό στοιχείο, (β) το νερό, ορατό στοιχείο, (γ) το πύρ, ορατό στοιχείο, όταν αναφλέγεται, (δ) τον αέρα, στοιχείο που το αντιλαμβανόμαστε με την αφή. Τα υπόλοιπα τρία στοιχεία είναι ηλεκτρομαγνητικής, περισσότερο, φύσης και συνθέτουν το αιθερικό μας σώμα.

Όταν κατέρχεται ένας άνθρωπος, για να εισέλθει στους κόσμους της χωριστικότητας, τον συνοδεύει ένας Μεταθρόνιος Άγγελος, που είναι σε μας γνωστός σαν Άγγελος - Φύλακας. Ακολουθεί, επίσης, ένας Αρχάγγελος του πυρός, με το όνομα Μιχαήλ, ένας Αρχάγγελος του ύδατος, με το όνομα Γαβριήλ και ένας Αρχάγγελος Ραφαήλ, ο οποίος εργάζεται με τα τρία ανώτερα στοιχεία και δημιουργεί την αιθερικότητα - ζωϊκότητα. Ακολουθούν, ακόμη, ένας Ουριήλ, που είναι ο συντονιστής Αρχάγγελος και ένας Σαμαήλ, ο οποίος είναι ο άγγελος του χώματος. Ο Σαμαήλ είναι η στοιχειακή προέκταση του Εωσφόρου. Δεν είναι Αρχάγγελος!

Ωστε, μέσα στο υλικό σώμα του κάθε ανθρώπου, εργάζονται ένας Μιχαήλ, ένας Γαβριήλ, ένας Ραφαήλ, ένας Ουριήλ και ένας Σαμαήλ. Ωστόσο υπάρχουν άπειροι Αρ-

χάγγελοι των τάξεων αυτών!

Ας δούμε τώρα τι μας δίνει κάθε ένας από αυτούς: Ο Σαμαήλ, σαν άγγελος του χώματος και των ορυκτών, μας δίνει, σε συνεργασία πάντοτε με τους Αρχάγγελους, τα ωστά, τους μύες και τα διάφορα άλλα όργανα του σώματος. Ο Μιχαήλ μας δίνει την θερμότητα, το θερμό κόκκινο αίμα. Ο Γαβριήλ μας δίνει τα διάφορα υγρά του σώματος. Ο Ραφαήλ μας δίνει το διπλούν αιθερικό μας σώμα και παίζει πρωτεύοντα ρόλο στην διατήρηση της καλής υγείας του ανθρώπου.

Το φως του Μιχαήλ είναι το κόκκινο και όλες οι αποχρώσεις του (Αρχάγγελος του πυρός). Το φως του Γαβριήλ είναι το γαλάζιο, με όλες τις αποχρώσεις, μέχρι το σκούρο μπλε (Αρχάγγελος του ύδατος).

Βλέπουμε έναν άνθρωπο που πεθαίνει - εμείς λέμε απέρχεται! Ποιο είναι το χαρακτηριστικό ενός πτώματος; Το χώμα! Τα πάντα θα εξατμισθούν ή θα γίνουν χώμα. Αυτό, που δεν διαλύεται και απέρχεται, είναι η παρούσα προσωπικότητά μας αυτοεπίγνωση. Την απερχόμενη προσωπικότητα συνοδεύει ο Αρχάγγελος Μιχαήλ, ο οποίος, φεύγοντας, παίρνει μαζί του και την θερμότητα, γι αυτό και ο νεκρός ψύχεται ταχέως.

Όμως, παράλληλα με τον Μιχαήλ, φεύγει και ο Γαβριήλ, ο οποίος εγκαταλείπει το υδάτινο στοιχείο και παύει να κάνει τους διάφορους συνδυασμούς με τα υγρά του σώματος. Ο Ραφαήλ, είναι ο πρώτος που απέρχεται, γιατί είναι αυτός που κόβει την αργυρά χορδή, σαν άρχοντας της ζωϊκότητας - αιθερικότητας. Επίσης φεύγει και ο συντονιστής Αρχάγγελος Ουριήλ. Ο Μόνος, που δεν ακολουθεί την απερχόμενη προσωπικότητα, είναι ο Σαμαήλ, ο οποίος είναι ο άγγελος του χώματος, και, σαν τέτοιος, μένει πάντα στα χώματα!

Ο Μιχαήλ, ο Γαβριήλ και ο Ραφαήλ, οι οποίοι εργάζον-

ται ταυτόχρονα, τόσο στο υλικό, όσο και στο διπλούν αιθερικό του ψυχικού σώματος, συνεχίζουν την εργασία τους στους ψυχικούς πλέον κόσμους.

Στο ψυχικό, όμως, σώμα, έχω τον Ραφαήλ και τον Γαβριήλ σε πρωτεύοντες ρόλους, επειδή είναι σε μεγαλύτερη συνάρτηση με την αιθερικότητα, ενώ ο Μιχαήλ έρχεται σε δευτερότερο ρόλο.

Όταν, δε, αποβληθεί και το ψυχικό σώμα, οπότε επισυμβαίνει ο δεύτερος λεγόμενος θάνατος, οι Αρχάγγελοι αυτοί συνεργάζονται στο νοητικό σώμα. Εκεί, έχει πάλι πρωτεύοντα ρόλο ο Ραφαήλ, ως άρχοντας του Νου, στην αγνή του κατάσταση. Ομοίως και ο Μιχαήλ εργάζεται εδώ εντονώτερα, ενώ ο Γαβριήλ κρατά δεύτερη θέση.

Αλλά ας δούμε τώρα την συνεργασία των Αρχαγγέλων, μέσα στο υλικό σώμα:

Όταν αποβάλλεται το υλικό σώμα, τι γίνεται άραγε με το διπλούν αιθερικό; Τι το κάνει ο Ραφαήλ; Το διαλύει και ο ίδιος μεταφέρεται στο διπλούν αιθερικό του ψυχικού σώματος, οποίο, με τη σειρά του, θα διαλυθεί και οι Αρχάγγελοι, μαζί με την προσωπικότητά μας, θα μεταφερθούν στο διπλούν αιθερικό του νοητικού σώματος.

Ωστε, τα λεγόμενα διπλά αιθερικά, είναι οι συνδετικοί κρίκοι μεταξύ των αντιστοίχων σωμάτων.

Το διπλούν αιθερικό σώμα, ανάλογα με τη λειτουργία του, το χωρίζουμε σε τέσσερις τάξεις: Τον δημιουργικό αιθέρα, τον κινησιακό αιθέρα, τον αισθησιακό αιθέρα και τον αποτυπωτικό αιθέρα. Ο δημιουργικός αιθέρας είναι κάτω από την Εποπτεία του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ και τον χειρίζονται από κοινού ο Ραφαήλ, ο Μιχαήλ και ο Γαβριήλ.

Τα άλλα είδη της αιθερικότητας, τα χειρίζεται και η παρούσα προσωπικότητα, υποσυνείδητα, ως επί το πλείστον, αλλά και συνειδητά, με κατάλληλη εξάσκηση και συγκέντρωση.

Μπορούμε, τώρα, να αντιληφθούμε, πως το παχυλό υλικό σώμα, που αποκαλούμε εαυτό μας παρόλο που δεν είναι, έχει την δυνατότητα να είναι για μερικούς πολυτελέστατο ανάκτορο και για άλλους φυλακή, ανάλογα με τον ήπιο ή εξέλιξης του καθενός.

Τόσο στο παχυλό υλικό σώμα το δικό μας, όσο και στων πινανθρώπων μας, παρατηρούμε διάφορα φαινόμενα, που τι λέμε ασθένειες.

Τι είναι, όμως, οι ασθένειες και πώς συντελείται η αποθεραπεία τους; Τι συμβαίνει, όταν υπάρχουν μικροοργανισμοί μέσα στο σώμα μας, τους οποίους πρέπει να καταπολεμήσουμε; Τι εννοούν οι γιατροί, όταν λένε ότι κάποιος έχει ανοσία;

Οι εχθροί μας δεν είναι τα μικρόβια! Εμείς οι ίδιοι, όταν κατασπαταλάμε και κατακαίμε το διπλούν αιθερικό μας σώμα, του αφαιρούμε τη δύναμη για να πολεμήσει και κάνουμε το σώμα μας τρωτό. Όσοι έχουν γερό και δυνατό αιθερικό σώμα, δεν φοβούνται τα μικρόβια. Μπορούν να τα διαλύσουν, ή, αν δεν τα διαλύσουν, μπορούν να τα αποβάλουν. Προφανώς, λοιπόν, και η ανοσία είναι η ισχυρή άμυνα που διαθέτει κάποιος οργανισμός, σε σύγκριση με κάποιον άλλον που κάνει κατάχρηση της αιθερικότητάς του και δημιουργεί πρόσφορο έδαφος για την ανάπτυξη των μικροβίων.

Ποιος, όμως, μέσα στο υλικό σώμα, φροντίζει και επουλώνει τις πληγές και διορθώνει τις διάφορες ανισορροπίες, για να έχουμε καλή υγεία; Το να έχει κανείς καλή υγεία, δεν είναι δύσκολο. Αυτό που είναι δύσκολο, είναι το να μην έχει καλή υγεία! Γιατί το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ υπάρχει μέσα μας και, ενώ εμείς κοιμόμαστε, εκείνοι εργάζεται. Ακόμη και οι τρίχες της κεφαλής μας είναι αριθμημένες, και δεν είναι δυνατό να πέσει ούτε μία από αυτές, εάν δεν υπάρχει η αναγκαία προς τούτο αιτία.

Επομένως, αυτό που είναι αφύσικο, είναι το να είναι κανείς άρρωστος και όχι το να έχει καλή υγεία.

Ποιες είναι οι αιτίες των ασθενειών; Θα έλεγε, κανείς, το KAPMA! Άλλα, ο κόσμος γνωρίζει το KAPMA σαν οφειλή του παρελθόντος. Είναι άραγε μόνον αυτό; Μήπως δεν δημιουργούμε KAPMA κάθε στιγμή, ώστε να απειλείται συνεχώς η υγεία μας;

Οι τυραννικές σκέψεις και οι άλογες επιθυμίες επισωρεύουν συνεχώς KAPMA. Καίνε άσκοπα την ζωϊκότητα-αιθερικότητα, «τον άρτον ημών τον επιούσιον» και αφήνουν την προσωπικότητά μας πεινασμένη και αδύναμη, στο έλεος των φυσικών και ψυχονοητικών ασθενειών. Στον καθέναν από μας, το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ και το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, δίδουν την ζωϊκότητα-αιθερικότητα, «το εξ ουρανού ΜΑΝΑ», σε υπεραρκετή ποσότητα, για να έχει καλή σωματική και πνευματική υγεία. Όμως, εμείς, ενεργούντες, έχω από τον Ορθολογισμό, προκαλούμε ανισορροπίες και δυσαρμονίες, που είναι πηγές του κακού και της ασθένειας.

Ευτυχώς, η ζωϊκότητα αναπληρώνεται και οι δυνάμεις επανέρχονται. Ο Χορηγός της Ζωής παρέχει αφειδώς την ζωϊκότητα, αρκεί να έλθουμε σε επαφή μαζί ΤΟΥ. Ζούμε μέσα σε έναν ωκεανό ζωϊκότητας - αιθερικότητας και είναι αποκλειστικά δικό μας έργο η ανάπτυξη της ικανότητας για άντληση μεγαλύτερης ποσότητας.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΒΑΣΙΚΑ ΣΩΜΑΤΑ

Έχουμε ήδη μιλήσει για τα τρία σώματα, που μεταχειρίζεται ο Άνθρωπος, κατά την περίοδο της ζωής του μέσα στους τοποχρονικούς, τους ψυχικούς και νοητικούς κόσμους (κατώτερος νοητικός). Είχαμε δε πει σχετικά ότι, ενόσω ζει ο Άνθρωπος στον παχυλό υλικό κόσμο, ζει και με τα τρία σωματά του ταυτόχρονα. Υπάρχει το παχυλό υλικό σώμα και μέσα σε αυτό βρίσκεται το λεγόμενο ψυχικό σώμα, ενώ το κατώτερο νοητικό το βρίσκουμε μέσα και στα δύο αυτά σώματα (υλικό και ψυχικό).

Ωστε ο Άνθρωπος ζει και στα τρία σώματα, κατά τον ίδιο χρόνο που ζει μέσα στο παχυλό υλικό σώμα. Αυτό συμβαίνει τόσο κατά την εγρήγορση, όσο και στην κατάσταση του ύπνου, ή της εκσωμάτωσης, ή και μετά τη διάλυση του υλικού σώματος (Θάνατος), οπότε ο Άνθρωπος αφήνει πίσω ή αποβάλλει το υλικό σώμα και ζει μέσα στο ψυχικό, το οποίο περιέχει και το κατώτερο νοητικό σώμα.

Κατά τον δεύτερο θάνατο (διάλυση ψυχικού σώματος) το ψυχικό σώμα αφομοιώνεται από το νοητικό και ο Άνθρωπος ζει μόνο με το νοητικό σώμα, έως ότου και αυτό απορριφθεί από το λεγόμενο Μόνιμο Νοητικό Άτομο, για να ξαναρχίσει την κάθοδό του, αφού ντυθεί με ψυχική και παχυλή ύλη για τη νέα ενσάρκωση.

Το ψυχικό και το νοητικό σώμα, παρόλο ότι μπορούμε να τα δούμε, μαζί με το υλικό σώμα, σαν ένα, είναι, εν τούτοις, ξεχωριστά σώματα και μπορούν, ανεξάρτητα το ένα από το άλλο, να χρησιμεύσουν στον Άνθρωπο Αυτοεπίγνωση, σαν μέσα για να προεκταθεί και να ζήσει στους ανάλογους κόσμους.

Η διαφορά, που υπάρχει μεταξύ των διαφόρων αυτών σωμάτων, έγκειται στην έννοια των διαστάσεων. Το παχυλό υλικό σώμα, καθώς και η παχυλή ύλη, ανήκουν στον κόσμο των τριών διαστάσεων. Το ψυχικό σώμα, καθ' ό χρό-

νο βρίσκεται μέσα στο υλικό σώμα, είναι και υπάρχει στον κόσμο των τεσσάρων διαστάσεων και δεν υπακούει, επομένως, στην έννοια του χώρου. Ωστόσο, βρίσκεται μέσα στον χώρο! Το νοητικό, επίσης, σώμα, τον ίδιο χρόνο που βρίσκεται μέσα στο ψυχικό και στο υλικό σώμα, υπάρχει στον κόσμο των πέντε διαστάσεων. Οι καταστάσεις εκεί, είναι πέραν της έννοιας του χρόνου και του χώρου. Εν τούτοις και το σώμα αυτό είναι μέσα σε γεγονότα που μας δίνουν τις έννοιες του χώρου και του χρόνου.

Έχουμε υλικό σώμα, όσο επισυμβαίνει κάποια υλοποίηση. Μόλις, όμως, αποσυρθεί από το σώμα η οντότητα, αυτό θα διαλυθεί. Το υλικό σώμα, είτε σαν βραχύχρονη υλοποίηση, είτε σαν πραγματικό σώμα, που έχει διάρκεια μια ολόκληρη ζωή, υπακούει στους νόμους των τριών διαστάσεων και μπορεί να κατέχει μία μόνο θέση στον χώρο.

Το ψυχικό τώρα σώμα: Ας υποθέσουμε ότι έχουμε κάποιον που μπορεί να προεκτείνει ένα στοιχειακό του εαυτού του, χιλιάδες μίλια μακριά, όσον αφορά τον χώρο. Μέσα στο στοιχειακό αυτό έχουμε ψυχική και νοητική ύλη, σε σύνδεση αιθερική, ανάλογη με την σύνδεση των τριών σωμάτων μας.

Τώρα, μπορεί το ψυχικό σώμα να βρίσκεται μέσα στο υλικό σώμα, υπάρχει όμως και ένα δεύτερο σώμα, μέσα στο στοιχειακό, που είναι πανομοιότυπο σε μορφή με τον δημιουργό του. Ένας ενορατικός, βρισκόμενος χιλιάδες μίλια μακριά, εκεί δηλαδή που θα ευρίσκεται το στοιχειακό, θα εκλάβει το στοιχειακό σαν τον Άνθρωπο που το έχει προεκτείνει, γεννήσει, δημιουργήσει. Είναι ένα πλήρες ψυχικό σώμα (το στοιχειακό αυτό), που σε τίποτα δεν διαφέρει από το ψυχικό σώμα που υπάρχει μέσα στο υλικό σώμα του δημιουργού του. Ωστε καταργείται η έννοια του χώρου και τα δυο σώματα επικοινωνούν τηλεπαθικώς.

Εάν τώρα κάνει αυτή την εργασία ένας Μύστης που κατέχει την Υπερσυνείδητη Αυτοεπίγνωση και προεκτεί-

νει, όχι ένα, αλλά πολλά στοιχειακά του εαυτού του, για ορισμένη υπηρεσία, σε πολλά μέρη της υδρογείου, χιλιάδες μίλια μακριά το ένα από το άλλο, κάποιος ενορατικός ή α μπορεί να τα δει στο σύνολό τους, γιατί είπαμε ότι όλα αυτά είναι συνδεδεμένα μεταξύ τους, καθώς και με τον δημιουργό τους.

Κάτι παρόμοιο μπορεί να γίνει και με το νοητικό σώμα, ή τα νοητικά σώματα, που προεκτείνει μια Αυτοεπίγνωση με κατάλληλο βαθμό εξέλιξης. Στον κόσμο όμως των πέντε διαστάσεων όλα είναι πιο καθαρά. Όση διαφορά υπάρχει μεταξύ κόσμων τρίτης και τετάρτης διάστασης, άλλη τόση υπάρχει και μεταξύ τετάρτης και πέμπτης διάστασης!

Ωστε κάνοντας τις συγκρίσεις, θα πρέπει να ξέρουμε ότι υπάρχουν τεράστιες διαφορές και δεν πρέπει να περιμένουμε να αντιληφθούμε εύκολα καταστάσεις που ανήκουν στην τετάρτη και πέμπτη διάσταση, πολύ δε περισσότερο εφόσον οι συγκρίσεις αυτές επηρεάζονται μοιραία από την τοποχροιγκή αντίληψη του κόσμου στον οποίο ζόμε.

Το ψυχικό σώμα του ανθρώπου, είναι αυτό που ο ίδιος κτίζει και χρησιμοποιεί. Η ποιότητα δε και η σύστασή του είναι ανάλογες με την ποιότητα της ουσίας, που το Μόνιμο Άτομο έχει συγκεντρώσει από προηγούμενες εμπειρίες. Φυσικά το Μόνιμο Άτομο/Μόνιμη Προσωπικότητα Αυτοεπίγνωση, που είναι η Ψυχή Αυτοεπίγνωση Εαυτός μας στα κατώτατα στρώματα της ζωής, είναι πάναγκο, σαν κατάσταση και υπόσταση. Πλην, όμως, η ουσία που το περιβάλλει, το ένδυμά του δηλαδή, γίνεται από υλικά που έχει συγκεντρώσει κανείς από προηγούμενες ζωές.

Πάνω στο ψυχικό σώμα η Μόνιμη Προσωπικότητα κτίζει την παρούσα ή προσωρινή προσωπικότητα. Και παρούσα προσωπικότητα είναι το σύνολο των λεγομένων στοιχειακών, των μορφών, δηλαδή, σκέψεων και των μορφών επιθυμιών, που ο άνθρωπος προεκτείνει και ξαναδέχεται.

Η ποιότητα της παρούσας προσωπικότητας αυτοεπίγνωσης, είναι ακριβώς η ποιότητα του ψυχικού σώματος κάθε ανθρώπου. Είναι δε η παρούσα προσωπικότητα, όπως την αντιλαμβανόμαστε σήμερα, το παχυλό υλικό σώμα, με το διπλούν αιθερικό του και τις διάφορες εμπειρίες του, καθώς επίσης και μέρος του ψυχικού και του κατωτέρου νοητικού σώματος, μετά των αιθερικών τους.

Το ανώτερο Νοητικό, όμως, Σώμα είναι μέρος μόνον της Μόνιμης Προσωπικότητας, η οποία περικλείει και την παρούσα προσωπικότητα, ενώ το ψυχικό σώμα είναι το κεντρικό της σημείο.

Το φαινόμενο του θανάτου συνίσταται στο ότι ο άνθρωπος αποβάλλει το υλικό του σώμα και, σιγά-σιγά, παράλληλα με τη διάλυση του υλικού σώματος, ή αμέσως, εάν γίνει αποτέφρωση, διαλύει και το διπλούν αιθερικό του σώμα. Μένει, αωτόσο, ακέραιος ο άνθρωπος ως παρούσα προσωπικότητα! Διότι το ψυχικό σώμα έχει την ίδια μορφή με το υλικό σώμα, το οποίο έχει κτισθεί, κύτταρο προς κύτταρο, μέσα στο καλούπι που λέγεται ψυχονοητικό σώμα. Και η παραμικρή, ακόμη, λεπτομέρεια του υλικού σώματος, υπάρχει, σε απόλυτη πιστότητα και στο ψυχικό σώμα. Επομένως, όταν ο άνθρωπος προσωπικότητα βρεθεί στο ψυχικό σώμα, είτε λόγω υποσυνείδητης εκσωμάτωσης, είτε λόγω του λεγόμενου θανάτου, μπορεί να μην αντιληφθεί την αλλαγή, διότι και πάλι θρίσκεται σε ένα σώμα που έχει την ίδια ακριβώς μορφή!

Πώς, όμως, είναι ντυμένα το υλικό και το ψυχικό μας σώμα; Οι σκέψεις και οι επιθυμίες μας, παρέχουν την οποιαδήποτε εμφάνιση! Συνεπώς, θα δούμε τον εαυτό μας ψυχικό σώμα-ψυχονοητικό σώμα ντυμένο κατά τρόπο σύμφωνο με την θέλησή μας.

Γιατί, το πως θα ντύσει ο άνθρωπος το σώμα του είναι μεγάλο πρόβλημα μόνο στον παχυλό υλικό κόσμο. Δεν

είναι, εν τούτοις, καθόλου πρόβλημα στον ψυχικό κόσμο, διότι εκεί αρκεί να σκεφθεί αυτήν ή την άλλην ενδυμασία και η ύλη γύρω του μορφοποιείται και υπακούει αμέσως. Βέβαια και στον υλικό κόσμο προηγούνται η επιθυμία και η ύλη, για την διαμόρφωση της ανθρώπινης ενδυμασίας, αλλά χρειάζονται, πέραν αυτών, και χρόνος και πολλά άλλα.

Ωστε η ζωή στους ψυχικούς κόσμους είναι ασύγκριτα ευκολότερη. Και ο άνθρωπος του παχυλού υλικού κόσμου δεν διαφέρει σε τίποτα από τον άνθρωπο του ψυχικού κόσμου, όπως δεν διαφέρει ο άνθρωπος στην προέκτασή του κατά την ώρα του ύπνου, από τον άνθρωπο που θρισκόταν στο υλικό σώμα στη διάρκεια της εγρήγορσης.

Ας σκεφθούμε τον εαυτό μας μέσα σε ένα πολύ ζωντανό όνειρο! Και ας τον σκεφτούμε ταυτόχρονα όπως ήταν λίγες ώρες πριν από τον ύπνο. Εκείνο που ανασύρουμε στην μνήμη μας είναι το παρελθόν. Και σαν παρελθόν έχουμε την ανάμνηση του χθες. Το ίδιο και αυτό που θα λέγαμε εμείς γεγονότα και εμπειρίες μέσα στην έννοια του χρόνου και του χώρου, που και αυτά, με τη σειρά τους, θα γίνουν παρελθόν. Στο όνειρο, επίσης ο εαυτός μας ήταν το ίδιο ζωντανός και το ίδιο όμορφα ντυμένος, όπως και στη λεγόμενη πραγματικότητα. Υπάρχει καμιμά διαφορά; Θα λέγαμε, όχι! Και στη μια περίπτωση και στην άλλη, ο εαυτός μας προσωπικότητα παίρνει εμπειρίες, τις οποίες δύναται να ανασύρει από τη μνήμη του οποιαδήποτε στιγμή. Ποιος από τους δύο κόσμους είναι ο πιο πραγματικός; Ο καθένας έχει τον βαθμό της αντιληπτής πραγματικότητας που απαιτεί ο ρόλος του μέσα στη Δημιουργία!

Τώρα, πώς κτίζεται το ψυχικό μας σώμα; Κτίζεται από ψυχική ύλη κάτω από την εποπτεία του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ και του Ουρανίου Ανθρώπου, είναι δε το ίδιο τέλειο όσο και το παχυλό υλικό σώμα.

Το υλικό σώμα κτίζεται κάτω από τον Νόμο-Αιτία του Ουρανία Ανθρώπου. Μόλις γεννιέται ο άνθρωπος, το υλικό

σώμα, κάτω από την εποπτεία του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ και του Δημιουργικού Αιθέρα, αρχίζει να αναπτύσσεται κανονικά και ωραία, χωρίς να έχει ανάγκη καμμιάς προσωπικότητας αυτοεπίγνωσης για να το φροντίζει.

Όμως, αρχίζει να αναπτύσσεται και μια προσωπικότητα αυτοεπίγνωση! Ποια είναι αυτή; Αν δούμε τα παχυλά υλικά σώματα δέκα παιδιών, θα προσέξουμε ότι τα σωματά κια τους αναπτύσσονται, σαν ύλη, χωρίς να διαφέρει το ένα από το άλλο. Εάν τα βρέφη αυτά έχουν καλή υγεία, η ανάπτυξή τους θα συντελεσθεί κάτω από τους ίδιους φυσικούς νόμους!

Άλλα, παρ όλα αυτά, σε λίγο θα έχουμε διαφορετικές προσωπικότητες! Γιατί; Διότι η προσωπικότητα δεν είναι αποτέλεσμα των τροφών που δέχεται ένα σώμα. Έχουμε πει για προηγούμενες ενσαρκώσεις! Το νεογέννητο έχει κτίσει ένα παχυλό υλικό σώμα, γύρω από το λεγόμενο Μόνιμο υλικό Άτομο, το οποίο περικλείει και το ψυχικό και το νοητικό Μόνιμο Άτομο, που πάνω του έχουν χαράξει οι Κύριοι της Ειμαρμένης την πορεία της ζωής του νέου ανθρώπου. Βέβαια, παράλληλα με όσα έχουν καταγραφεί, υπάρχει και η ελεύθερη βούληση και όλες οι πιθανότητες και η ελευθερία για αλλαγή και καλλίτερη ανέλιξη.

Πού, όμως, γίνεται αυτή η καταγραφή; Πάνω στο ψυχικό και στο νοητικό σώμα, που είναι τέλεια και χρησιμεύουν σαν αρχαίτυπα, ή πάνω στο άμορφο πια ψυχικό και νοητικό σώμα, που παίρνει μαζί της η νέα προσωπικότητα για να εργασθεί;

Όλες οι εμπειρίες και το κάθε τι, όλα τα παλαιά χρέη, όλο το δούναι και λαβείν είναι καταχωρημένα σ' αυτή την άμορφη μάζα. Η ποιότητα της ψυχικής και νοητικής αυτής μάζας είναι ανάλογη με τις προηγούμενες ενσαρκώσεις. Η Μόνιμη δε Προσωπικότητα, η οποία γνωρίζει τόσο πάνσοφα τα αρχαίτυπα, θα αρχίσει να κτίζει μια νέα προσωπικότητα αυτοεπίγνωση, με αυτά τα δεδομένα και θα την καθο-

δηγεί προς το τελειούσθαι. Έτσι αρχίζει η νέα προσωπικότητα του ανθρώπου!

Όστε έχουμε ένα εαυτό ο οποίος τείνει να μάθει (παρούσα προσωπικότητα). Και ένα άλλο εαυτό, που ήδη γνωρίζει, που είναι τέλειος (Μόνιμη Προσωπικότητα). Αυτοί οι δύο εαυτοί, είμαστε εμείς οι ίδιοι. Σαν παρούσα προσωπικότητα αυτοεπίγνωση είμαστε το ένα άκρο μιας γραμμής, ενώ το άλλο είναι ο τέλειος εαυτός μας. Εκείνο, που υπολείπεται, είναι το να συναντηθούν αυτές οι άκρες, για να μας δώσουν τον αιώνιο κύκλο, χωρίς αρχή και τέλος! Όταν τελειωθεί η παρούσα προσωπικότητα αυτοεπίγνωση εαυτός μας, μέσω της Μόνιμης Προσωπικότητας, και γίνεται ένα με την Ψυχή Αυτοεπίγνωση, τότε έχουμε την Θέωση και την Οντοποίηση! Ο κύκλος έχει συμπληρωθεί! Το φθαρτόν ενδύεται την αφθαρσίαν και το θνητόν την αθανασίαν!

Ας δούμε, όμως, τώρα, πως θα μορφοποιήσουμε την άμορφη εκείνη μάζα από ψυχική ύλη, που πρέπει να την μεταβάλουμε σε ψυχικό σώμα. Ένας καλλιτέχνης παίρνει πηλό και με τα χέρια του και τη σκέψη του μας δίδει ένα τέλειο άγαλμα. Εμείς έχουμε τη μάζα αλλά δεν έχουμε τα χέρια και την σκέψη. Αυτός που θα μας προμηθεύσει τα δύο αυτά πράγματα είναι το Νοητικό σώμα. Διότι η ψυχική ύλη δεν μπορεί να μορφοποιηθεί, χωρίς τη βοήθεια της νοητικής ύλης. Όστε το νοητικό σώμα είναι αυτό που θα μεταχειρισθούμε για να κτίσουμε το ψυχονοητικό σώμα μας, το οποίο, στη συνέχεια, θα χωρίσουμε σε τέλειο ψυχικό και τέλειο νοητικό σώμα.

Μέσω των πέντε αισθήσεων παίρνουμε εντυπώσεις από τον φυσικό κόσμο, οι οποίες προκαλούν ακολούθως τη δόνηση της ψυχικής ύλης. Τα ερεθίσματα αυτά είναι οι σκέψεις, οι επιθυμίες, τα συναισθήματα και οι αντιδράσεις μας. Εμείς πρέπει, μέσω της σκέψης, όχι σαν σκλάβοι και υπηρέτες των επιθυμιών, αλλά σαν ορθολογιζόμενα όντα, να δαμάσουμε την λεγόμενη επιθυμία. Η επιθυμία είναι οι

θίαιοι κραδασμοί της ψυχικής ύλης.

Όλα μπορούν να γίνουν με τη βοήθεια της ενδοσκόπησης. Τίποτε δεν πρέπει να ξεφεύγει από την προσοχή μας. Η παρούσα προσωπικότητα αυτοεπίγνωση θα πρέπει να είναι διαρκώς κάτω από τον έλεγχό μας. Και, λέγοντας έλεγχο, εννοούμε την μελέτη με κατανόηση και όχι με μαζωχιστική διάθεση. Όταν γνωρίσουμε τη φύση της επιθυμίας και των παθών, μπορούμε εύκολα να τα δαμάσουμε και να τα θέσουμε κάτω από τον έλεγχο του *Nou*. Τότε θα κτίσουμε, με τη βοήθεια της ψυχονοητικής ύλης, μια προσωπικότητα αυτοεπίγνωση, η οποία, σιγά-σιγά, θα φθάσει την Ψυχή Αυτοεπίγνωση και θα ταυτισθεί μαζί της.

Στο σημείο αυτό, μπορεί να δοθεί ένας ωραίος συμβολισμός! Κοιτάζοντας την εικόνα του Αγίου Γεωργίου, έρχεται στη μνήμη μας η ιστορία για τη διάσωση της βασιλοπούλας. Ας δούμε τον συμβολισμό: Το λευκό άλογο συμβολίζει το παχυλό υλικό μας σώμα. Ο Άγιος συμβολίζει τον εαυτό μας Ψυχή Αυτοεπίγνωση. Το ακόντιο συμβολίζει τον κραδινόμενο *Nou*, την σκέψη, τον ορθολογισμό. Ο δράκοντας είναι οι επιθυμίες, οι έλξεις και τα πάθη. Το νερό είναι η αιθερικότητα - ζωϊκότητα, την οποία έχει τόσο πολύ ανάγκη η Δημιουργία, αλλά την κατατρώει και την κατακαίει η επιθυμία και ο θυμός. Η βασιλοπούλα είναι η παρούσα προσωπικότητα αυτοεπίγνωση εαυτός μας, την οποία σώζει ο εσώτερος εαυτός μας.

Ο άνθρωπος θα πρέπει να μεταθέσει την συνείδηση αυτοεπίγνωση εαυτόν του, από την παρούσα προσωπικότητα (κάποιο όνομα, αδυναμίες, μικρότητες) στον πραγματικό εσώτερο εαυτό του, που είναι η ίδια η Ζωή.

ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΟΝΙΜΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΡΙΝΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ

Κάθε κύτταρο, κάθε άτομο του παχυλού υλικού σώματος, έχει και το ψυχικό και νοητικό του αντίστοιχο. Όταν, δε, κτίζεται το παχυλό υλικό σώμα, κτίζονται και αναπτύσσονται ταυτόχρονα και πανομοιότυπα και τα δύο άλλα σώματα. Το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ κτίζει πάνσοφα, άτομο προς άτομο, κύτταρο προς κύτταρο, το παχυλό υλικό σώμα, χρησιμοποιώντας σαν καλούπι το ψυχικό και νοητικό σώμα. Το ψυχικό και νοητικό σώμα, που δημιουργούνται με τον τρόπο αυτό, μένουν πάντοτε μέσα στο υλικό σώμα και τελούν κάτω από την εποπτεία του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

Εκτός από αυτά, τα βασικά σώματα, υπάρχει και ένα άλλο άμορφο σώμα, μικρών διαστάσεων, το οποίο αποτελείται από ψυχική ύλη και εδρεύει μέσα στο υποσυνείδητο του ανθρώπου. Ομοίως, υπάρχει και το νοητικό ανάλογο, το οποίο αποτελείται από νοητική ύλη.

Τα δύο αυτά σωματίδια, θα λέγαμε, είναι σχεδόν όμοια, στην περίπτωση ενός συνηθισμένου ανθρώπου. Αργότερα, βέβαια, η προσωπικότητα μπορεί να αναπτύξει περισσότερο το ένα ή το άλλο. Έτσι, είναι δυνατό να έχουμε ένα άριστο καλλιτέχνη ή ποιητή, ο οποίος να υστερεί στον τομέα του ορθολογισμού. Όπως, επίσης, στην άλλη περίπτωση, να δούμε κάποιον, ο οποίος καλλιεργεί περισσότερο το νοητικό σώμα, να αναπτύσσει μια σατανική διάνοια, ενώ, από πλευράς ευαισθησίας, παρουσιάζεται πολύ φτωχός. Τέτοιες κραυγαλέες αντιθέσεις συναντάμε συχνά μεταξύ διακεκριμένων επιστημόνων ή καλλιτεχνών και τις καλύπτουμε κάτω από τον γενικό μανδύα της εκκεντρικότητας.

Τα δύο αυτά σώματα έχουν, βασικά, ένα ωοειδές σχήμα, αλλά, όταν κραδαίνονται βίαια, κάτω από την επίδραση

εντόνων συναισθημάτων, παίρνουν και διάφορα σχήματα. Το χρώμα τους, επίσης, είναι ανάλογο με τα συναισθήματα και τις σκέψεις της προσωπικότητας αυτοεπίγνωσης.

Θα μπορούσαμε να πούμε, λοιπόν, πως αυτό το διπλό άμορφο σώμα που εδρεύει στο υποσυνείδητό μας, είναι η λεγόμενη προσωρινή μας προσωπικότητα.

Η Μόνιμη, όμως, Προσωπικότητα είναι παρούσα και στα τρία ως άνω σώματα και κυρίως εποπτεύει, αλλά πολλές φορές επεμβαίνει κιόλας, οπότε έχουμε τις τύψεις της συνείδησης.

Η άμορφη αυτή μάζα, που στην ουσία της είναι άφθατη, αλλά τελεί φαινομενικά υπό συνεχή αλλαγή και παρουσιάζεται σαν φθαρτή και θνητή, είναι η προσωρινή μας προσωπικότητα, στα διάφορα στάδια της τοποχρονικής της εξέλιξης. Εάν παρουσιάσουμε την Μόνιμη Προσωπικότητα, σαν μια φιλόστοργη μητέρα, που φροντίζει και καθοδηγεί το παιδί της, μέχρι να μεγαλώσει και να αναπτύξει δικές του δυνάμεις, η παρούσα προσωπικότητα ταιριάζει ασφαλώς στο υπό ανάπτυξη τέκνο, είτε είναι φρόνιμο, είτε άτακτο.

Η παρούσα αυτή προσωπικότητα, που στον κοινό και χαμηλά σκεπτόμενο άνθρωπο είναι άμορφη ψυχονοητική μάζα, ζει, κατά χάρη, μέσα στα τρία αυτά υπέροχα σώματα, τα οποία εποπτεύονται από το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ και από το μέρος εκείνο της Ψυχής Αυτοεπίγνωσης, που προδρισταί να ομοιωθεί προς τον ΚΥΡΙΟΝ.

Τώρα, τι από τα δύο είμαστε εμείς, η παρούσα προσωπικότητα (μέσα σε ένα βίαια δονούμενο ψυχονοητικό σώμα), ή η Μόνιμη Προσωπικότητα - Ψυχή Αυτοεπίγνωση; Πότε, το σημείο της αντίληψης του Εγώ, είναι στη μία, ή την άλλη προσωπικότητα;

Μία συνεχής πάλη γίνεται μέσα στον άνθρωπο, όταν, ιδιαίτερα, η προσωρινή προσωπικότητα βρίσκεται σε πολύ

χαμηλά επίπεδα εξέλιξης και επηρεάζεται ισχυρά από τη γοητεία της ύλης (εγωϊσμό, παραλογισμό, απληστία κλπ). Ο πόλεμος, μέσα στον κόσμο του «κέκτησθαι», είναι συνεχής και αδυσώπητος!

Έτσι, το Εγώ μας, το βρίσκουμε περισσότερο μαχόμενο μέσα στην παρούσα μας προσωπικότητα, με την σωρεία των τοποχρονικών αντιθέσεων.

Εν τούτοις, υπάρχουν στιγμές, που το Εγώ, κάτω από το βάρος της πάλης αυτής, αναζητεί καταφύγιο μέσα στον πραγματικό εαυτό του, που είναι η Μόνιμη Προσωπικότητα, και παραμένει εκεί, για λίγο, σε ηρεμία και γαλήνη.

Γι' αυτό, ο ορθολογιζόμενος άνθρωπος θα πρέπει να επιλέγει τον συμβιθασμό, αντί της σύγκρουσης. Η προσωπικότητά μας, πολύ συχνά, παραλογίζεται και επαναστατεί, πλην, όμως, γρήγορα κουράζεται και παραδίδεται στην Μόνιμη Προσωπικότητα, με διάθεση να την υπακούσει και να την συμβουλευθεί. Τις στιγμές αυτές, καταλαβαίνουμε ότι το μέρος εκείνο της προσωπικότητάς μας, που είχε παραφερθεί και οργισθεί, δεν μας αντιπροσωπεύει και ότι πρέπει, αντί να το πολεμήσουμε, να το διορθώσουμε και να το αφομοιώσουμε. Ωστε, λοιπόν, έχουμε δύο εαυτούς, εκ των οποίων, ο ένας, πρυτανεύει και διορθώνει, ενώ, ο άλλος, συλλέγει και μεταφράζει!

Εξ αιτίας τούτου, η Μόνιμη Προσωπικότητα, πολύ σοφά πράττουσα, αποβάλλει, κάθε ορισμένες ώρες, την προσωρινή προσωπικότητα, από το υλικό σώμα, για να δοθεί ο καιρός στον εαυτό της και στο ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, να επανορθώσουν τις ζημιές του παχυλού υλικού σώματος. Η εργασία αυτή, γίνεται υποσυνείδητα, κυρίως κατά τη διάρκεια του ύπνου.

Όμως, η γνώση παρέχει το κίνητρο, για τη δημιουργία της απαραίτητης βούλησης, η οποία, μέσα από τον ορθολογισμό, θα αναπτύξει κατάλληλα το μικρό άμορφο ψυχο-

νοητικό σώμα, ώστε να ταυτισθεί με το υλικό σώμα και με το, εντός αυτού, ενυπάρχον ψυχονοητικό σώμα. Τότε, η Μόνιμη Προσωπικότητα θα ταυτισθεί με την παρούσα προσωπικότητα, που είναι προέκτασή της και ενδυμά της.

Στην κατάσταση αυτής της εναρμόνισης, μπορεί εύκολα ο εαυτός μας, να κάνει συνειδητά πλέον, εκσωμάτωση και να μεταχειρίζεται το νεόκτιστο και άρτιο ψυχονοητικό του σώμα, σαν ανεξάρτητο μέσον προέκτασης στους ψυχικούς και νοητικούς κόσμους.

Το άτομο αυτό, πλέον, έχει εισέλθει στους κόσμους της Σοφίας και χειρίζεται την ύλη παντοδύναμα, χωρίς τις δεσμεύσεις των τοποχρονικών νόμων.

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑΚΑ

Στο κεφάλαιο αυτό θα μας απασχολήσει ο τρόπος της χρησιμοποίησης της Υπερουσίας του Nou, για τη δημιουργία νοητικών ειδώλων. Τα είδωλα αυτά προέρχονται από τη μορφοποίηση του Nou και ονομάζονται στοιχειακά.

Η Ζωή, όπως τη γνωρίζουμε στην παχυλή ύλη, είναι αυτό που εμείς οι ίδιοι κτίζουμε, ή εκείνο που επιτρέπουμε στους άλλους ανθρώπους να κτίσουν για μας, ανάλογα με τις διαπροσωπικές μας σχέσεις.

Έτσι δημιουργούνται γύρω μας διάφορες καταστάσεις, οι οποίες, σαν έννοιες, μπορεί να πλησιάζουν προς τους παραδείσους ή τις κολάσεις, ή και να στέκονται κάπου ενδιάμεσα, οπότε έχουμε αυτό, που οι καθολικοί ονομάζουν πουργατόρια.

Όπως το παχυλό υλικό σώμα αποτελείται από πολλά κύτταρα, οργανωμένα σε λειτουργικά σύνολα, το ίδιο και η προσωπικότητά μας απαρτίζεται από αλληλοεξαρτώμενα νοητικά είδωλα. Τα κύτταρα, θα λέγαμε, της προσωπικότάς μας, είναι ακριβώς, ένα προς ένα, τα στοιχειακά, που εμείς δημιουργούμε και προεκτείνουμε, σαν αποτέλεσμα των σκέψεων, των επιθυμιών και των αδυναμιών μας.

Τα στοιχειακά εκπέμπονται με ένταση ανάλογη προς τη σφοδρότητα της επιθυμίας που τα γεννά και, αφού προσβάλουν το στόχο τους, επιστρέφουν στον δημιουργό τους, για να προεκταθούν εκ νέου, περισσότερο ενισχυμένα! Η διαδικασία αυτή επαναλαμβάνεται πολλές φορές, δημιουργώντας στην προσωπικότητά μας ένα τρομερό περίγυρο κακίας, εάν πρόκειται για ταπεινά στοιχειακά, ή μια ισχυρή ατμόσφαιρα αγάπης, εάν πρόκειται για αγαθές σκέψεις - επιθυμίες.

Γιατί, όπως μπορούμε να δηλητηριάσουμε το υλικό σώμα, παίρνοντας θλαβερές τροφές, ή να το καθαρίσουμε,

βελτιώνοντας την συντήρησή του, το ίδιο μπορούμε να δηλητηριάσουμε ή να καθαρίσουμε και την προσωπικότητά μας. Με τον τρόπο αυτό δημιουργείται και ο χαρακτήρας του ανθρώπου.

Αλλά, τί είναι χαρακτήρας; Και ποια είναι η σχέση του με την προσωπικότητά μας;

Έχουμε πει ότι το υλικό μας σώμα είναι κάτι, που συνεχώς μεταβάλλεται. Ουσία εισέρχεται, ουσία αποβάλλεται. Το ίδιο συμβαίνει και με την προσωπικότητά μας. Ουσία εισέρχεται, ουσία αποβάλλεται! Με μια διαφορά όμως: Ενώ στον παχυλό υλικό κόσμο η ουσία αυτή είναι οι διάφορες τροφές, στην άλλη περίπτωση, χρησιμοποιούμε αγνό Nou, στην άμορφή του κατάσταση και τον μορφοποιούμε, σύμφωνα με τις επιθυμίες και σκέψεις, που έχουμε ήδη στο υποσυνείδητό μας.

Συνεπώς, παρόλο που, για το υλικό μας σώμα, γίνεται δεκτό ότι δεν έχουμε πάντοτε την απόλυτη ευθύνη, όσον αφορά την κατάστασή του, για την προσωπικότητά μας, η ευθύνη είναι αποκλειστικά δική μας!

Εάν έχουμε κτίσει μια κακή προσωπικότητα, μοιραίως γινόμαστε πόλοι έλξης και τραβάμε τα στοιχειακά, που έχουν δημιουργήσει ή δημιουργούν άλλοι γύρω μας, τα οποία αιωρούνται μέσα σε ψυχονοητικές ατμόσφαιρες. Και σ' αυτή, όμως, την περίπτωση, εμείς έχουμε την ευθύνη, διότι έλκουμε και αφομοιώνουμε μόνο ό, τι είναι αρμονικό με μας τους ίδιους. Δεν μπορούμε να κατηγορήσουμε ούτε τους άλλους ανθρώπους, ούτε τις συνθήκες, που επικρατούν γύρω μας, γιατί, το να πάρουμε και να αφομοιώσουμε τα στοιχειακά αυτά, είναι καθαρά δική μας επιλογή και ευθύνη.

Οπωσδήποτε, όμως, γύρω μας υπάρχουν άνθρωποι, που ζουν στην άγνοια και το σκοτάδι, όπως και άλλοι, που κάνουν συνετή χρήση του Nou. Υπάρχουν, δηλαδή, στο

ψυχονοητικό περιβάλλον μας, καλά και κακά στοιχειακά. Υπάρχουν και Άγγελοι, υπάρχουν και δαίμονες! Σε μας εναπόκειται να δημιουργήσουμε τον κατάλληλο πόλο, που θα έλκει τα μεν και θα απωθεί τα δε. Κανένας δαίμονας δεν μπορεί να πειράξει άνθρωπο, ο οποίος δεν κραδαίνεται στην ίδια συχνότητα με αυτόν!

Αντίθετα, ένας άνθρωπος, που τελεί κάτω από ορισμένη ενοχή, μπορεί προσωρινά να βοηθηθεί, από κάποια αγγελική οντότητα, χάριν άλλων ανθρώπων, που προσεύχονται υπέρ αυτού, και προς έκφραση του Θεϊκού Ελέους.

Όμως, η βοήθεια αυτή είναι πολύ σχετική, γιατί, αν ο ίδιος δεν βελτιώθει ψυχικά, το όφελος, που θα αποκομίσει, θα είναι εντελώς πρόσκαιρο. Για να βοηθηθεί ουσιαστικά, θα πρέπει να χρησιμοποιήσει την ευεργετική αυτή παρέμβαση, σαν αφετηρία ορθολογισμού και ανέλιξης.

Ας μην επιρρίπτουμε την ευθύνη στο περιβάλλον μας. Γύρω μας υπάρχουν πολλά στοιχειακά. Υπάρχουν τα στοιχειακά, ας πούμε, αυτών που ονομάζουμε αλκοολικούς, τους οποίους εμείς θεωρούμε τιποτένιους, ενώ οι ίδιοι προσπαθούν να παρουσιασθούν σαν θύματα της κοινωνίας. Αυτοί οι άνθρωποι είναι υπεύθυνοι για το κατάντημά τους, επειδή δεν προσπαθούν και δεν θέλουν να ξελασπώσουν από τον βούρκο, μέσα στον οποίο βρίσκονται. Δεν υπάρχει καμμία δικαιολογία. Τα ίδια στοιχειακά υπάρχουν γύρω μας για όλους. Η προσέγγισή τους είναι καθαρά δική μας επιλογή. Όλοι μας κινούμαστε μέσα σε μια ψυχονοητική ατμόσφαιρα, που περικλείει ολόκληρο το κακό των εποχών που πέρασαν, αλλά και των σημερινών. Παράλληλα, όμως, η ατμόσφαιρα αυτή περικλείει και το αγαθό, αυτό που δημιουργούμε σήμερα και ότι έχουν οι άνθρωποι δημιουργήσει μέσα στους αιώνες.

Το τι έλκουμε ή αφομοιώνουμε, είναι καθαρά δική μας ευθύνη και δική μας ωφέλεια ή βλάβη!

Η υπερουσία του Nou, είναι παντού γύρω και μέσα μας.

Είναι φύση του εσώτερου εαυτού μας Ψυχής Αυτοεπίγνωσης και παρέχεται στην παρούσα προσωπικότητα, σαν δώρο για την εξέλιξή της. Όμως αυτή κάνει, πολλές φορές, κατάχρηση, αντί χρήσης, και μετατρέπει τον πάναγνο Nou, σε δυσώδες έλος, σε εγωϊσμό, κακία, μίση, ψευδολογία και νοσηρή φαντασία. Υπάρχουν γύρω μας άνθρωποι, που έχουν κάνει τέτοια κατάχρηση του Nou, υπό μορφή φαντασίας, που, στο τέλος, ότι είχαν φαντασθεί ψευδόμενοι, το πίστεψαν! Και διερωτάται κανείς, καλά το να εξαπατήσεις τον άλλον, τον εαυτό σου όμως, πώς μπορείς!

Για αυτό, οι άνθρωποι θα πρέπει πρώτα να είναι ειλικρινείς με τον ίδιο τον εαυτό τους και, σε δεύτερο στάδιο, να αγαπήσουν και να βιώσουν την Αλήθεια. Διότι οι άνθρωποι κινούνται μέσα στο ψεύδος και αρέσκωνται να ταλαιπωρούν τους άλλους, μη αντιλαμβανόμενοι ότι η δική τους θλάβη, από το το γεγονός αυτό, είναι διπλάσια από εκείνη του θύματος.

Αντί του μίσους και της κακίας, πρέπει να καλλιεργείται αγάπη και συμπόνοια. Πρέπει να αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας, σαν θεραπευτές και τους γύρω μας, σαν πιθανούς αρρώστους. Πρέπει να τους προσεγγίζουμε και να προσπαθούμε να αναγνωρίσουμε τα ψυχικά τους τραύματα και να συνεισφέρουμε στην αποθεραπεία τους. Γιατί, μόνον έτσι δημιουργούμε γύρω μας αγαθά στοιχειακά, τα οποία εξυγιαίνουν και καθαρίζουν το περιβάλλον. Ο Αγώνας για την ανέλιξη, γίνεται μέσα σ' αυτό το περιβάλλον και είναι πολύ σημαντικό το είδος της ποιότητάς του.

Πολλοί έχουν το κακό ελάττωμα να βιάζονται και να νομίζουν ότι όλα τα αντιλαμβάνονται, ακόμη και σε περιπτώσεις που η παραπλάνησή τους είναι καταφανής. Άλλοι έχουν τον εγωϊσμό να νομίζουν ότι νομιμοποιούνται να κρίνουν τους πάντες και τα πάντα. Όλοι ελαύνονται από ταπεινά κίνητρα. Οι άνθρωποι της κατηγορίας αυτής, θα πρέπει κάποτε να διδαχθούν την αξία της σιωπής! Η σιωπή

είναι η βάση, είναι η μητέρα του Ορθολογισμού. Πρέπει πριν μιλήσουμε, να σκεπτόμαστε εν σιωπή. Οι λόγοι μας θα είναι καλλίτεροι τότε!

Υπάρχουν δύο τρόποι, με τους οποίους δημιουργούμε τα στοιχειακά. Ξεκινούν, δε, και οι δύο, από την ύπαρξη κάποιου ερεθίσματος μέσα στον κόσμο της ύλης.

Κατά τον ένα τρόπο, αφήνουμε τη φαντασία μας ελεύθερη, όταν κεντρισθεί από κάποια γοητευτική μορφή ύλης, να τρέξει αχαλίνωτη και να δημιουργήσει απειρία ισχυρών στοιχειακών, τα οποία αποβλέπουν στην ικανοποίηση της συγκεκριμένης επιθυμίας.

Τα στοιχειακά της κατηγορίας αυτής, τα ονομάζουμε επιθυμίες - σκέψεις, και η σειρά, που ακολουθείται για τη δημιουργία τους, είναι: Υλικό αντικείμενο, ερεθισμός κάποιου αισθητηρίου, γέννηση επιθυμίας, δημιουργία συνθηκών για ικανοποίηση. Είναι αυτά, που ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός απεκάλεσε «**πνεύματα ἀλαλα και κωφά**» και τα οποία υποβιθάζουν την ποιότητα του ανθρώπου.

Ο Υπεράγιος ΛΟΓΟΣ, συμπληρώνοντας τον παλαιό Νόμο, είχε αναφερθεί χαρακτηριστικά στην περίπτωση της μοιχείας: «**Ηκούσατε ότι ερρέθη τοις αρχαίοις ου μοιχεύσεις. Εγώ δε λέγω υμίν ότι, πας ο θλέπων γυναίκα προς το επιθυμήσαι αυτής, ήδη εμοίχευσεν εν τη καρδία αυτού**». Ας διαλογισθούμε πάνω στο σημείο αυτό, όσον αφορά τα στοιχειακά:

Δεν είναι αρκετό το «ου μοιχεύσεις», γιατί, αν συνευρεθείς με τη γυναίκα ενός άλλου, έστω και κατά φαντασία, η καταστρατήγηση του Θεϊκού Νόμου έχει συντελεσθεί! Πόσες φορές δεν παρανομούμε, στη διάρκεια του ύπουν, όταν ο νόμος δεν επαγρυπνεί και οι φραγμοί ατονούν, και δεν θλέπουμε όνειρα, των οποίων η γεύση, με τη μορφή της χαράς ή της λύπης, διατηρείται επί πολύ, μετά την αφύπνιση!

Τι σημαίνει αυτό, αν όχι ότι τα νοητικά είδωλα είναι εξίσου ή και περισσότερο ζωντανά, απ' ότι ονομάζουμε πραγματικότητα;

Γνωρίζουμε ότι τα πάντα είναι *Nous*, με τη διαφορά, όμως, ότι εμείς και το περιβάλλον μας έχουμε μορφοποιηθεί από άλλους, ενώ, όσον αφορά τα στοιχειακά, η μορφοποίησή τους, γίνεται από μας.

Αυτός, λοιπόν, είναι ο ένας τρόπος δημιουργίας στοιχειακών, ο ανεξέλεγκτος, ο οποίος επισωρεύει ΚΑΡΜΑ στην προσωπικότητα και μακραίνει τη θητεία της κάτω από τα δεσμά της ύλης.

Ο άλλος τρόπος, είναι εκείνος κατά τον οποίο η φαντασία ελέγχεται και η σκέψη προέχει της επιθυμίας. Ο άνθρωπος μαθαίνει, σιγά - σιγά, να αντιδρά με καθυστέρηση, στο όποιο ερέθισμα! Δέχεται, θεβαίως, και εδώ την πληροφορία, όμως δεν προχωρεί στην υλοποίησή της, ούτε στη νοητική αποδοχή της, εάν δεν την ελέγξει. Τα στοιχειακά, που δημιουργούνται με τον δεύτερο αυτό τρόπο, τα ονομάζουμε σκέψεις - επιθυμίες και είναι εκείνα που οδηγούν τον άνθρωπο, με ασφάλεια, στην τελική ευθεία και καθαρίζουν το περιβάλλον, αναπτύσσοντας συνθήκες ευνοϊκές για τη γενικότερη εξέλιξη.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ είχε επιμείνει πολύ, πάνω στο θέμα των στοιχειακών. Είχε καταδικάσει απροκάλυπτα τη δημιουργία κακών ειδώλων, τα οποία, με περιφρόνηση, ονόμαζε «**πνεύματα ἀλαλα και κωφά!**»! Και δεν αρκέσθηκε μόνο στην καταδίκη τους, σαν υλοποιημένες νοητικές μορφές, αλλά αφώρισε και την επιθυμία, η οποία ερεθίζει τη σκέψη και γίνεται η αιτία της δημιουργίας των κακών στοιχειακών (επιθυμιών - σκέψεων).

Από το άλλο μέρος, σταθερή είναι η προτροπή του για τη δημιουργία σκέψεων επιθυμιών, οι οποίες είναι αγαθά είδωλα, που ωθούν τον άνθρωπο στον αντίποδα της ύλης.

προς την κατεύθυνση του Κάδμου Αδάμ! Ας ακολουθήσουμε την ψυχοσωτήρια αυτή προτροπή του Αγαπημένου, η οποία εκπορεύεται, ασταμάτητα, από κάθε λόγο και πράξη Του!

ΤΟ ΔΙΠΛΟΥΝ ΑΙΘΕΡΙΚΟ ΣΩΜΑ

Το παχυλό υλικό σώμα δημιουργείται, σαν αποτέλεσμα της λογοϊκής και αγιοπνευματικής ενέργειας του αιθερικού σώματος. Κάθε παχυλό υλικό σώμα έχει και το αιθερικό αντίστοιχό του. Δεν υπάρχει μόριο, άτομο, κύτταρο, μέσα στο παχυλό υλικό σώμα, που να μην έχει το αιθερικό αντίστοιχό του, το οποίο το συγκρατεί, το συντηρεί, το μεγαλώνει και το πολλαπλασιάζει.

Η φύση του αιθερικού αυτού αντίστοιχου, είναι, θα λέγαμε, κρίνοντας από τον τρόπο με τον οποίο συμπεριφέρεται μέσα στο υλικό κύτταρο, ηλεκτρομαγνητικής περίπου μορφής. Εκτός, δε, από το αιθερικό αντίστοιχο κάθε ατόμου ή κυττάρου μέσα στο υλικό σώμα, έχουμε και το αιθερικό αντίστοιχο ολόκληρου του σώματος, το οποίο έχει δικό του τρόπο εργασίας και επηρεάζει ομάδες πλέον ατόμων ή κυττάρων, για να λειτουργήσουν τα διάφορα όργανα και να εκδηλωθεί το φαινόμενο της ζωής, μέσα στο παχυλό υλικό σώμα.

Όμως, το αιθερικό σώμα, δεν μπορεί να λειτουργήσει, σαν κάτι το ανεξάρτητο από το παχυλό υλικό σώμα, και να εκφράσει μόνο του τον άνθρωπο, όπως συμβαίνει με το ψυχικό και νοητικό σώμα.

Ωστόσο, και το ψυχικό και το νοητικό σώμα, έχουν αιθερικά αντίστοιχα, τα οποία, εκτός από την καθεαυτού εργασία τους, χρησιμεύουν και σαν συνδετικοί κρίκοι μεταξύ των σωμάτων.

Η εργασία, τώρα, του αιθερικού σώματος είναι πολλαπλή. Υπάρχουν οι βασικές λειτουργίες, για τις οποίες θα μιλήσουμε, όπως και άλλες, που γίνονται γνωστές μόνο μετά από κατάλληλη άσκηση, οπότε ο άνθρωπος φθάνει στο σημείο να χειρίζεται ενσυνείδητα την αιθερικότητα.

Όσον αφορά τις βασικές τάξεις λειτουργίας, έχουμε,

ανάλογα με το είδος της εργασίας που υπηρετεί κάθε μία, τις ακόλουθες τέσσερις: Του Δημιουργικού Αιθέρα, του Αισθησιακού Αιθέρα, του Αποτυπωτικού Αιθέρα και του Κινητικού Αιθέρα.

Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει ότι το αιθερικό σώμα μερίζεται, αλλ' ότι η υπερουσία του Νου, που μέσα της περιέχει όλες αυτές τις καταστάσεις, προσαρμόζεται, κάθε φορά, στην ειδικότερη ανάγκη, που πρέπει να εξυπηρετηθεί.

Ο δημιουργικός αιθέρας είναι η κατάσταση εκείνη, που με την εποπτεία και τη βούληση του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, κτίζει και συντηρεί.

Το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, δια μέσου της Πανσοφίας, Παντοδυναμίας και Παναγαθότητας, χειρίζεται τον δημιουργικό αιθέρα και κτίζει το παχυλό υλικό σώμα και τα διάφορα όργανά του. Τα κτίζει, τα συντηρεί και επιμελείται της λειτουργίας τους. Όποιο μέρος του υλικού σώματος και αν μελετήσουμε, την υφή του εγκεφάλου, τα υγρά των ματιών, τα διάφορα αισθητήρια όργανα, τη λειτουργία των αδένων, του πνεύμονος, του ήπατος, των εντέρων, όλα μαρτηρούν και επιβεβαιώνουν την αδιάκοπη Αγιοπνευματική Παρουσία.

Τον αισθησιακό αιθέρα, τον μεταχειρίζεται ο άνθρωπος - προσωπικότητα και ο άνθρωπος - Ψυχή Αυτοεπίγνωση, σε συνδυασμό με τον αποτυπωτικό αιθέρα. Με την παράλληλη χρήση των δύο αυτών αιθερικών καταστάσεων κτίζεται το φαινόμενο της μνήμης, που είναι ελάχιστο μόνο μέρος της πραγματικής μνήμης, η οποία εδρεύει πλέον, όχι σε κάποιο υλικό μας όργανο, αλλά στο νοητό εκείνο μέρος που αποκαλούμε «Βασιλεία των Ουρανών, εντός ημών»!

Τα πάντα καταγράφονται ταυτόχρονα, τόσο από την παρούσα προσωπικότητα, όσο και από την Ψυχή Αυτοεπίγνωση και το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ και αποτελούν μέρος της Παγ-

κόσμιας Μνήμης, σε τρόπο που, αν θεωρήσουμε την Παγκόσμια Μνήμη, σαν μία τράπεζα, κάθε άνθρωπος Ψυχή Αυτοεπίγνωση, παιζει τον ρόλο ενός καταθέτη!

Η χρήση του κινητικού αιθέρα, αρχίζει πολύ πριν από τη γέννησή μας! Όλες οι ενσυνείδητες κινήσεις (περπάτημα, κίνηση χεριών, ματιών, κλπ), καθώς και οι υποσυνείδητες (κυκλοφορία αίματος, αναπνοή, λήψη-αφομοίωση-αποβολή ύλης, κλπ) γίνονται με τη βοήθεια του κινητικού αιθέρα.

Η υποσυνείδητη, ωστόσο, κίνηση, είναι καθαρά Αγιοπνευματική και δίνει στο σύνολό της, το φαινόμενο της ζωής, μέσα στο παχυλό υλικό σώμα.

Βεβαίως, υπάρχει και άλλη μορφή κίνησης, η λεγόμενη εκτοπλασμική έκφραση του διπλού αιθερικού σώματος, η οποία, όμως, αφορά μόνον ανθρώπους, που βρίσκονται σε προχωρημένο στάδιο μύησης, και επιχειρούν εξωτερίκευση της αισθητικότητάς τους.

Εμείς πρέπει να κάνουμε χρήση του αιθερικού αντίστοιχου του παχυλού υλικού μας σώματος, χωρίς να παρεμβαίνουμε στη δημιουργική εργασία του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ και κατά τρόπο που να μπορούμε να αξιοποιήσουμε την Λογοϊκή Έκφραση, ώστε να αναπτύξουμε τον εαυτό μας προσωπικότητα.

Η αρχή γίνεται με ψυχονοητικά γυμνάσματα, πάνω στον κινητικό και αποτυπωτικό αιθέρα. Προσηλώνουμε την προσωπικότητά μας, σε ένα σημείο του υλικού σώματος και συγκεντρώνουμε, στο σημείο αυτό, αισθησιακό αιθέρα, ώστε να το αισθανόμαστε πλήρως εξωτερικά και εσωτερικά. Με τη βούλησή μας μετακινούμαστε σε άλλα μέρη του αιθερικού μας σώματος, τα οποία, έτσι, εισέργονται και αυτά στον κύκλο της προσήλωσης μας. Λίγο-λίγο, ο κύκλος διευρύνεται και, τελικά, ολόκληρο το αιθερικό μας σώμα τίθεται κάτω από την αισθησιακή μας επίγνωση και κυριαρ-

χείται από Θεία Γαλήνη.

Όταν κυριαρχίσουμε, πάνω στο αιθερικό μας σώμα, με την επίμονη άσκηση και τον ορθό τρόπο ζωής, θα μπορούμε μέρος αυτού να το εξαποστέλλουμε, με τη δημιουργική του πλέον υπόσταση, στο σώμα κάποιου άλλου ανθρώπου, για να τον βοηθήσουμε.

Στην Ψυχοθεραπεία, αποστέλλουμε αυτό το αιθερικό σώμα (εκτόπλασμα, όπως λένε άλλοι), εμποτισμένο με τη βούλησή μας, για να διορθώσει διάφορες καταστάσεις. Τούτο σημαίνει ότι, για να γίνει αυτό, αντλούμε ενέργεια από το διπλό αντίστοιχο του ψυχικού μας σώματος. Εάν το αποστείλουμε ενσυνείδητα, το εμποτίζουμε ταυτόχρονα και με νοητική ύλη, οπότε δημιουργούμε ένα στοιχειακό της κατηγορίας σκέψεως - επιθυμίας, ή της κατηγορίας επιθυμίας - σκέψεως, το οποίο είναι προκισμένο και με τις τέσσερις μορφές αιθερικότητας. Το γεγονός, δε, της ενσυνείδητης αποστολής σημαίνει ότι μπορούμε να παρακολουθούμε την πορεία και τη δράση του στοιχειακού αυτού.

Ο αποτυπωτικός αιθέρας μας πληροφορεί για το τι πράττει το στοιχειακό και αν πράττει αυτό για το οποίο το στείλαμε.

Ο αισθησιακός αιθέρας μας βοηθά να αισθανόμαστε τι γίνεται μέσα στο σώμα του αρρώστου.

Ο κινητικός αιθέρας είναι το μέσον μεταφοράς του στοιχειακού, ενώ ο δημιουργικός αιθέρας εκτελεί την θεραπεία.

Εκτός από την κατευθυνομένη και οργανωμένη αυτή αποστολή αιθερικότητας, υπάρχει και ανάλογη υποσυνείδητη, η οποία εκδηλώνεται αυτόματα και έχει σαν σκοπό τη μεταβίβαση αιθερικότητας από τον δυνατό στον αδύνατο.

Ο αδύναμος άνθρωπος, προσπαθώντας να εξισορροπήσει το δυναμικό του, αντλεί αιθερικότητα από ισχυρότερους ανθρώπους, γύρω του, και οι τελευταίοι αισθάνονται

ευχαρίστηση, εφόσον διαθέτουν ικανά αποθέματα.

Στην περίπτωση, όμως, που η άντληση είναι υπερβολική, ο δότης αρχίζει να νοιώθει κάποια δυσφορία. Οι συμπάθειες και οι αντιπάθειες, μέσα στην κοινωνία μας, δημιουργούνται, λόγω των υποσυνειδήτων μεταβιβάσεων αιθερικότητας, από τον ένα οργανισμό στον άλλο.

Φυσικά ο κοινός άνθρωπος δεν έχει τέτοιες ποσότητες αιθερικότητας - ζωικότητας, ώστε να μην εξαντλείται, όταν κάποιοι του τραβούν υποσυνειδήτη, ή όταν ο ίδιος, με την ματαιοδοξία του, δίνει σε άλλους ανθρώπους, τους οποίους εγωιστικά νομίζει πως αγαπά. Με τον τρόπο αυτό δημιουργούνται διάφορες δονήσεις στο ψυχικό σώμα του δότη, που έχουν τη μορφή αντιπάθειας, φόβου, συμπάθειας και άλλων καταστάσεων.

Όστε θα πρέπει να κάνουμε ενσυνείδητη χρήση του αιθερικού αντίστοιχου του παχυλού υλικού μας σώματος, γιατί η κατάχρηση του δημιουργεί φοβερά δυσάρεστες καταστάσεις.

Από τον άνθρωπο εξέρχεται διαρκώς δύναμη και μπορεί κάποιος να πάρει την δύναμη αυτή (αιθερικότητα) και να την χρησιμοποιήσει για να αποθεραπευθεί. Μια τέτοια περίπτωση είχαμε με τον ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ, όταν η χήρα, η οποία υπέφερε από ρύση αίματος, άγγιξε τον Διδάσκαλο. Ποιος με άγγισε; είπε, και οι μαθητές του απόρησαν, διότι οι όχλοι συνέθλιβαν τον Κύριο!

Ο Ιησούς, συνέχισε: «**Ησθάνθην δύναμιν απερχομένην απ' εμού**! Ένοιωσε τη δύναμη αυτή. Όστε το αιθερικό αντίστοιχο του παχυλού υλικού μας σώματος, είτε είναι μέσα στο υλικό μας σώμα, είτε έχει εξέλθει από αυτό (εκτοπλασματικό), είναι δύναμη. Είναι η ύλη, η οποία έχει κατέλθει από τους κόσμους της Ουσίας, για να μας δώσει το φαινόμενο της ζωής!

Είναι από το κέντρο κάθε μορίου, κάθε ατόμου, κάθε

κυττάρου και κάθε οργάνου, που εκπορεύεται αυτή η δύναμη. Και δεν είναι με ένα μόνον τρόπο. Η εργασία της ανάπτυξης και της συντήρησης του παχυλού υλικού μας σώματος είναι πολύπλοκη. Μέσα στον μικρόκοσμο, το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ εργάζεται υπερσυνείδητα, από μυριάδες, μυριάδων κέντρα, προς τα έξω, προς την περιφέρεια. Δεν είναι εύκολο να αντιληφθούμε τι ακριβώς γίνεται μέσα μας. Χρειάζεται βαθύς διαλογισμός, ικανότητα ενδοσκόπησης και Θεία Φώτιση, για να κατανοήσουμε την Αγιοπνευματική Εργασία, που συντελείται μέσα στο υλικό μας σώμα και να αντιληφθούμε την Λογοϊκή Έκφραση της προσωπικότητάς μας, η οποία, παρόλο ότι είναι χαμηλή, σε σύγκριση με την αντίστοιχη της Ψυχής Αυτοεπίγνωσης, εν τούτοις συντελείται και αυτή υπό του ΛΟΓΟΥ και είναι μια θαυμάσια εργασία, μέσα στο φαινόμενο της ζωής.

Στεκόμαστε σε τόπο Ιερό! Όταν ο Μωϋσής έκανε τις ενδοσκοπήσεις του και ανέβαινε ενσυνείδητα μέχρι την παρεγκεφαλίδα του, που συμβολίζεται από την βάτο την φλεγόμενη και μη καιόμενη, άκουσε, για πρώτη φορά, τη φωνή του ΘΕΟΥ. Όταν κάποτε μπορέσουμε να ενεργοποιήσουμε και εμείς τον αιθερικό δίσκο, που εδρεύει στο μέρος εκείνο, θα ακούσουμε τη φωνή του εσώτερου εαυτού μας Ψυχής Αυτοεπίγνωσης. Τότε θα αντιληφθούμε πόσο ιερός είναι ο χώρος στον οποίο κατοικούμε!

Το υλικό μας σώμα είναι ναός του ΘΕΟΥ. Το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ βρίσκεται μέσα μας! Εν Αυτώ είμεθα, ζούμε και έχουμε υπόσταση! Ταυτόχρονα, είναι η Λογοϊκή έκφραση Εκείνου, που κτίζει πρώτα τη Μόνιμη Προσωπικότητα Αυτοεπίγνωσή μας, ενώ η Αγιοπνευματική εκχωρεί την παντοδύναμη ενέργεια, για να εκδηλωθεί το φαινόμενο της ζωής μέσα στους κόσμους της χωριστικότητας.

Επομένως, όταν λέμε «**στώμεν καλώς, εν Κυρίῳ**», εννοούμε ότι πρέπει να ιστάμεθα καλώς, εντός ημών! Το σώμα μας είναι ναός του ΘΕΟΥ και κατοικητήριο του ΛΟ-

ΓΟΥ και της Μόνιμης Προσωπικότητάς μας.

Η διατάραξη των απαραιτήτων ισορροπιών, μέσα στο σώμα μας, οδηγεί στην ατελή έκφραση του ΘΕΟΥ, η οποία δίνει πόνο, απελπισία, ανικανοποίητο συναίσθημα και κάνει τη Μόνιμη Προσωπικότητα να αισθάνεται δυστυχής.

Θα πρέπει να δώσουμε μεγάλη προσοχή στην εξάσκηση, η οποία θα μας καταστήσει ικανούς να χειρίζομαστε το αιθερικό μας σώμα και να συνεργαζόμαστε με το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, για τη συντήρηση του παχυλού υλικού μας ώματος. Οι άνθρωποι, μη γνωρίζοντας την Αγιοπνευματική προέλευση της αιθερικής ουσίας την καταχρώνται, αντί να την αξιοποιούν για την προαγωγή του φαινομένου της ζωής, που είναι ο κύριος σκοπός της Δημιουργίας. Πάθη, βίαιοι κραδασμοί, συναισθήματα ακυβέρνητα και άλλες ανεξέλεγκτες καταστάσεις κατασπαταλούν την Θεία Υπερουσία του Νου, για να δημιουργήσουν φοβερά στοιχειακά, τα οποία πληθαίνουν το κακό και φορτίζουν δυσάρεστα το περιβάλλον.

Γι αυτό, ο ορθολογιζόμενος άνθρωπος, θα πρέπει να μάθει, κατ' αρχή, πως θα κυβερνήσει τους βίαιους κραδασμούς των διαφόρων σωμάτων και πως θα ελέγξει την επίδραση των κραδασμών αυτών, πάνω στα αιθερικά αντίστοιχά τους.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ δίνει ακριβώς την έννοια και τον βαθμό εξάρτησης των σωμάτων αυτών, με την παραβολή της γυναίκας, η οποία έλαβε και ανέμιξε τα τρία μέτρα αλεύρου, έως ότου έγιναν ένζυμα. Η γυναίκα συμβολίζει την Ψυχή Αυτοεπίγνωση με την προέκτασή της ως προσωπικότητα, και τα μέτρα αλεύρου, είναι τα τρία μας σώματα. Θα πρέπει να αντιληφθούμε ότι υπάρχει πλήρης ισορροπία και συνεργασία, μεταξύ των σωμάτων αυτών.

Γιατί, το φαινόμενο της ζωής, για να εκδηλωθεί, χρειάζεται και τα τρία αυτά σώματα, αρχίζοντας από το κατώτε-

ρο νοητικό και χρησιμοποιώντας σαν συνδέσμους τα αντίστοιχα διπλά αιθερικά τους.

Ποιος, όμως είναι εκείνος που επιβάλλει την ισορροπία; Ποιος θα ιππεύσει το πύρινο άρμα και θα δαμάσει τους ίππους, ώστε να μην καλπάζουν αχαλίνωτοι; Μήπως ο άνθρωπος - φαινόμενο της ζωής;

Όχι! Αυτός που θα το κάνει θα είναι η Ζωή η ίδια! Θα είναι ο άνθρωπος Ψυχή Αυτοεπίγνωση, εμείς οι ίδιοι, όταν κατορθώσουμε να επιβιληθούμε στα αισθήματά μας και να κυβερνήσουμε σωστά τα τρία σώματά μας.

Ο Απόστολος Παύλος μιλά, στις επιστολές του, για τα σώματα αυτά. Και είδε άνθρωπο, λέγει, όστις ανήλθε μέχρι τρίτου ουρανού (νοητικό σώμα). Πρώτος ουρανός είναι η παχυλή ύλη, που κολυμπά μέσα στο διάστημα, υπακούοντας στους Θείους Νόμους. Δεύτερος ουρανός είναι το λεγόμενο ψυχικό σώμα και ο ψυχικός κόσμος, με τα διάφορα πεδία και υποπεδία του. Τρίτος ουρανός είναι το νοητικό μας σώμα, με τον νοητικό κόσμο, κατώτερο και ανώτερο, που είναι κόσμοι μορφών και όχι έννοιών. Τέταρτος ουρανός είναι ο κόσμος των ιδεών.

Έχουμε συνολικά επτά ουρανούς. Για τους υπόλοιπους, όμως, δεν θα μιλήσουμε τώρα. Στόχος του παρόντος πρέπει να είναι η ανέλιξή μας μέχρι τρίτου και τετάρτου ουρανού. Θα πρέπει να εργαζόμαστε συστηματικά για να ξεπεράσουμε τα γήινα και να εισέλθουμε στα επουράνια!

Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει ότι τα επίγεια θα χάσουν για μας τη σημασία τους, αλλ' ότι δεν θα μας ενδιαφέρουν πια σαν αντικείμενο γνώσης, διότι τη γνώση θα την έχουμε αποκομίσει πλέον και θα είμαστε απόλυτοι κύριοι των διαφόρων ουρανών. Θα γίνουμε κύριοι του φαινομένου της ζωής, που εντοπίζεται στους τρεις πρώτους ουρανούς και θα εισχωρήσουμε στους κόλπους της ζωής, που εκτείνεται πέρα από αυτούς, μέσα στους άμορφους νοητικούς, νοη-

τούς και υπερνοητούς κόσμους.

Ωστόσο, η Ζωή είναι το ίδιο το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ και συνεχίζεται και πέραν των κόσμων αυτών!

ΠΩΣ ΚΤΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΔΙΠΛΟΥΝ ΑΙΘΕΡΙΚΟ ΣΩΜΑ

Έχουμε μιλήσει για το διπλούν αιθερικό σώμα και έχουμε πει ότι είναι το καλούπι, πάνω στο οποίο κτίζεται το παχυλό υλικό μας σώμα.

Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι κτίζεται πρώτα το αιθερικό σώμα σαν μορφή και, μετά, με την προσθήκη ύλης, κτίζεται σιγά - σιγά και το παχυλό υλικό σώμα. Εκείνο που κτίζεται πρώτο είναι η μήτρα, η οποία στην πραγματικότητα είναι το Μόνιμο Άτομο. Σφαιρική, κατ' αρχή, περικλείει την μορφή του ανθρώπου και, όπως ένας σπόρος περιέχει τη μορφή του δένδρου ή του φυτού, που θα βλαστήσει, έτσι και το αιθερικό άτομο είναι εκείνο πάνω στο οποίο κτίζεται το πρώτο υλικό άτομο και αρχίζει πλέον, από εκεί, η δημιουργία του σπερματοζωαρίου.

Από το κέντρο κάθε αιθερικού ατόμου προς τα έξω, σαν μήτρα, κτίζεται το υλικό άτομο και το υλικό κύτταρο. Φυσικά, υπάρχει και η μεγάλη μήτρα ο Ουράνιος Άνθρωπος, που περικλείει τη Θεία Πανοσφία, Παντοδυναμία και Παναγαθότητα, σε ότι αφορά τον άνθρωπο. Από εκεί αντλούν το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ και οι άλλες Αρχαγγελικές Τάξεις, ότι χρειάζονται, για να κτίσουν το παχυλό υλικό μας σώμα. Όλα ξεκινούν από το κέντρο του κυττάρου ή του ατόμου και από εκεί, με τη χρήση του Δημιουργικού Αιθέρα, κτίζονται τα όργανα και ολόκληρο το υλικό σώμα.

Τώρα όσον αφορά το διπλούν αιθερικό σώμα, έχουμε την δημιουργικότητα μέσα στο κέντρο κάθε υλικού ατόμου, λόγω της παρουσίας του διπλού αιθερικού του. Το ίδιο συμβαίνει και για το υλικό σώμα του σπερματοζωαρίου, του θρέφους, του νηπίου, του παιδιού, του ενήλικα. Ας χωρίσουμε τις δύο καταστάσεις και ας συνδέσουμε τις λειτουργίες τους. Έχουμε ένα τέλειο διπλούν αιθερικό, πανομοιότυπο με το παχυλό υλικό σώμα σε μορφή, και μία ακτινοβο-

λία γύρω από το υλικό σώμα, που ονομάζουμε αύρα. Ταυτόχρονα, όμως, έχουμε και κάθε παχυλό υλικό άτομο με το διπλούν αιθερικό του, που περικλείεται μέσα στο συνολικό αιθερικό μας σώμα και κάνει τη δική του ανεξάρτητη εργασία, την οποία, και πάλι, χαρακτηρίζει η Θεία Πανσοφία, Παντοδυναμία και Παναγαθότητα.

Βλέπουμε, δηλαδή, τώρα, τις τρεις αυτές Θείες ίδιότητες και μέσα στο ελάχιστο (Μικρόκοσμος). Τώρα, αν μελετήσουμε το σώμα ενός ανθρώπου, που ασθενεί, θα δούμε πάνω στο υλικό του μέρος κάποια ασθένεια, η οποία υπάρχει και πάνω στο αιθερικό σώμα. Στο συγκεκριμένο σημείο του διπλού αιθερικού σώματος, θα δούμε τον Δημιουργικό Αιθέρα να μην εργάζεται έντονα, όπως το ίδιο κάνει και ο Κινητικός Αιθέρας. Τουναντίον θα προσέξουμε ότι ο Αισθησιακός Αιθέρας παρουσιάζει αυξημένη δραστηριότητα, για να μας δώσει το φαινόμενο του πόνου, που αποσκοπεί στο να ελκύσει την προσοχή μας και να διακινήσουμε περισσότερο Αιθέρα στο σημείο αυτό.

Εν τούτοις, παρόλο ότι συναντάμε την Πανσοφία στο κέντρο κάθε κυττάρου και κάθε ατόμου, στο σύνολο τους, που δίνει τη μορφή του λεγόμενου διπλού αιθερικού σώματος, θα δούμε πολλές φορές ατέλειες, οι οποίες αποτελούν την αρχή της αρρώστειας πάνω στο υλικό σώμα.

Ωστε ασθενεί και το διπλούν αιθερικό σώμα! Πότε, όμως, ασθενεί και μας δίνει το φαινόμενο του πόνου; Γιατί, το φαινόμενο του πόνου, είναι από το αιθερικό μας σώμα, που προέρχεται. Και αυτό το αντιλαμβανόμαστε κατά την νάρκωση, οπότε δεν έχουμε πόνο, διότι εμποδίζεται η ροή αισθησιακού αιθέρα, από το πάσχον μέρος του διπλού αιθερικού μας σώματος. Είναι, λοιπόν, το φαινόμενο του πόνου, πάνω στο διπλούν αιθερικό μας και όχι στην παχυλή ύλη, που συνθέτει το σώμα μας.

Σαν σύνολο, το διπλούν αιθερικό σώμα, υπόκειται σε

διάφορες ασθένειες, τις οποίες μεταδίδει, ακολούθως, στο παχυλό υλικό σώμα. Όμως, εμείς χαρακτηρίζουμε το είδος της ασθένειας από τα συμπτώματα που θα παρουσιασθούν πάνω στο υλικό σώμα. Σύμφωνα με αυτά, προβαίνουμε στις διαγνώσεις και κατατάσσουμε τις αρρώστειες σε ορισμένες κατηγορίες. Όμως, τι γίνεται στο ψυχικό σώμα; Ποιά είναι τα συμπτώματα, που θα δούμε εκεί;

Αυτό, που βλέπουμε, είναι έλλειψη ή εκτόνωση του Δημιουργικού Αιθέρα, πάνω στο σημείο αυτό. Αυτή είναι η αρρώστεια του διπλού αιθερικού μας σώματος και συμβαίνει, γιατί η προσωπικότητα, που κατοικεί μέσα στο σώμα, κατασπαταλά την ζωϊκότητα αιθερικότητα, ενοχλώντας το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, το οποίο εμποδίζεται πλέον στο να χειρίζεται πάνσοφα τον Δημιουργικό Αιθέρα και να κτίζει και συντηρεί το παχυλό υλικό σώμα.

Σε ένα γερό άνθρωπο, βλέπουμε όλα τα όργανα να εργάζονται αρμονικά μέσα στο υλικό του σώμα, το καθένα για το σκοπό που έχει δημιουργηθεί. Βλέπουμε, επίσης, το διπλούν αιθερικό σώμα να εκτελεί τη δική του εργασία, μέσω των οργάνων αυτών και την αύρα, γύρω από το σώμα του ανθρώπου, να ακτινοβολεί.

Το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ κτίζει και συντηρεί, από το κέντρο κάθε αιθερικού κυττάρου, το παχυλό υλικό σώμα και, εκτός από την εργασία αυτή, δημιουργεί, μαζί με τους Αρχαγγέλους ένα τελειότατο υλικό σώμα, κατάλληλο για να κατοικεί και να το χρησιμοποιεί μια Οντότητα, όπως είναι η Ψυχή - Αυτοεπίγνωση. Παράλληλα κτίζουν και το διπλούν αιθερικό του σώματος αυτού, μέσω του οποίου η Ψυχή - Αυτοεπίγνωση εκφράζει τον εαυτό της, σαν προσωπικότητα αυτοεπίγνωση.

Τώρα ας δούμε το διπλούν αιθερικό σώμα στις άφογες εργασίες του! το βλέπουμε πανομοιότυπο με το υλικό σώμα. Και, όπως το υλικό σώμα έχει διάφορα όργανα, για τον ένα ή τον άλλο σκοπό, έτσι, σε ανάλογα μέρη του παχυλού

υλικού σώματος θα δούμε ορισμένα αιθερικά κέντρα, που εξυπηρετούν, επίσης, διπτό σκοπό. Στη μία περίπτωση φροντίζουν τη συντήρηση των οργάνων που βρίσκονται στο μέρος εκείνο. Στην άλλη περίπτωση, συνδέουν το υλικό σώμα με την προσωπικότητα αυτοεπίγνωση του ανθρώπου και με το ψυχικό του σώμα, για να τροφοδοτούν την οντότητα με τα συναισθήματα, που προκύπτουν σαν αποτέλεσμα των τοποχρονικών εντυπώσεων. Τα σημεία αυτά, τα ονομάζουμε αιθερικά ή ψυχικά κέντρα.

Φυσικά, τα πραγματικά ψυχικά κέντρα βρίσκονται στο διπλούν αιθερικό του ψυχικού σώματος, αρχίζουν, όμως, από το διπλούν αιθερικό του παχυλού υλικού σώματος. Τα φύλλα, θα λέγαμε, αναπτύσσονται στο διπλούν αιθερικό του ψυχικού σώματος, ενώ τα άνθη εμφανίζονται στο αντίστοιχο αιθερικό του νοητικού σώματος.

Στο διπλούν αιθερικό του παχυλού υλικού σώματος, έχουμε τα ψυχονοητικά κέντρα που, ονομάζουμε ιερούς δίσκους. Στο διπλούν αιθερικό του ψυχικού σώματος, έχουμε και πάλι τα ψυχονοητικά κέντρα, αλλά είναι εντονότερα, όσον αφορά τη δράση τους και τα ονομάζουμε ιερές σφαίρες. Στο διπλούν αιθερικό, τέλος, του νοητικού σώματος (κατώτερου) έχουμε ακόμη πιο έντονα κέντρα, σε ευρύτερες έννοιες χώρου και χρόνου και τα αποκαλούμε ακτινοβόλους αστέρες.

Επιστρέφουμε, τώρα, στους ιερούς δίσκους, για να εξετάσουμε μερικούς από αυτούς.

Ένας ιερός δίσκος υπάρχει εις τον κόκκυγα, στο σημείο που βρίσκεται το ιερό οστούν. Μοιάζει με υπέρυρθο όφη, περιτυλιγμένο επτά φορές και με την κεφαλή στραμμένη προς την σπονδυλική στήλη. Παρόλο, δε, που μοιάζει με όφη, στην πραγματικότητα είναι πυρ. Είναι το πρωταρχικό πυρ μέσα στο παχυλό υλικό σώμα και στο αιθερικό αντίστοιχο που αποτελεί την έδρα της υλικής ζωής. Είναι, σύμφωνα με την Αγία Γραφή, η Ρομφαία του Αρχαγγέλου

Μιχαήλ, η πύρινη και περιστρεφομένη, με την οποία εκδιώχθηκαν οι πρωτόπλαστοι από τον παράδεισο και η οποία κρατεί την οντότητα μέσα στην παχυλή υλική υπόσταση. Δεν είναι επιτρεπτό να λεχθούν περισσότερα για το κέντρο αυτό, γιατί η αφύπνιση του πρωταρχικού πυρός, μέσα στο υλικό σώμα, μπορεί να κατακάυσει ολόκληρο το διπλούν αιθερικό του ανθρώπου και να επιφέρει τον θάνατο του παχυλού υλικού του σώματος. Μόνο Διδάσκαλοι μπορούν να ασχοληθούν με αυτόν τον ιερό δίσκο.

Άλλος ιερός δίσκος, ο οποίος και πάλι ανήκει στη δικαιοδοσία των Διδασκάλων, είναι αυτός που βρίσκεται κοντά στα πέλματα των ποδιών. Η αφύπνιση του δίσκου αυτού μπορεί να συντονίσει την οντότητα σε πολύ χαμηλούς κραδασμούς, που δημιουργούν περιβάλλον κολάσεων. Αυτόν τον δίσκο ο Μύστης τον ενεργοποιεί μόνο σε περιπτώσεις που θέλει να βοηθήσει οντότητες, οι οποίες αιωρούνται σε πολύ χαμηλά υποπεδία του ψυχικού κόσμου.

Άλλοι δίσκοι, τους οποίους, επίσης, δεν θα μελετήσουμε, είναι στα σημεία των γονάτων.

Εμείς, θα συγκεντρωθούμε περισσότερο στους τρεις δίσκους που βρίσκονται στην κοιλιακή χώρα.

Ο Κεντρικός δίσκος, που βρίσκεται στο σημείο του ηλιακού πλέγματος, είναι το κέντρο μιας ζωώδους, θα λέγαμε, μορφής συνείδησης, που δεν έχει σχέση με τον εαυτό μας Αυτοεπίγνωση.

Οι άλλοι δύο δίσκοι, ο ένας αριστερά και ο άλλος δεξιά, εκεί που είναι το σηκώτι και η σπλήνα, είναι κέντρα δυνάμεων. Η αφύπνισή τους παρέχει ορισμένες υλικές και ψυχικές δυνάμεις, τις οποίες ο μυημένος πρέπει να χειρισθεί κατάλληλα.

Ο ουσιαστικότερος, για μας, δίσκος, είναι αυτός που εδρεύει στο κέντρο της καρδιάς. Είναι ο ιερότερος δίσκος,

ο οποίος αποτελεί το κέντρο της Αυτοεπίγνωσης και θεωρείται ως το λίκνο του ίδιου του ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ. Η αφύπνιση και ο καθαρισμός αυτού του δίσκου, μας ενδιαφέρουν πάρα πολύ, γιατί είναι η είσοδος προς το υποσυνείδητο, το οποίο, στον άνθρωπο που δεν έχει εξελιχθεί, μοιάζει με φοβερή ζούγκλα, αλλά μπορεί να μετατραπεί σε ουράνιο παράδεισο!

Λίγο πιο πάνω από το σηκώτι και τον σπλήνα, έχουμε άλλα δύο κέντρα δυνάμεων, τα οποία αγγίζουν το παχυλό υλικό σώμα. Πιο ψηλά, πάνω από τους ώμους, υπάρχουν άλλοι δύο ιεροί δίσκοι. Στο κέντρο της κεφαλής, υπάρχει άλλος ιερός δίσκος, με δύο κέντρα. Είναι η έδρα της υπερσυνείδητης Αυτοεπίγνωσης.

Τους ιερούς αυτούς δίσκους περιγράφουν, με άλλα ονόματα, οι Χαλδαίοι και άλλες μυστηριακές σχολές. Συνδέονται δε, μεταξύ τους, με διάφορες ισχυρές δυνάμεις, τις οποίες ο Μύστης πρέπει να εξουσιάσει, για να γίνει απόλυτος κύριος του οίκου του.

Πρέπει λοιπόν, οι δυνάμεις αυτές να προσεγγίζονται με δέος, γιατί μπορούν να δώσουν τόσο το καλό όσο και το κακό. Και, ας μην ξεχνάμε, πως μία δύναμη, όσο μεγαλύτερο καλό μπορεί να δώσει, άλλο τόσο κακό μπορεί να προξενήσει, αν τα χέρια που θα την κατευθύνουν δεν είναι κατάλληλα.

Στώμεν καλώς!

ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

Το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ είναι ΘΕΟΣ ΚΥΡΙΟΣ! Το 8ρίσκουμε, τόσο μέσα στην πλήρη Αυτάρκεια του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, σαν κατάσταση ΚΥΡΙΟΤΗΤΑ μαζί με τον ΧΡΙΣΤΟ ΛΟΓΟ, όσο και στην έκφρασή του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, σαν δημιουργό δύναμη.

Ο Ένας και Απόλυτος Θεός, είναι το παν! Από τον Ίδιο, σαν ΧΡΙΣΤΟ ΛΟΓΟ και ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, δημιουργούνται τα Σύμπαντα, οι Κόσμοι και τα Συστήματα, σαν αποτέλεσμα της Θείας Βούλησης, για την εξωτερίκευση του αγαθού και του ωραίου (και είδεν ο ΘΕΟΣ ότι καλόν!).

Το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, είναι, πανταχού παρών και τα πάντα πληρών ΘΕΟΣ - Νόμος - αιτία, που χορηγεί τη Ζωή και το φαινόμενο της ζωής.

Τη Ζωή, λόγω της φύσης του, γιατί, μαζί με τον Πατέρα ΘΕΟ και τον Μονογενή Λόγο, την ορίζουν στην απολυτότητά της. Το φαινόμενο της ζωής, γιατί ο δημιουργικός αιθέρας είναι κάτω από τις εντολές και την εποπτεία του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, όταν χρησιμοποιείται από τους Αρχαγγέλους, τους Αγγέλους και τους Αγγέλους των στοιχείων, για να εκφράσουν την θεία Πανσοφία, μέσω των Ιδεών.

Και δεν πρόκειται μόνον για την ιδέα του Ανθρώπου, αλλά και για άλλες ιδέες, όπως της αρμονίας, της κίνησης, της σύνθεσης, της ανάλυσης και άλλων αορίστων ιδεών, ή συγκεκριμένων ιδεών - μορφών. Το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ και οι βοηθοί του εργάζονται πάνσοφα και υπερσυνείδητα, μέσα στο υλικό σώμα και τους συναφείς κόσμους, για να εκδηλωθεί το φαινόμενο της ζωής.

Κάθε έκφραση έχει μέσα της το ΛΟΓΟ και το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ. Δεν υπάρχει μέρος του απείρου, που να μην είναι ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ και το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ.

Ωστόσο, δεν είναι ξεχωριστοί Θεοί, αλλά εκφράσεις

του Ενός και Ιδίου ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ!

Ο ΘΕΟΣ είναι ο Κύριος των πάντων, ο μέγιστος Πατήρ! Στο ανθρώπινο σώμα, έχουμε την κεφαλή, που εκφράζει την σκέψη (ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, μέσα στον κόσμο των Ιδεών), την καρδιά, που εκφράζει την αγάπη (ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ) και το ηλιακό πλέγμα, που δίνει τη δύναμη και την ενέργεια (ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ).

Ο άνθρωπος, παρόλα αυτά είναι ένας! Είναι, δε, Αγιοπνευματικός και Λογοϊκός και κάτι ακόμη περισσότερο από τις εκφράσεις αυτές! Είναι Θεία Μονάδα - Θεός, μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, το οποίο δεν είναι η πηγή του, γιατί δεν υπήρξε ποτέ εποχή που δεν ήταν, αλλά αέναν φύση και υπόστασή ΤΟΥ. Το γεγονός αυτό, όμως, γίνεται αντιληπτό μετά τη Θέωση, όταν τα κέντρα λήψης εντυπώσεων του ανθρώπου, δεν θα είναι πλέον οι κόσμοι του φαινομένου της ζωής!

Ο άνθρωπος, σαν Θεία Μονάδα, είναι προέκταση του Θεού. Σαν Λογοϊκή, όμως, οντότητα, όταν περάσει μέσα από την Ιδέα του Ανθρώπου, που είναι μέσα στον Θείο Διαλογισμό, αρχίζει να εκφράζει τον εαυτό του, μέσα στα Σύμπαντα, Λογοϊκά και γίνεται Ψυχή Αυτοεπίγνωση. Ενώ, όταν, στη συνέχεια, κατέβει σε χαμηλότερους κραδασμούς υπερύλης και ύλης, για να βιώσει το φαινόμενο της ζωής, γίνεται αγιοπνευματική έκφραση. Αυτό σημαίνει, πως και το παχυλό υλικό σώμα είναι μια αγιοπνευματική έκφραση, μέσω του Nou. Το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ κτίζει, από τον Nou-Υλη, το παχυλό υλικό σώμα, κατά τρόπο τέλειο, ώστε να αντανακλά την Θεία Πανσοφία, Παντοδυναμία και Παναγαθότητα. Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ χρησιμοποιεί το σώμα αυτό, για να εκφράσει τον Εαυτό Του, σαν Αυτοεπίγνωση - Προσωπικότητα αρχικά, και, μετά, σαν Ψυχή Αυτοεπίγνωση. Όλοι μας είμαστε μικροί Χριστοί - Λόγοι και εκφραζόμαστε μέσω EKEINOY. Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ είναι το Φως, το φωτίζον πάντα άνθρωπο ερχόμενο εις τον κόσμο και τα

Σύμπαντα δονούνται από τη Λογοϊκή έκφραση Του!

Μέσα στον εαυτό μας, υπάρχει ένα μέρος του Nou, που το ονομάζουμε Υποσυνείδητο και το οποίο συγκεντρώνει όλη την Πανσοφία, Παντοδυναμία και παναγαθότητα. Το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ - ΘΕΟΣ εκφράζει τον Εαυτό Του δημιουργικά μέσα στον άνθρωπο και, παρόλο, που εμφανίζεται σαν απρόσωπο, κτίζει και συντηρεί, με τη μορφή του Υποσυνείδητου, το υλικό σώμα και τα άλλα σώματα και τους προσδίδει υπερφυσικές ιδιότητες, όπως είναι η ικανότητα της μορφοποίησης της ύλης, για τον σχηματισμό των σπερματοζαρίων και ο εμποτισμός των τελευταίων με τη ζωή, για τη διαιώνιση του είδους. Δεν πρέπει, συνεπώς, να υποτιμάμε το μέρος εκείνο της εργασίας του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, που λέγεται Υποσυνείδητο!

Έχουμε πει ότι το ψυχικό σώμα κτίζεται με τη διαδικασία της ειδωλοπλασίας. Άλλα η ειδωλοπλαστική αυτή, έχει, ενσυνείδητα, σαν πρότυπο, το παχυλό υλικό σώμα. Υποσυνείδητα, όμως, έχει κάτι άλλο. Έχει το ψυχικό και νοητικό σώμα, που έχουν κτισθεί από το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ τον ΧΡΙΣΤΟ ΛΟΓΟ και τον Ουράνιο Άνθρωπο, την Ιδέα του Ανθρώπου.

Ωστε παράλληλα με την ειδωλοπλαστική, που είναι σημαντικός παράγοντας για το κτίσιμο του ψυχονοητικού σώματος, υπάρχει η Αγιοπνευματική Εργασία και η εργασία του Αρχαγγέλου Ανθρώπου, που εκτός από τα κοινά χαρακτηριστικά που δίνει στους ανθρώπους, μεταφέρει πιστά και κάθε λεπτομέρεια που φέρει η Μόνιμη Προσωπικότητα και την οποία έχει αποτυπώσει σ' αυτή η Ψυχή Αυτοεπίγνωση.

Το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ δημιουργεί μέσα μας μια υποσυνείδητη θα λέγαμε, Αυτοεπίγνωση. Την Αυτοεπίγνωση αυτή, την ονομάζουμε υποσυνείδητη Απόλυτη Αυτοεπίγνωση, επειδή το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ εργάζεται, μέσα μας, κατά τρόπο απρόσωπο. Ωστόσο, όταν λέμε ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, εννοούμε διτη λέξη αυτή περιλαμβάνει τη Θεία Πανσοφία, Παντοδυ-

ναμία και Παναγαθότητα και εκφράζει πλήρως τον Ἐνα, Μοναδικό και Αμέριστο ΘΕΟ!

Γιατί το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ είναι ο Ζωής Χορηγός Θεός. Ὁμως, ΑΓΙΟΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ, η ζωή είναι φαινόμενο, μέσα στους κόσμους της Δημιουργίας. Ὄλες οι μορφές ζωής μέσα στον παχυλό υλικό κόσμο, ο παχυλός διάπυρος ήλιος, οι γαλαξίες, οι πλανήτες, όλες οι μορφές του ζωϊκού, φυτικού και ορυκτού βασιλείου, που εκφράζουν την Πανσοφία, Παντοδυναμία και Παναγαθότητα του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, δεν έχουν την Αυτοεπίγνωση, με την έννοια που τη γνωρίζουμε σήμερα, δηλαδή την αυτοεπίγνωση του εαυτού μας προσωπικότητας. Η Αυτοεπίγνωση είναι μέρος της απόλυτης συνείδησης, σε ένα ορισμένο τόπο, μέσα στον χρόνο και τον χώρο. Η αυτοεπίγνωση του ανθρώπου, όμως, είναι σε διάφορα στάδια, από το σημείο της ἀγνοίας, με το πολύ λίγο φως, όσον αφορά τη γνώση, μέχρι των συνόρων του Ανεσπέρου Φωτός, που ονομάζουμε οντοποίηση του εαυτού μας Ψυχής Αυτοεπίγνωσης.

Εμείς, σαν άνθρωποι, έχουμε τη λεγόμενη Αγιοπνευματική Υποσυνείδηση, η οποία δημιουργεί, μέσα στο παχυλό υλικό μας σώμα, το ψυχικό και νοητικό σώμα και τα ενδυναμώνει πάνσοφα. Είναι το μέρος εκείνο του *Nou*, μέσα στην προσωπικότητά μας, που ονομάζουμε υποσυνείδητο *Nou*. Ένσιτικτο και συνείδηση έχει κάθε κύτταρο και κάθε άτομο του παχυλού υλικού μας σώματος. Και είπαμε ότι το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, ο πανταχού παρών ΘΕΟΣ, εργάζεται από το κέντρο κάθε ατόμου ή κυττάρου, υποσυνείδητα φαινομενικώς, αλλά στην ουσία κατά υπερσυνείδητο τρόπο, αφού είναι από άπειρα ταυτοχρόνως σημεία που εκδηλώνεται η δημιουργική του δύναμη. Το συναντάμε απρόσωπο, και ωστόσο Παντοδύναμο και Πανάγαθο, να εργάζεται μέσα στα Σύμπαντα, από το υλικό μέχρι το νοητό και πέραν αυτού, μαζί με τον ΛΟΓΟ ΧΡΙΣΤΟ, για την προαγωγή του Θείου Ἐργου.

Το μέρος του εαυτού μας που ονομάζουμε Μόνιμη ή προσωρινή προσωπικότητα και που είναι ένα κέντρο λήψης αντιλήψεων και εντυπώσεων, μέσω των αισθητηρίων οργάνων, έχει κτισθεί και συντηρείται από το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ και είναι αυτό που ονομάζουμε υποσυνείδητο. Εμείς, γενικεύοντας την έννοια, το αποκαλούμε εσφαλμένα Εγώ. Ὁμως πρόκειται για το κέντρο της ΑΓΙΟΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ μας Ζωής.

Ωστε, κάθε άνθρωπος, ζώ ή φυτό, κάθε μορφή που μας δίνει το φαινόμενο της ζωής, περιέχει και τη Λογοϊκή έκφραση, αυτή, δηλαδή, που λέμε αυτοεπίγνωση! η οποία είναι πάντοτε μέσα στον αγιοπνευματικό ωκεανό, σαν μορφή υποσυνείδητης, αλλά, ταυτόχρονα και υπερσυνείδητής ζωής.

Η χρησιμοποίηση, εδώ, του όρου «υποσυνείδητη», γίνεται, επειδή το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ εργάζεται απρόσωπα, εκφράζει, όμως, ωστόσο, πληρέστατα τη θεία Πανσοφία, Παντοδυναμία και Παναγαθότητα. Εργάζεται υποσυνείδητα, μέσα στο παχυλό υλικό σώμα, συμπράττει, όμως, συνείδητά, στο να κτισθεί, μέσα στη Μόνιμη Προσωπικότητα, το φαινόμενο της αυτογνωσίας και της αυτοεπίγνωσης, το οποίο αποκαλούμε Εγώ.

Ωστόσο, το ΕΓΩ, με κεφαλαία γράμματα, δεν είναι αυτό, που η προσωπικότητά μας εκλαμβάνει σαν εαυτό της. Η αυτοεπίγνωση του εαυτού μας, μέσα στους κόσμους της χωριστικότητας, είναι αγιοπνευματική και Λογοϊκή Ουσία, σε κατάσταση έκφρασης.

Η εξέλιξη του εαυτού μας, στα διάφορα στάδια της έκφρασής του, από τα σκοτάδια της ἀγνοίας και την κυριαρχία του ενστίκτου, μέχρι τη γνώση, τη σοφία και τη Θέωση, είναι έργο του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ και του ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, μέσα στα σύμπαντα καί μέσα στον εαυτό μας. Αυτό είναι το φαινόμενο της ζωής, το οποίο υφίσταται συνεχείς αλλαγές, μορφοποιώντας διαρκώς την ύλη.

Έχουμε, όμως, και το ΕΓΩ Εαυτό μας, το αιώνιο, με κεφαλαία γράμματα, το οποίο δεν έχει εκδηλωθεί ακόμα. Εκδηλώνεται, κατά τη Θέωση και ταυτίζεται με τον Εαυτό μας Θεία Μονάδα, ο οποίος ποτέ δεν εγκατέλειψε το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ!

ΑΡΧΑΓΓΕΛΙΚΕΣ ΤΑΞΕΙΣ

Οι Αρχάγγελοι είναι Λογοϊκές και Αγιοπνευματικές Οντότητες, οι οποίες προεκτείνονται μέσα στα Σύμπαντα. Γνωρίζουμε, πλέον, ότι ο Άνθρωπος, πριν διέλθει από την Ιδέα του, είναι Αρχάγγελος, μέσα στις Αρχαγγελικές Τάξεις. Από τη στιγμή, όμως, που θα περάσει μέσα από την Ιδέα του Ουρανίου Ανθρώπου, μορφοποιείται σε Αρχάγγελο - Άνθρωπο.

Όστε, σαν Θεία Μονάδα, τόσο ο Άνθρωπος, όσο και οι Αρχάγγελοι και κάθε άλλη οντότητα, είναι μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ.

Θα ήταν πολύ τολμηρό και μάλλον εξωπραγματικό να πούμε ότι η ανωτέρω θεώρηση συνεπάγεται, πως, το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, είναι το σύνολο όλων των Αρχαγγέλων, είτε τους ονομάσουμε Αρχαγγέλους των στοιχείων, είτε Λόγους, και να πιστέψουμε ότι η Θεία Πανσοφία δεν είναι, παρά το άθροισμα των εμπειριών των Λόγων και των Αρχαγγέλων.

Αυτό δεν συμβαίνει, κατ' ουδένα τρόπο, γιατί τίποτε δεν είναι άγνωστο στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, ούτε και μπορούν, οι εμπειρίες των Λόγων και των Αρχαγγέλων, να προσθέσουν κάτι στην Πανσοφία, Παντοδυναμία και Παναγαθότητά ΤΟΥ. Όμως, οι Οντότητες αυτές, προεκτεινόμενες μέσα στο αιώνιο παρόν, εκφράζουν τις θείες αυτές ιδιότητες, σαν οντοποιημένες πλέον μονάδες.

Και η οντοποίηση είναι η Ζωή πέρα από τον κόσμο των φαινομένων και των αντιθέσεων, οι οποίες δεν είναι παρά τοποχρονικές εκφράσεις του φαινομένου της ζωής.

Αλλά, ας δούμε τι είναι αντίθεση: Έχουμε το φαινόμενο που ονομάζουμε θερμότητα και ψύχος και, βεβαιώς, ένα κέντρο μεταξύ των δύο αυτών καταστάσεων. Από τη μία και την άλλη πλευρά του κέντρου, αναπτύσσονται όλες οι εν-

διάμεσες διαβαθμίσεις (δροσερό - χλιαρό - ζεστό - κοχλάζον, κλπ). Το κέντρο, όμως, είναι το κρίσιμο σημείο. Όλα έχουν τη σωστή τους έννοια, εφόσον διατηρούν μια συγκεκριμένη απόσταση από το κέντρο. Εάν λάθουμε σαν παράδειγμα τον ηλεκτρισμό, βλέπουμε ότι το θετικό και το αρνητικό, εφόσον διατηρούν μεταξύ τους μια απόσταση ασφαλείας, είναι σαν να μην υπάρχουν (κοιμισμένες δυνάμεις). Όταν, όμως, η απόσταση αυτή σμικρυνθεί, μέχρι ενός σημείου που πλησιάζει την ένωση, τότε έχουμε τον σπινθήρα, τον κεραυνό και άλλα φαινόμενα!

Ωστε, εκεί που νομίζουμε ότι δεν υπάρχει κάτι, υπάρχει το κέντρο και ο νόμος των αντιθέσεων.

Αλλά τί είναι Αρχάγγελος; Μήπως ενέργεια και δύναμη, με ορισμένη φόρτιση, την οποία (ο Αρχάγγελος) χαλιναγωγεί και εκφράζει μέσα στους κόσμους των αντιθέσεων; Έχει ένας Αρχάγγελος αυτοεπίγνωση; Ασφαλώς ναι, αλλά όχι την αυτοεπίγνωση του ανθρώπου. Ο Αρχάγγελος κατέχει την Πανσοφία, τον Νόμο, την Αιτία και την έκφραση. Δεν διαθέτει όμως το φαινόμενο της αυτοεπίγνωσης στα διάφορα του στάδια, όπως το κατέχει ο άνθρωπος. Ο Αρχάγγελος δεν κατέχει την υποσυνείδητη αυτοεπίγνωση, ούτε την ενσυνείδητη, ούτε την υπερσυνείδητη. Κατέχει μόνον την απόλυτη αυτοεπίγνωση, η οποία δεν του δίνει την ειδικότερη γνώση του εαυτού του. Μήπως η Πανσοφία γνωρίζει τι είναι Πανσοφία; Μήπως το φως γνωρίζει τι είναι φως;

Τι είδους Αυτοεπίγνωση, όμως, έχει το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ; Την απόλυτη ασφαλώς Αυτοεπίγνωση, σε όλες τις τις καταστάσεις, από την στατική και ανέκφραστη, μέχρι την τελευταία υποσυνείδησιακή της μορφή. Το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ διαθέτει την Αυτάρκεια, χωρίς καμμία ανάγκη να εκφράσει τον Εαυτό Του. Ζει μέσα στην Μακαριότητα! Για μας, η Μακαριότητα είναι το τελευταίο σκαλοπάτι της οντοποίησης μας και της πραγματικής μας ζωής. Για τον ΘΕΟ,

όμως, η Μακαριότητα δεν είναι ακριβώς στη Φύση Του, επειδή όσον αφορά EKEINON, την Μακαριότητα θα πρέπει να την δούμε σε συνδυασμό με την Κυριότητα. Όμως, οι οφθαλμοί του ανθρώπου, ούτε οι υλικοί, ούτε οι πνευματικοί, αντέχουν να ατενίσουν οτιδήποτε αφορά το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, πέρα από την Μακαριότητα!

Επιστρέφοντας στις Αρχαγγελικές Τάξεις, πρέπει να εννοήσουμε πως δεν είναι αυτοεπιγνώσεις ίδιες με μας, εκτός αν μερικοί Αρχάγγελοι περάσουν μέσα από την Ιδέα του Ανθρώπου, για ορισμένο σκοπό και γίνουν υιοί ανθρώπου. Άλλα και αυτοί, όταν τελειώσει το έργο τους, δεν θα θυμούνται τα ειδικότερα γεγονότα, επειδή η Αρχαγγελική Ιδέα δεν έχει πλασθεί, μέσα στον θείο Διαλογισμό, για να γεύεται τοποχρονικές εντυπώσεις.

Πριν από την προέκτασή τους, οι Άνθρωποι και οι Αρχάγγελοι, σαν Θείες Μονάδες, δεν διαφέρουν μεταξύ τους. Μετά, όμως, όταν θα ξαναγυρίσουν μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, η διαφορά είναι μεγάλη. Οι Αρχάγγελοι των στοιχείων, του πυρός, του ύδατος, του χώματος, του αιθέρος, δεν κερδίζουν την ενσυνείδητη αυτοεπίγνωση σε καμμιά της έκφραση. Είναι ότι ήσαν και διαθέτουν όποια εμπειρία είχαν, χωρίς να μπορούν να κάνουν συγκρίσεις. Ένας Αρχάγγελος του πυρός, πάνσοφα χειρίζεται το στοιχείο αυτό, αλλά δεν γνωρίζει τα συναισθήματα και τις σκέψεις, που προκαλούνται σαν αποτέλεσμα της παρουσίας αυτού του στοιχείου. Αυτά είναι δύο πράγματα, τα οποία δίνουν την οντοποίηση μόνο στους ανθρώπους.

Ωστε τους Αρχαγγέλους των στοιχείων, τους βλέπουμε πάνσοφους, χωρίς οι ίδιοι να το γνωρίζουν και να έχουν αυτοεπίγνωση. Ο ένας μοιάζει με τον άλλο, ζει μέσα σε όλους και όλοι ζουν μέσα σε έναν!

Αυτό, όμως, δεν συμβαίνει στο βασίλειο της ζωής, όσον αφορά τον άνθρωπο. Ο άνθρωπος κατεβαίνει πολύ χαμηλά και ταλαιπωρείται, εξομοιούμενος με τον άσωτο

υιό. Όταν, όμως, επιστρέφει, έχει να κερδίσει όσα ποτέ δεν πρόκειται να κερδίσει κάποιος Αρχάγγελος, ο οποίος τα έχει βεβαιώς όλα, αλλά δεν έχει την ικανότητα και το μέτρο να συγκρίνει και να εκτιμήσει (Αυτοεπίγνωση)!

Τώρα, για να προσδιορίσει κάποιος τη φύση των Αρχαγγέλων, των Αγγέλων, ή του Ανθρώπου, μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, πρέπει να αποκτήσει την ικανότητα του απόλυτου συντονισμού και της ενοαισθησίας. Θα πρέπει να ξεπεράσει την ανθρώπινη αυτοεπιγνωσιακή του φύση, η οποία επικεντρώνεται στα τοποχρονικά φαινόμενα καί να εισέλθει στην ουσία της ζωής, αποκτώντας την υπερσυνειδησιακή αυτοεπίγνωση, η οποία εκτείνεται πέρα από το στάδιο της Έκστασης.

Και τούτο, για να μπορεί, εν πλήρει αυτοεπιγνώσει, να αντιλαμβάνεται τις συχνότητες κραδασμού των διαφόρων δυνάμεων, γύρω του, και να έρχεται σε ενσυνείδητη επαφή, με όλες τις Τάξεις των Αρχαγγέλων αδελφών του.

Πέραν και από αυτά, υπάρχει και σημαντική ακόμη δυσκολία, στο να μεταφέρει κανείς τις εντυπώσεις αυτές και να προσπαθήσει να της μεταδώσει στους συνανθρώπους του, χρησιμοποιώντας τα πολύ φτωχά γήινα χρώματα! Γι' αυτό, το τι θα αντιληφθεί ένας άνθρωπος, από τη σχετική με τα θέματα αυτά διδασκαλία, θρίσκεται σε άμεση σχέση με τον βαθμό της ψυχικής του εξέλιξης και απέχει οπωσδήποτε από την πραγματικότητα, η οποία, στην περίπτωσή μας, είναι θέμα βιώματος και όχι πληροφόρησης!

Ο Απόστολος Παύλος, ο Μύστης Απόστολος, μας λέγει: «Αν τας γλώσσας των ανθρώπων και των αγγέλων λαλώ, αγάπην δε μη έχω, ομοιάζω προς κύμβαλον αλαλάζον!» Τι σημαίνει αυτό, σε σχέση με τη γλώσσα; Ότι οι Άγγελοι επικοινωνούν μεταξύ τους, αλλά με κάποια γλώσσα που είναι διαφορετική από τη δική μας. Στους ανθρώπους οι έννοιες μεταδίδονται με τους ήχους. Το ίδιο, δε, αντικείμενο αποδίδεται με πολλά ονόματα, σαν έννοια, αφού δεκά-

δες είναι οι γλώσσες της ανθρώπινης επικοινωνίας. Για τους Αρχάγγελους, όμως, δεν έχουν σημασία τα ονόματα, αλλά οι έννοιες αυτές καθ' εαυτές, σαν ιδέες ή μορφές ιδεών και όχι σαν ύλη!

Η γλώσσα των Αγγέλων καλύπτει ευρύτερο φάσμα χρωμάτων και ήχων, πλην, όμως, αυτοί επικοινωνούν μεταξύ τους κυρίως με την αγάπη. Ωστόσο, οι ήχοι που προφέρουν οι Αρχάγγελοι συντελούν στη δημιουργία των Συμπάντων. Χρησιμοποιούν την υπερουσία του Νου, κατά τρόπο τέλειο και παράγουν δημιουργικούς κραδασμούς, οι οποίοι μορφοποιούν και τοποθετούν την ύλη κάτω από νόμο και τάξη.

Όταν ο άνθρωπος, εξελισσόμενος, φθάσει στο σημείο να μάθει τη φύση των κραδασμών αυτών, για την παραγωγή των οποίων δεν χρειάζεται κάποια υλική γλώσσα, αλλά ο ομοκραδασμός της καρδιάς, τότε θα μπορεί να αναπαραγάγει τους ήχους αυτούς και να γίνει κύριος της υλοποίησης και αφυλοποίησης και πολλών άλλων πραγμάτων, τα οποία δεν μπορεί να αντιληφθεί σήμερα.

Όσο για το αν μπορεί κανείς να γνωρίσει τις καταστάσεις αυτές, ενόσω ευρίσκεται μέσα στους τοποχρονικούς κόσμους, είναι και τούτο ζήτημα βαθμού εξέλιξης, γιατί ο παλμός της ζωής είναι διάχυτος μέσα στα Σύμπαντα και πουθενά δεν συναντάμε ότι ονομάζουμε θάνατο και εκμηδένιση!

Μέσα στην απόλυτη υπεραυτοεπιγνωσιακή Αυτάρκεια του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, είναι όλες οι Τάξεις των Αρχαγγέλων και, κάθε Τάξη, έχει μυριάδες μυριάδων οντότητες του ιδίου συστήματος.

Γνωρίζουμε ότι υπάρχουν οι Τάξεις των ΑΡΧΩΝ, των ΚΥΡΙΟΤΗΤΩΝ και των ΘΡΟΝΩΝ. Όμως, για το είδος των κραδασμών των Αρχαγγέλων που ανήκουν στις Τάξεις αυτές, ουδείς ποτέ μίλησε, γιατί κανείς δεν μπόρεσε να πλη-

σιάσει αρκετά τις Τάξεις και να συντονισθεί μαζί τους.

Οι ΚΥΡΙΟΤΗΤΕΣ, είναι από τη φύση τους πέραν κάθε έρευνης, γιατί σε τίποτα δεν ξεχωρίζουν από το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, όταν θεωρηθούν από τη σκοπιά του ανθρώπου. Είναι, δε, η Κυριότητα, σαν κατάσταση, Φύση και του ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ (...και εις ἐνα κύριον Ιησούν Χριστόν...) και του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, στην υπερσυνειδησιακή του υπόσταση (... και εις το ΠΝΕΥΜΑ το Άγιον, το Κύριον, το Ζωποιών...) και εγκλείει μέσα της όλες τις Αρχαγγελικές Τάξεις και τα Συστήματα.

Ομοίως, δεν μπορούμε να πούμε περισσότερα πράγματα, για τις ΑΡΧΕΣ και τους ΘΡΟΝΟΥΣ.

Μιλάμε ακόμη, δηλαδή, για τις Τάξεις που δεν δίνουν κανένα ήχο και δεν μπορούμε να αντιληφθούμε τους κραδασμούς τους, γιατί βρίσκονται, πιθανόν, περισσότερο μέσα στη Θεία Αυτάρκεια, παρά στη Θεία Ευαρέσκεια!

Μπορούμε, όμως, να μιλήσουμε για τον Φύλακα - Άγγελό μας, ο οποίος είναι ένας Μεταθρόνιος Αρχάγγελος, που συνοδεύει τον Άνθρωπο στην ενσάρκωσή του. Ο Αρχάγγελος αυτός, σε τίποτα δεν διαφέρει από τους Αρχαγγέλους - Θρόνους, παρά μόνον κατά το ότι είναι η προέκτασή τους, όπως και για τον Άνθρωπο - Θεία Μονάδα, προέκταση είναι η Ψυχή Αυτοεπίγνωση. Και για τον Μεταθρόνιο αυτό Άγγελο, δεν μπορούμε να πούμε πολλά πράγματα, πέραν του ότι βρίσκεται συνέχεια - μαζί μας, σε σημείο που μερικά συστήματα ερεύνης, τον αποκαλούν «δίδυμη ψυχή!». Εμείς δεν θα κάνουμε εικασίες, γιατί έρουμε πως ο Φύλακας - Άγγελος δεν ταυτίζεται με το Εγώ Εαυτό μας. Έχει δική του αιώνια φύση και υπόσταση! Μπορεί, ωστόσο, μέσω της ενοαισθησίας, να αφομοιώνεται με μας.

Ο εξελιγμένος, εν τούτοις, άνθρωπος (Μύστης), είναι σε συνεχή συνειδητή και υπερσυνείδητη επικοινωνία με τον Μεταθρόνιο Αρχάγγελο, ο οποίος αγάλλεται αφάντα-

στα για την επαφή αυτή, επειδή τίποτε άλλο, από τα γήινα, δεν μπορεί να τον συγκινήσει.

Με αυτούς, που ερχόμαστε περισσότερο σε επαφή, είναι οι Αρχάγγελοι των στοιχείων, οι οποίοι χειρίζονται τον Νού, σε όλο το φάσμα των κραδασμών του και δημιουργούν τα Σύμπαντα και τους Κόσμους.

Οι Αρχάγγελοι αυτοί, που, μαζί με τον Μεταθρόνιο, συνοδεύουν τον άνθρωπο κατά την ενσάρκωσή του, εκπροσωπούν τέσσερις Αρχαγγελικές Τάξεις, οι οποίες περιλαμβάνουν άπειρο αριθμό Αρχαγγέλων της αντίστοιχης κατηγορίας.

Οι Αρχάγγελοι αναφέρονται, στις πλείστες θρησκείες και στα περισσότερα Θεοσοφικά Συστήματα, με τα ίδια περίπου ονόματα.

Έτσι, έχουμε τον Αρχάγγελο του φωτός και του πυρός, ο οποίος ονομάζεται MACHA-EL. Το EL στην αρχαία σανσκριτική σημαίνει ΘΕΟΣ και το συναντάμε στο τέλος κάθε αρχαγγελικής ονομασίας.

Ο επόμενος Αρχάγγελος είναι ο GA-BIR-EL (το Ga σημαίνει έκφραση αγάπης, το VIR σημαίνει δύναμη). Οι δύο αυτοί Αρχάγγελοι, όπως έχουμε πει, συνεργάζονται, μέσα στο ανθρώπινο σώμα, για την δημιουργία του κόκκινου αίματος.

Αναφέρουμε, στη συνέχεια, τον RAFA-EL, οι κραδασμοί του οποίου δίνουν το ιώδες (βιολετί) χρώμα, σε όλες του τις αποχρώσεις. Το χρώμα αυτό προέρχεται από την ανάμιξη του κόκκινου (Μίχαήλ) με το μπλε (Γαβριήλ), γεγονός που εναρμονίζεται με τον ρόλο του Ραφαήλ, σαν συεργάτη των δυο άλλων.

Άλλος Αρχάγγελος, ο οποίος είναι συντονιστής, τώρα, όλων των Αρχαγγέλων, μέσα στο παχυλό υλικό σώμα, είναι ο OURI-EL. Το χρώμα που τον αντιπροσωπεύει είναι το γκριζόλευκο.

Οι Αρχάγγελοι αυτοί, πέραν του ότι συναντώνται, σε πλήρη δημιουργική δράση, μέσα στο υλικό σώμα, εργάζονται ταυτόχρονα και στο ψυχικό και νοητικό σώμα. Στο υλικό, ωστόσο, σώμα, έχει ένα επιπλέον Αρχάγγελο, τον SAMA-EL, ο οποίος είναι ο Άρχοντας του χώματος.

Όταν οι Αρχάγγελοι βρίσκονται πέρα από τους νοητούς κόσμους, δεν έχουν καμμία διαφορά, ως προς την έκφραση. Στους χαμηλότερους, όμως, κόσμους, παρουσιάζονται με ξεχωριστές εκφράσεις, χωρίς να χάνουν, πάντως την επαφή, τον συντονισμό και την συνεργασία τους. Λαμπρό, άλλωστε, δείγμα του συντονισμού αυτού, είναι η εργασία που επιτελείται μέσα στο ανθρώπινο σώμα και στην οποία μετέχουν όλοι οι Αρχάγγελοι.

Οι Αρχάγγελοι, επιπλέον, κρατούν την ισορροπία του πλανήτη, μέσα στο διάστημα και ελέγχουν τις σχέσεις του με τον πατέρα ήλιο, που είναι η έδρα τους, σε ό,τι αφορά εμάς τους γήινους.

Ο Γαβριήλ, ο οποίος είναι ο Άρχοντάς του νερού, που αποτελεί τα 3/4 του πλανήτη προϊσταται όλου του φυσικού βασιλείου. Ο δε πλανήτης, στην ολότητά του, είναι μέσα στον Ραφαήλ, ο οποίος ελέγχει την ηλεκτρομαγνητική δύναμη, που είναι η ζωικότητα - αιθερικότητα, όπως θα λέγαμε εμείς. (Οι Ινδοί την λένε ΠΡΑΝΑ, ενώ άλλοι της δίνουν ένα σωρό άλλα ονόματα).

Η πλήρης και απόλυτη συνεργασία, μεταξύ των Αρχαγγελικών αυτών Τάξεων, μας δίνει τις συνθήκες ζωής πάνω στον πλανήτη μας.

Καταλήγοντας, διαχωρίζουμε τις Αρχαγγελικές Τάξεις, οι οποίες είναι Συστήματα, από τον Άνθρωπο, ο οποίος είναι Γένος. Ο άνθρωπος, οι μυριάδες των ανθρώπων, το ανθρώπινο γένος, δεν μοιάζουν ποτέ ο ένας με τον άλλο, σαν παρούσες προσωπικότητες.

Μυριάδες, εξ άλλου, είναι και τα είδη του φαινομένου

της ζωής, πάνω στον πλανήτη, όσον αφορά το φυτικό και ζωικό βασίλειο, από την ελάχιστη αμοιβάδα και το φτωχό θρύο, μέχρι το παχύδερμο και τα δέντρα - γίγαντες.

Για την προαγωγή του φαινομένου της ζωής, μέσα στα βασίλεια αυτα, εργάζονται όλοι οι Αρχάγγελοι των στοιχείων και, ιδιαίτερα, ο Σαμαήλ.

Τα διάφορα είδη των φυτών και των ζώων, δεν διαθέτουν την αιώνια αυτοεπιγνωσιακή φύση, αλλά είναι πνοές ζωής, των οποίων η εμπειρία μεταφέρεται κατ' ευθείαν στον Αρχάγγελο, που προϊσταται. Ωστόσο, ο τρόπος με τον οποίο γίνεται η εργασία αυτή, δεν επιτρέπεται να αποκαλυφθεί, ούτε από Μύστη, ούτε από τους ίδιους τους Αρχαγγέλους!

Στον Μύστη επιτρέπουν εν τούτοις, όταν φθάσει σε ένα πολύ μεγάλο βαθμό, να αφομοιωθεί με τον Αρχάγγελο των ειδών αυτών, και να πληροφορηθεί ο, τιδήποτε σχετικό τον ενδιαφέρει.

Εάν, όμως, ερωτήσει τον Αρχάγγελο: «Εσείς, σαν Προϊστάμενος, όπως εγώ προϊσταμαι, σαν Εγώ, των διαφόρων σωμάτων μου και μπορώ να δω την μια ή την άλλη έκφραση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, η δική σας θέση ή ωφέλεια, ποία είναι; Ίσως δεν θα μπορέσει να αντιληφθεί για ποιο πράγμα ερωτά, επειδή η γλώσσα που μεταχειρίζεται είναι πολύ τοποχρονική και ανθρώπινη και όχι σύμφωνη με τη Θεία Φύση και Θέληση!»

Τώρα, όπως εμείς κτίζουμε και προωθούμε στοιχειακά, το ίδιο και οι Αρχάγγελοι, μεταχειρίζόμενοι την υπαρουσία του Νου, προεκτείνουν στοιχειακά, τα οποία αποκαλούμε, είτε Αγγέλους, ή πνεύματα της φύσης, ή και χρησιμοποιούντες πολλά άλλα ονόματα, για να προσδιορίσουμε τα διάφορα υποπνεύματα, όπως εκείνα του ύδατος, του πυρός, του αιθέρος κλπ.

Ωστε οι Άγγελοι, είναι στοιχειακά των Αρχαγγέλων.

Είναι νοητικές προεκτάσεις, για να εξυπηρετηθεί κάποιος σκοπός μέσα στη Δημιουργία. Οι Άγγελοι, σαν υπάρξεις, δεν έχουν αιώνια υπόσταση, αλλά, μόλις εξυπηρετηθεί ο σκοπός για τον οποίο οι Αρχάγγελι τους έχουν δημιουργήσει και προεκτείνει, διαλύονται μέσα στο ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, απαλασσόμενοι από το καθήκον και την μορφή που τους έδωσαν οι δημιουργοί τους. Η πράξη αυτή, δεν ενοχλεί σε τίποτε τους Αγγέλους, επειδή δεν εγγνώρισαν ποτέ την οντοποίηση. Η απορρόφησή τους, ωστόσο, από το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, δεν είναι μικρό πράγμα, αλλά κάτι παράλληλο, κάτω από άλλη διάσταση, με την εισδοχή του Ανθρώπου στο ΘΕΙΟ. Επιστρέφουν, δηλαδή και αυτοί στην πηγή τους, που είναι, για όλες τις υπάρξεις, κέντρο γαλήνης και αρμονίας.

ΦΩΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΦΩΣ

Το φως, που γνωρίζουμε στον παχυλό υλικό κόσμο, με τη βοήθεια της όρασης, δεν είναι παρά αιθερικοί κραδασμοί, οι οποίοι εκπηγάζουν από κάποιο κέντρο. Η σημαντικότερη δε για μας πηγή φωτός, είναι ο ήλιος. Οι αιθερικοί κραδασμοί, ταξιδεύοντας προσκρούουν πάνω σε διάφορες επιφάνειες και αντανακλώνται. Το αντανακλώμενο φως, μεταφέρει μαζί του όλα τα στοιχεία του αντικειμένου πάνω στο οποίο προσέκρουσε, όπως, λόγου χάριν, σχήμα, χρώμα, μέγεθος, κλπ. Το μάτι, ενεργώντας, στη συνέχεια, σαν δέκτης, ταξινομεί τα στοιχεία αυτά και μας δίνει την εικόνα.

Εκτός, όμως, από το φυσικό φως, έχουμε και το ψυχικό, το οποίο φωτίζει όλα τα πεδία και υποπεδία του ψυχικού κόσμου. Το φως αυτό έχει διπλή δράση και ενέργεια. Και πρώτα, πρώτα εκπηγάζει από κάθε κύτταρο και άτομο της ψυχικής ύλης, πράγμα που δεν το συναντάμε στον παχυλό υλικό κόσμο, όπου για να δημιουργηθεί φως απαιτείται ένα κέντρο με πολύ υψηλούς αιθερικούς κραδασμούς. Στον ψυχικό κόσμο, σε κάθε πεδίο ή υποπεδίο, κάθε άτομο, κάθε μόριο, ο, τιδήποτε το υπαρκτό, εκπέμπει δικό του φως. Τίποτε εκεί δεν είναι ετερόφωτο!

Το άλλο σκέλος της ενέργειας, που περιέχεται στο ψυχικό φως, είναι το ότι οι κραδασμοί του παρέχουν κάποιο αίσθημα ικανοποίησης, το οποίο, όμως, δύσκολα γίνεται αντιληπτό από τους ανθρώπους προσωπικότητες, επειδή στον παχυλό υλικό κόσμο δεν υπάρχει παρόμοια εμπειρία.

Μέσα στο ψυχικό φως γεννιούνται και αναπτύσσονται όλα μας τα συναισθήματα, γιατί ο καλούμενος ψυχικός κόσμος, είναι κόσμος συναισθημάτων.

Όσο περισσότερο και λαμπρότερο είναι το ψυχικό φως, μέσα στο οποίο θα βρεθεί η προσωπικότητα, τόσο

μεγαλύτερη θα είναι και η ικανοποίηση που θα νοιώσει. Ωστόσο, υπάρχουν και περιοχές, στις οποίες επικρατεί το ψυχικό, θα λέγαμε, σκότος, παρόλο ότι και εκεί η έλλειψη φωτός δεν είναι πλήρης. Οι περιοχές αυτές αντιστοιχούν στις λεγόμενες κολάσεις και το σκοτάδι, που επικρατεί σ' αυτές, δίνει ένα αίσθημα ταραχής και μη ικανοποίησης, εντοπίζονται, δε, στα χαμηλότατα υποπεδία του ψυχικού κόσμου. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι αυτές είναι οι καταστάσεις, μέσα στις οποίες το φως δεν λάμπει, αλλά εκδηλώνεται σαν ελάχιστη επίδραση, νοούμενο ότι το απόλυτο σκότος δεν συναντάται στον ψυχικό κόσμο.

Κατά συνέπεια, η εντύπωση που δίνεται σε μια προσωπικότητα, που βρίσκεται στα υποπεδία αυτά, είναι ότι κατοικεί σε ένα περιβάλλον στο οποίο δεν υπάρχει αρκετό φως και απουσιάζει το αίσθημα της οποιαδήποτε ικανοποίησης.

Μετά το ψυχικό φως, έχουμε το νοητικό φως, το οποίο, όμως, δεν θα μας απασχολήσει ιδιαίτερα, γιατί αποτελεί μια συνέχεια με το ψυχικό φως, καταλαμβάνοντας απλώς τις ανώτερες διαβαθμίσεις του ψυχονοητικού κόσμου.

Ιδιαίτερα θα μας απασχολήσει το λεγόμενο Νοητό Φως. Το Νοητό ή ανέσπερο Φως, δεν είναι πια κάτι που φωτίζει ξένα προς αυτό αντικείμενα για να μεταφέρει εντυπώσεις και να χρησιμεύσει σαν μέσο αποτύπωσης και αντίληψης των αντικειμένων αυτών. Το ίδιο το Φως, εδώ, είναι πλήρης αντίληψη και δεν εκφράζεται με την έννοια του «βλέπω», αλλά του αντιλαμβάνομαι. Και δεν πρόκειται απλώς για αντίληψη, αλλά για την ορθή αντίληψη, η οποία επιτυγχάνεται με τη δύναμη του συντονισμού και της ενοαισθησίας.

Το φως, που γνωρίζουμε, είναι μέσον αποτύπωσης εικόνων και αντίληψης πραγμάτων, χρησιμοποιείται δε από την προσωπικότητα για να αντιληφθεί το περιβάλλον της. Έχουμε, λοιπόν, το αντικείμενο, το μέσον και την προσωπικότητα (το άτομο, δηλαδή, που βλέπει και αντιλαμβάνε-

ται). Το ανωτέρω τρίγωνο το συνατώ, υπό διαφορετικές ασφαλώς έννοιες, και στον παχυλό υλικό κόσμο και στον ψυχικό και στον κατώτερο νοητικό.

Το Υπερφώς, όμως, δεν είναι πλέον μέσον, αλλά ιδότητα της Ψυχής Αυτοεπίγνωσης (όχι της προσωρινής ή της Μόνιμης Προσωπικότητας), η οποία δίνει την ικανότητα της ενοαισθησίας και του συντονισμού, με ο, τιδήποτε επιθυμεί η Ψυχή Αυτοεπίγνωση.

Όσον δε αφορά τις σχέσεις μεταξύ αντικειμένου, μέσου, και δέκτου, το τρίγωνο (Εγώ, Ψυχή Αυτοεπίγνωση, Εγώ Υπερφώς), στους κόσμους τους Υπερφωτός, τείνει να σημειοποιηθεί, ταυτίζοντας τις κορυφές του και δημιουργώντας μια κατάσταση πλήρους ικανοποίησης και Σοφίας.

Τώρα, μέσα στο Υπερφώς, πέρα από το Νοητό κόσμο, δεν έχω πλέον καταστάσεις. Δεν είμαστε πια στους κόσμους της χωριστικότητας και του «υπάρχω», αλλά στους κόσμους του EINAI! Έχουμε εισέλθει στο ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI, χωρίς, ωστόσο, να έχουμε απορροφηθεί από την Υπέρτατη Θεότητα. Είμαστε μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ EINAI και μπορούμε, παρά ταύτα, να διαχωρίσουμε το Είμαι, από το Είσαι και το Είναι. Όμως, παρόλο ότι έχουμε αυτή την αυτοτέλεια, επειδή ο μικρόκοσμος έχει ανέλθει μέχρι του μακροκόσμου και έχει συνταφτισθεί με αυτόν, ο διαχωρισμός μας σαν οντοποιημένων πλέον μονάδων δεν εκφράζεται από κάποιο όνομα, όπως στον υλικό κόσμο, αλλά από την καθαρή και πλήρη αντίληψη του EINAI.

ΤΟ ΥΠΟΣΥΝΕΙΔΗΤΟ

Έχουμε τον άνθρωπο τον φθαρτό, με το διαρκώς μεταλλασσόμενο παχυλό υλικό σώμα, τον οποίο εκλαμβάνουμε σαν πραγματικό εαυτό μας. Στην πραγματικότητα όμως πρόκειται για την σκιά του εαυτού μας, που ονομάζουμε παρούσα προσωπικότητα.

Τα τρία τέταρτα της προσωπικότητας αυτής είναι το λεγόμενο υποσυνείδητο, ή υποσυνείδητος Νους. Θα γνωρίσουμε τώρα τον Νου, κάτω από άλλη μορφή και θα εκπλαγούμε όταν διαπιστώσουμε, πως ο Νους, ακόμα και στην κατώτατη βαθμίδα της έκφρασής του, έχει μέσα του την θεία Πανσοφία, Παντοδυναμία και Παναγαθότητα!

Ας δούμε, όμως, πως κτίζεται το υποσυνείτητο, διότι μαθαίνοντας αυτό, είμαστε σε θέση να ξέρουμε πως δημιουργείται και ο εαυτός μας στημερινή προσωπικότητα. Ο εαυτός μας, σαν προσωπικότητα, όπως έχουμε ήδη γράψει, δεν είναι παρά σκέψεις, επιθυμίες, εντυπώσεις και κάποια σχετική γνώση γύρω από το υλικό μας σώμα. Εμάθαμε να ακούμε σε ένα όνομα, παρόλο ότι διαφορετικές συνθήκες θα μπορούσαν να μας κάνουν να γεννηθούμε κάπου αλλού και να ακούμε σε ένα διαφορετικό όνομα, π.χ. Αχμέτ, αντί Γιάννης.

Ο εαυτός μας προσωπικότητα κτίζεται γύρω από διάφορες ρευστές συνθήκες, όπως είναι το όνομα, η εθνικότητα, το περιβάλλον κλπ. Ο χρόνος και ο χώρος επίσης προσδίδουν ένα ξεχωριστό τόνο σε μεγάλες ομάδες ανθρώπων και έχουμε έτσι τη δημιουργία των εθνικών ενοτήτων.

Συνεπώς, η προσωπικότητα του ανθρώπου κτίζεται ατομικά και ομαδικά. Από την ομάδα και το περιβάλλον δέχεται επιδράσεις, στις οποίες αντιδρά σαν άτομο με σκέψεις επιθυμίες και επιδιώξεις, που εκπηγάζουν από την έσω πλευρά του υποσυνειδήτου.

Τόσον, εξάλλου, το υποσυνείδητο, όσο και η προσωπικότητά μας, εδράζονται ταυτόχρονα και στα τρία μας σώματα (ψυχικό, νοητικό και παχυλό υλικό). Διότι, αν δεν συνέβαινε αυτό, με τη διάλυση του παχυλού υλικού σώματος, έπρεπε η προσωπικότητα να εκμηδενίζεται. Στην περίπτωση αυτή, έπρεπε, κάποιος που θα έφευγε από το υλικό του σώμα, είτε λόγω θανάτου, είτε λόγω εκσωμάτωσης, να χάνει την ατομικότητα. Αυτό, όμως, δεν συμβαίνει!

Και λέμε ότι η σημερινή προσωπικότητα εαυτός μας, ή το υποσυνείδητο μέρος της αποτελεί τα 3/4 της συνολικής προσωπικότητας, επειδή περιλαμβάνει το ψυχικό, το νοητικό και το υλικό σώμα, όμως υπάρχουν και οι κρίκοι μεταξύ των σωμάτων αυτών, που είναι τα αιθερικά τους αντίστοιχα.

Εν τούτοις στον συνηθισμένο άνθρωπο τα τρία σώματα είναι ανακατεμένα, ενώ το νοητικό δεν έχει την μορφή που έπρεπε να έχει. Αντίθετα, στον εξελιγμένο άνθρωπο το ψυχικό και νοητικό σώμα, μπορούν να χρησιμεύσουν σαν ξεχωριστά σώματα, ανεξάρτητα το ένα από το άλλο, για να εκφρασθεί ο άνθρωπος προσωπικότητα.

Ωστε ο άνθρωπος προσωπικότητα επιζεί σαν φαινόμενο της ζωής, ή σαν κέντρο του δέχεσθαι εντυπώσεις, μέσα στον χρόνο και τον χώρο, υπό διαφορετικές έννοιες, τόσο μετά τη διάλυση του υλικού σώματος (πρώτος θάνατος, όσο και μετά τη διάλυση του ψυχικού σώματος (δεύτερος θάνατος).

Ας δούμε, όμως, πως γίνεται το υποσυνείδητο. Έχουμε μιλήσει για το αιθερικό αντίστοιχο του υλικού σώματος, που αποτελείται από παχυλή ύλη σε αραιότερη μορφή. Και είπαμε ότι το σώμα αυτό δρα σαν αποτυπωτικός, κινητικός, αισθησιακός και δημιουργικός αιθέρας, κάτω από την εποπτεία του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, για το κτίσιμο του υλικού, του ψυχικού και του νοητικού σώματος.

Είναι, δηλαδή, η αιθερικότητα ζωϊκότητα το κλειδί των φαινομένων της ζωής, τόσο στον παχυλό υλικό κόσμο, όσο και στον ψυχικό και τον νοητικό. Είμαστε, τώρα, μέσα στην παχυλή ύλη σαν Ψυχή Αυτοεπίγνωση και αρχίζει να κτίζεται, από το κέντρο της Ψυχής που ονομάζεται Εγώ, μια καινούργια προσωπικότητα, η οποία, σαν ξεχωριστή πια οντότητα, δέχεται και ερμηνεύει εντυπώσεις.

Αφήνουμε τον Εαυτό μας Είναι - Θεία Μονάδα, και κατεβαίνουμε στους κόσμους της χωριστικότητας για να αποκτήσουμε εμπειρία. Μετά έχουμε τους διάφορους νόμους της φύσης, που δεν περιορίζονται μόνον σ' αυτούς του παχυλού υλικού κόσμου, αλλά και σε εκείνους του ψυχικού και νοητικού κόσμου. Πολλοί από τους νόμους αυτούς σχετίζονται ο ένας με τον άλλον, ενώ άλλοι συγκρούονται μεταξύ τους, πλην όμως απώτερος σκοπός και στις δύο περιπτώσεις είναι να δημιουργηθεί μία τρίτη κατάσταση, για να εξυπηρετηθεί το φαινόμενο της ζωής μέσα στα Σύμπαντα. Τίποτε, λοιπόν, δεν είναι έξω από το Θείο Σχέδιο!

Από τις συγκρούσεις του Nou, στους διάφορους κραδασμούς του, σαν παχυλή, ψυχική και νοητική ύλη (που ο Απόστολος Παύλος αποκαλεί «νόμους της σάρκας»), με την προσωπικότητα, δημιουργείται ο εαυτός μας αυτοεπίγνωση. Ο άνθρωπος, πριν ακόμα γεννηθεί εισέρχεται στους κόσμους της χωριστικότητας, έστω και αν κατεβαίνει για πρώτη φορά. Εάν, βεβαίως, πρόκειται για ενσάρκωση, φέρνει μαζί του και όλη την εμπειρία των προηγουμένων του ενσαρκώσεων. Πάντως, και στη μία και στην άλλη περίπτωση, η πρώτη του έκφραση είναι η ανάγκη της αναπνοής και του θηλασμού. Παίρνει την πρώτη του αναπνοή και αρχίζει να κλαίει, μπήκε σε ένα νέο περιβάλλον σαν φαινόμενο της ζωής!

Από την πρώτη στιγμή που έρχεται, αρχίζει το στοιχείο του ψυχικού κόσμου να επιδρά πάνω του. Θέλω, επιθυμώ,

θέλω! Νομίζει ότι θέλει, γιατί η θέληση είναι κάτι πολύ μεγαλύτερο και υψηλότερο, απ' ότι αντιλαμβανόμαστε σαν θέληση, λόγω της ανάγκης για επιβίωση και επικράτηση. Όμως, ας αναλύσουμε αυτό το θέλω και επιθυμώ!

Υπεύθυνοι για τη δημιουργία του είναι οι πέντε αισθήσεις μας, τις οποίες οι Τέκτονες αποκαλούν «πέντε δολοφόνους»! Μπαίνοντας κανείς στον κόσμο της χωριστικότητας, ξεχνά τον εαυτό του. Βλέπει κάτι... Τι είναι αυτό; Μεταχειρίζεται τον Nou σαν φως, το οποίο πέφτει πάνω στις διάφορες επιφάνειες και επιστρέφει στον οφθαλμό του μεταφέροντας ένα ερεθισμό από το υλικό περιβάλλον, που στη συνέχεια μεταδίδεται σε κάποιο εγκεφαλικό κέντρο. Στο κέντρο αυτό, ωστόσο, βασιλεύει βαθύ σκοτάδι! Ποιος άραγε μέσα στο υλικό σώμα ερμηνεύει τους κραδασμούς, που φθάνουν στο κέντρο του εγκεφάλου, σαν βλέπω και γνωρίζω; Βεβαίως, η προσωπικότητα εαυτός μας, πλην όμως όχι πάντοτε με τον ορθό τρόπο, αφού έχουμε και ερμηνείες και παρερμηνείες. Όταν, π.χ., παρεμβαίνει η επιθυμία, η προσωπικότητα παρερμηνεύει. Αντίθετα, ερμηνεύει σωστά, όταν ο Nouς είναι απαλλαγμένος από επιθυμίες και βλέπει την ουσία, πίσω και πέρα από την επιφάνεια των πραγμάτων.

Από τη στιγμή που λέμε βλέπω, αρχίζει κάποιος άλλος παράγοντας να ενεργοποιείται μέσα μας και αυτό είναι το ΘΕΛΩ. Όμως τι είναι εκείνο που κάνει τον άνθρωπο να θέλει δικό του αυτό ή εκείνο, ενώ στην πραγματικότητα τίποτε δεν γίνεται δικό μας, αλλά κατέχουμε προσωρινά οτιδήποτε νομίζουμε ότι μας ανήκει; Μήπως είναι η ανασφάλεια της προσωπικότητας, η οποία αποσπάσθηκε από το όλο και μπήκε στον κόσμο του επιμερισμού και της χωριστικότητας; Θα ελέγαμε, γενικεύοντας, ότι είναι η άγνοια της πραγματικότητας.

Από τη στιγμή που θα βρεθεί ο άνθρωπος μέσα στον κόσμο της χωριστικότητας και θα αρχίσει να αντλεί εντυ-

πώσεις για την Ψυχή Αυτοεπίγνωση, επεμβαίνει η παρούσα προσωπικότητα εαυτός μας καταχρηστικώς και νομίζει ότι αυτή είναι η ζωή. Η προσωρινή αυτή προσωπικότητα δεν έχει σταθερό σημείο, επειδή φέρεται και άγεται συνεχώς από τις επιθυμίες, οι οποίες άλλοτε ικανοποιούνται και άλλοτε όχι. Έτσι δημιουργούνται τα διάφορα συναισθήματα, όπως η απόγνωση, ο πόθος, η χαρά, η λύπη, ο κόρος, κλπ.

Μετά έχουμε τις σκέψεις, σαν αποτέλεσμα κατερχόμενης ενέργειας από το νοητικό και ψυχικό μέρος του σώματος και τη δημιουργία των στοιχειακών, που αποτελούν την πρώτη ύλη από την οποία κτίζεται η προσωπικότητά μας και το υποσυνείδητο.

Επομένως, εμείς οι ίδιοι κτίζουμε τη φυλακή, είτε το παλάτι μας! Εμείς οι ίδιοι δημιουργούμε και είμαστε υπεύθυνοι για το υποσυνείδητό μας, τον χαρακτήρα και την προσωπικότητά μας. Ο κοινός άνθρωπος δημιουργεί τα στοιχειακά κυρίως υποσυνείδητα και υφίσταται τις πιέσεις τους, χωρίς να το γνωρίζει. Εμείς, γνωρίζοντας τη φύση τους, θα μπορούμε να ελέγξουμε και να καθαρίσουμε το υποσυνείδητό μας, που στην περίπτωση του κοινού ανθρώπου είναι μία φοβερή ζούγκλα. Αυτό θα το κατορθώσουμε με την κυριαρχία και την ανάπτυξη του νοητικού μας σώματος, γιατί είναι από πάνω που πρέπει να εργασθούμε και, μετά, μέσω του *Nou* και του ορθολογισμού, να κυβερνήσουμε την κάτω φύση, το ψυχικό και υλικό μας σώμα.

Όστε, ξεκινώντας την εργασία, δεν θα αρχίσουμε μόνο από το υλικό σώμα ή το αιθερικό αντίστοιχό του, αλλά, ταυτόχρονα και από το ψυχικό και νοητικό σώμα, διότι ο σημερινός εαυτός μας είναι το σύνολο όλων αυτών. Ο σημερινός άνθρωπος δεν είναι τίποτε άλλο, παρά ένα άθροισμα επιθυμιών, επιδιώξεων και σκέψεων. Και, άλλοτε οι επιθυμίες είναι εντονότερες από τη σκέψη και ο άνθρω-

πος παραλογίζεται, δημιουργόντας τυραννικά στοιχειακά, ενώ, κάποτε πάλι, η σκέψη υπερέχει της επιθυμίας, οπότε ο ορθολογισμός πρυτανεύει και ο άνθρωπος προχωρεί κανονικά.

Θα πρέπει μετά να διαλογισθούμε, τι κτίζεται μέσα μας υποσυνείδητα από το υποσυνείδητό μας και τι κτίζουμε εμείς και αποθηκεύουμε θεληματικά μέσα στο υποσυνείδητο. Δυστυχώς, τα 8/10 του ότι δημιουργούμε είναι στοιχειακά επιθυμιών - σκέψεων, τα οποία υποβιβάζουν το υποσυνείδητό μας, αντί να το αναδεικνύουν. Η θελτίωση του υποσυνείδητου, του χαρακτήρα και της προσωπικότητάς μας, αρχίζει από τη στιγμή που γινόμαστε κύριοι της σκέψης μας και ελέγχουμε όλα τα συναισθήματα και τις επιθυμίες μας. Αυτό, θα έχει σαν αποτέλεσμα να ζούμε ορθότερα μέσα στον παχυλό υλικό κόσμο και να αναπτυχθούμε σε τρόπο που να μπορούμε να ζήσουμε ενσυνείδητα και μέσα στους ψυχικούς και νοητικούς κόσμους.

Ο άνθρωπος, ο οποίος κάνει υποσυνείδητη εκσωμάτωση, δονείται βίαια από μη ορθολογιστικά συναισθήματα και παίρνει εμπειρίες και εντυπώσεις από τα κατώτατα μόνο υποπεδία του ψυχικού κόσμου, που δεν είναι ευχάριστα. Όταν, εξ άλλου, διακόπτεται η εντύπωσή του, νομίζει ότι αυτά που θυμάται είναι γεννήματα της φαντασίας του και όχι εμπειρίες που παίρνει στην πραγματικότητα.

Γι' αυτό ο άνθρωπος πρέπει να κατορθώσει να ζήσει ενσυνείδητα μέσα στον χρόνον και τον χώρο, διότι μόνον τότε θα μπορέσει να κυβερνήσει τον εαυτό του μέσα στους ψυχικούς κόσμους και να τον σταθεροποιήσει στο υποπεδίο που πρέπει.

Όστε το υποσυνείδητό μας, η καθαρότητα του ή ο ρύπος του, είμαστε εμείς οι ίδιοι, σαν άθροισμα πράξεων και ενέργειών, τις οποίες θα μπορούσαμε να είχαμε ή να μην είχαμε κάνει.

Η ΕΝΔΟΣΚΟΠΗΣΗ

Η ενδοσκόπηση αρχίζει από το παχυλό υλικό σώμα. Θα πρέπει να μάθουμε να συγκεντρωνόμαστε σαν αυτοεπιγνώσεις, παρόλο που ακόμα δεν είναι δυνατόν να έχουμε σαφή αντίληψη της αυτοεπιγνωσιακής μας φύσης. Η συγκέντρωση αυτή πρέπει να γίνεται πάνω στα διάφορα μέρη του παχυλού υλικού σώματος και στα αιθερικά τους αντίστοιχα. Υπάρχει, όσον αφορά τη διαδικασία αυτή, ολόκληρη σειρά γυμνασμάτων.

Όταν κατορθώσουμε να κινούμαστε άνετα σε κάθε κύτταρο, σε κάθε μέρος του υλικού μας σώματος και του αιθερικού του αντιστοίχου, θα μπορούμε να διορθώσουμε κάθε βλάβη του παχυλού υλικού μας σώματος, διά μόνης της βούλησής μας, εφόσον θεβαιώς η επέμβαση αυτή δεν θα αντιβαίνει στον θεμελιώδη νόμο του χρέους (Κάρμα)!

Πρώτο μας μέλημα, κατά την ενδοσκόπηση, θα πρέπει να είναι η προσδευτική μόρφωση αντίληψης ως προς το τι είμαστε. Και δεν είναι αρκετό να σχηματίσουμε θεωρητική μόνον αντίληψη όσον αφορά το θέμα αυτό, αλλά πρέπει κυρίως να συλλέξουμε εμπειρίες ικανές να μας εισάγουν στον κόσμο της αλήθειας.

Έχουμε μία Ψυχή! Άλλα τι είμαστε, σαν Ψυχή; Έχουμε αυτό που λέμε εαυτό μας, ένα υλικό δηλαδή σώμα, φορτωμένο από πάθη και επιθυμίες, και πιστεύουμε ότι κάπου, μέσα σε αυτό, υπάρχει και κάτι άλλο απροσδιόριστο το οποίο ονομάζουμε Ψυχή. Πολλά, πάρα πολλά κάνουμε προς χάριν του υλικού μας σώματος, και, θεβαιώς, κάπου, κάπου, θυμόμαστε και την Ψυχή μας, όταν περιστασιακά εκτελούμε μερικές από τις ηθικές μας υποχρεώσεις, παρακινούμενοι όχι από αγάπη προς τη φύση του αγαθού, αλλά από φόβο και υστεροβουλία.

Εμείς γνωρίζουμε πως το πεδίο της Ψυχής αρχίζει από

το ιδεατό κόσμο ενώ η ίδια αρχίζει να υπάρχει σαν έννοια, αμέσως μόλις κάποια Θεία Μονάδα περάσει μέσα από την ιδέα του Ανθρώπου. Όμως, ακόμη και για μας, τους ερευνητές της αλήθειας, η γνώση αυτή είναι περισσότερο θεωρητική και λιγότερο πρακτική. Ο στόχος, θεβαιώς, είναι, η πείρα αυτή του παρελθόντος, που συλλέχθηκε με υπομονή από άλλους, να αξιοποιηθεί και να γίνει θίμα και πιστεύω δικό μας.

Όπως ένας γιατρός, για να εξελιχθεί στην επιστήμη του, πρέπει να έχει καλή γνώση της ανατομίας του ανθρώπινου σώματος και της συμπεριφοράς των διαφόρων οργάνων του, το ίδιο και ο άνθρωπος θα πρέπει να ενσκύψει με σοβαρότητα στο πνευματικό μέρος της ύπαρξής του και να προσπαθήσει να το γνωρίσει.

Λέμε ότι το σώμα μας είναι Αγιοπνευματικό! μας μιλούν για το Τρισυπόστατο της ΘΕΟΤΗΤΑΣ! Όμως, δεν μπορούν να έχουν την απαίτηση να πιστέψουμε οτιδήποτε, χωρίς να το γνωρίσουμε εμπειρικά. Μπορούμε μόνον να το δεχθούμε σαναντικείμενο έρευνας και η πίστη να προκύψει, αν προκύψει, σαν προϊόν και αποτέλεσμα της έρευνας αυτής.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ, λέγει! «Γνώσεσθε την αλήθεια και η αλήθεια ελευθερώσῃ υμάς!» Το ίδιο και οι αρχαίοι μας πρόγονοι επέμεναν στο «γνώθι σ' αυτόν». Και βλέπουμε τον Σωκράτη να βαδίζει με αδιαφορία προς τον θάνατο, γιατί γνώριζε τη ζωή, πέραν του υλικού κόσμου. Έχουμε, εξ άλλου, τον Θωμά, που εζήτησε να δει «τὸν τύπον τῶν ἡλῶν» και τον Ιησού, ο οποίος δεν τον αποπήρε, αλλά τον εκάλεσε να αγγίξει και να θεβαιωθεί!

Ωστε πρέπει να γνωρίσουμε την Αλήθεια, γιατί μόνο αυτή θα μας ελευθερώσει! Ο τρόπος υπάρχει και τον δίδαξαν τόσο οι Μύστες ανά τους αιώνες, όσο και ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός. «Η σαρξ εις ουδένα οφελεῖ», είπε, και

αναφερόταν όχι στη σκοπιμότητα της ύπαρξής της, που είναι νοητή μέσα στα πλαίσια του Θείου Σχεδίου, αλλά στη θεοποίηση της και στην πρόταξη της έναντι του «ζωοποιού πνεύματος», που είναι βλαβερή και ανεπίτρεπτη.

Ο Ιησούς Χριστός δεν είναι κάποιο μυθικό πρόσωπο, αλλά η Θεία Υπεροντότητα που φωτίζει πάντα άνθρωπο ερχόμενο εις τον κόσμο! Είναι Αυτός, που, με την έκφρασή Του, μέσα σε κάθε άνθρωπο, του δίνει τη δυνατότητα να διαλογίζεται και να εξελίσσεται. Ο πραγματικός εαυτός μας βρίσκεται πάρα πολύ κοντά μας. Όμως εμείς, αντί να τον προσεγγίσουμε, εκλαμβάνουμε τις ενδυμασίες του για εαυτό μας και αφηνόμαστε παθητικά στη βολική αυτή αυταπάτη. Ωστόσο, ο εαυτός μας δεν είναι μακριά από τις ενδυμασίες του! Αρκεί να τις αφαιρέσουμε και θα τον γνωρίσουμε, γιατί ο αιώνιος εαυτός μας, είμαστε εμείς οι ίδιοι.

Είναι μέσα στις δυνατότητές μας και αποτελεί στοιχειώδες μας καθήκον να γνωρίσουμε τον εσώτερο εαυτό μας και να συνεργασθούμε με το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ για τον ευπρεπισμό του οίκου μας. Διότι το σώμα, παρόλο που είναι κατοικία μας, είναι και Ναός του ΘΕΟΥ. Πλήθος δε Θείων Οντοτήτων, Αγγέλων και Αρχαγγέλων συνεργάζονται αρμονικά για να κτίσουν και να συντηρήσουν το υλικό αυτό σώμα, που θα χρησιμεύσει στην προσωπικότητα εαυτό μας, σαν μέσον για να εκφράσει το φαινόμενο της ζωής. Οι Δυνάμεις αυτές, χαίρονται αφάνταστα, όταν βλέπουν την οντότητα, για την οποία εκτίσθη αυτό το σώμα, να εποπτεύει και να αντιλαμβάνεται την όλη εργασία.

Και η ενδοσκόπηση συνίσταται ακριβώς σ' αυτό, στο να σπάσουμε τον καθρέπτη που μας δείχνει μόνο το υλικό είδωλό μας και να δούμε, μέσα και πίσω από αυτόν, το ψυχικό και το νοητικό μας σώμα. Στο να κυριαρχήσουμε πάνω στην ύλη (όχι να την απαρνηθούμε ή να την περιφρονήσουμε) και να απαλλαγούμε από τη γοητεία της. Εάν το κατορθώσουμε αυτό, θα μπορούμε να την χρησιμοποιούμε

ορθά και να δημιουργούμε παραδείσους για μας και για τους γύρω μας.

Εκτός από την ενδοσκόπηση, θα πρέπει να ασχοληθούμε πολύ σοβαρά και με την αυτοανάλυση. Θα μελετάμε τη συμπεριφρά μας και θα αναζητάμε τα αίτια της οποίας διαμόρφωσης της. Εάν, μετά από μια πράξη πικρίας (δεν την λέμε κακή), διερωτηθούμε γιατί ενεργήσαμε έτσι, θα δούμε την παρούσα μας προσωπικότητα να προσπαθεί να δικαιολογηθεί με πολλή πονηρία, σοφιζόμενη απίθανες εξηγήσεις. Μόνοι μας, την ώρα εκείνη, θα πρέπει να διαλογισθούμε και να αναζητήσουμε τους πραγματικούς λόγους της συμπεριφοράς αυτής. Την διαμαρτυρόμενη προσωπικότητα, θα πρέπει να την σιγήσουμε! Πρέπει να μιλάμε και να κρίνουμε, σαν να είμαστε κάποιοι άλλοι και όχι εμείς.

Θα πρέπει να διερωτηθούμε, μήπως μιλήσαμε υστερόβουλα, ή κάναμε κάτι απλώς και μόνο για να κολακεύσουμε την προσωπικότητά μας. Θα αρχίσουμε σιγά, σιγά να ελέγχουμε την προσωπικότητά μας και την όλη συμπεριφορά της. Θα αρχίσουμε να βλέπουμε ορθολογιζόμενοι την όλη κατάσταση και να αναζητάμε τις αιτίες, πίσω από τα φαινόμενα. Χρειάζεται για τη δουλειά αυτή πολλή ειλικρίνεια, η οποία όμως, παρότι είναι δύσκολο να εκδηλωθεί στην αρχή, μετά παρέχει μεγάλη ευχαρίστη και ικανοποίηση, διότι δίπλα μας δεν στέκει μόνο η προσωπικότητα που ανθίσταται, αλλά και ο πραγματικός εαυτός μου που ενθαρρύνει και επιβραβεύει.

Τώρα βλέπουμε τον εαυτό μας και το είδωλό του υποσυνείδητα. Μετά, όμως, από κάμποσο καιρό και αφού διορθώσουμε την συμπεριφορά μας, θα βλέπουμε τον εαυτό μας συνειδητά και θα μπορούμε να κυβερνάμε τα συναισθήματά μας και να πάρουμε σωστές αποφάσεις, εισερχόμενοι πλέον στον κόσμο του βούλεσθαι. Σ' αυτό το στάδιο, όταν θα μπορούμε να χρησιμοποιούμε ορθά τη σκέψη, νοιώθουμε, για πρώτη φορά και κάπως αόριστα, το Εγώ,

είμαι Εγώ! Μπαίνουμε μέσα στον αιώνιο εαυτό μας και αρχίζουμε να τον αντιλαμβανόμαστε και εμπειρικά πλέον. Από εκείνη τη στιγμή μπορούμε να χειριζόμαστε την αιθερικότητα του υλικού μας σώματος και αυτή που υπάρχει γύρω μας, με εξουσία. Διότι ο εαυτός μας Ψυχή Αυτοεπίγνωση έχει εξουσία! Αυτός που δεν έχει, είναι ο εαυτός μας προσωπικότητα, με τις αδυναμίες και τα πάθη του, οποίος είναι υπεύθυνος για όσες ταλαιπωρίες αντιμετωπίζει ο εσώτερος εαυτός. Είναι μεγάλη η ευχαρίστησή μας, όταν κάνουμε ορθή χρήση του Θείου δώρου της σκέψης και συνειδητοποιούμε την ορθότητα των ενεργειών μας, διά της μεθόδου της αυτοανάλυσης.

Βέβαια μέσα μας δημιουργούνται διάφορα συναισθήματα τα οποία θα πρέπει να καταβάλουμε προσπάθειες για να ελέγξουμε. Θα γνωρίσουμε την ακριβή δύναμη της κάθε επιθυμίας και τις πιθανότητες που έχει για να εκπληρωθεί. Έτσι, απωθόντας επιθυμίες με συγκεκριμένη ισχύ, επιβεβαιώνουμε τη θέση μας μέσα στον ευρύτερο κύκλο της εξέλιξης και δημιουργούμε προϋποθέσεις για εντατικότερη άσκηση.

Οστόσο οι επιθυμίες είναι προεκτάσεις ψυχικής ύλης, υπό μορφή στοιχειακών, που έχουν σαν σκοπό την εκπλήρωση, γι' αυτό επανέρχονται συνεχώς, όσο ο άνθρωπος βρίσκεται στους τοποχρονικούς κόσμους. Εάν τις υιοθετήσουμε σαν στόχους, τότε εμπλουτίζονται με περισσότερη ψυχική ύλη και γίνονται ολοέν και ισχυρότερες, μέχρις ότου εκπληρωθούν. Εάν, από την άλλη πλευρά, τις απωθήσουμε, υπακούοντες στην ορθή σκέψη, τότε ξαναγυρίζουν ασφαλώς, αλλά κάθε φορά είναι πιο εύκολο για μας να προβάλουμε τη σωστή αντίδραση, που απορρέει από την εντονότερη παρουσία του εσώτερου εαυτού.

Προτιμότερο, όμως, είναι να ελέγχουμε τις επιθυμίες κατά τη γέννησή τους και να μην επιτρέπουμε τη δημιουργία απειλητικών στοιχειακών, τα οποία είναι πολύ δύσκολο

να εξουδετερωθούν αργότερα.

Πρέπει να καλλιεργήσουμε τον σεβασμό προς την οντότητα, που λέγεται Ψυχή Αυτοεπίγνωση, για να απορρεει από αυτήν ο έλεγχος και η εποπτεία πάνω στην κατά φύση εκτρεπομένη παρούσα προσωπικότητα. Με τον τρόπο αυτό θα ενισχύσουμε την προσωπική μας ακτινοβολία και θα γίνουμε μικρές, κατ' αρχήν, πηγές φωτός, που θα φωτίζουμε και θα έλκουμε τους γύρω μας. Σιγά, σιγά θα κυριαρχήσουμε ψυχικά στο περιβάλλον μας και θα μπορούμε να κάνουμε και να αντιληφθούμε πράγματα, τα οποία μέχρι τώρα θεωρούσαμε αδύνατα! Θα μπορούμε, για παράδειγμα, να διαβάζουμε τις σκέψεις των άλλων και να αντιληφθούμε με μεγάλη ευχέρεια εάν κάποιος φεύγεται. Όμως αυτό δεν μας νοιμιοποιεί να παραβιάσουμε την προσωπικότητα των συνανθρώπων μας. Έχουμε, βεβαίως τη δύναμη, αλλά δεν έχουμε το δικαίωμα! Χρειάζεται μεγάλη προσοχή, γιατί κάθε φορά που κερδίζουμε δυνάμεις, ορθώνονται δίπλα μας και ανάλογοι πειρασμοί, τους οποίους πρέπει να αντιπαρέλθουμε, για να είμαστε βέβαιοι ότι ακολουθούμε τη σωστή πορεία και δεν έχουμε ξεφύγει σε ατραπούς επικίνδυνες.

Τώρα, ο εσώτερος εαυτός μας Ψυχή Αυτοεπίγνωση έχει έλθει στην επιφάνεια και γνωρίζει και ελέγχει την προέκτασή του. Λίγο, λίγο γίνεται αντιληπτό, πως εκείνος που κάνει τον διαλογισμό δεν είναι η παρούσα προσωπικότητα, αλλά εμείς οι ίδιοι σαν εσώτερο Εγώ.

Αυτή, πάνω κάτω, είναι η ουσία του διαλογισμού, αλλά η ειδικότερη διαδικασία πρέπει να αποτελέσει αντικείμενο προσωπικής μας επιλογής, επειδή τα γεγονότα της ζωής του καθενός είναι διαφορετικά, όπως και διαφορετική είναι η αντίδρασή του, ανάλογα με τον βαθμό της πνευματικής του εξέλιξης. Ποτέ ένας δάσκαλος δεν θάζει σε όλους τους μαθητές τις ίδιες ασκήσεις! Τους κατατάσσει σε κατηγορίες, δημιουργεί τάξεις και προσαρμόζει ανάλογα τον

τρόπο διδασκαλίας του.

Με την ενδοσκόπηση καταργείται σιγά, σιγά το φαινόμενο της ανυπαρξίας κατά τον ύπνο και ενόσω κοιμάται το υλικό σώμα, εμείς εργαζόμαστε σαν Ψυχές Αυτοεπιγνώσεις. Και, κάποια μέρα, θα δούμε, με μεγάλη μας ευχαρίστηση, πως ο ψυχικός κόσμος είναι για μας ανοικτός και μπορούμε να κινούμαστε ελεύθερα μέσα σ' αυτόν, συμπεριφερόμενοι κατά τον ορθό τρόπο. Μπαίνουμε κατ' αυτόν τον τρόπο στην υπερσυνείδητη αυτοεπίγνωση και, ενώ ζούμε ακόμη στον παχυλό υλικό κόσμο, ταυτόχρονα μπορούμε να βρισκόμαστε σε πολλά άλλα σημεία, τα οποία απέχουν πολύ το ένα από το άλλο και να πέρνουμε εντυπώσεις. Αναπτύσσονται, δηλαδή, δυνάμεις και ικανότητες που είναι έδω από την κοινή ανθρώπινη αντίληψη. Έτσι, ένας άνθρωπος προϊκισμένος με την υπερσυνείδητη αυτοεπίγνωση, μπορεί, ενώ κάνει μια εργασία, παραδίδει ως πούμε ένα μάθημα, την ίδια στιγμή χωρίς να διακόψει τον ειρμό του, να μιλήσει ταυτόχρονα σε κάποιο άλλο άτοπο που είναι μίλια μακριά, διατηρώντας πλήρη έλεγχο και στις δύο περιπτώσεις!

Ένα από τα μεγάλα έργα που αναλαμβάνει η προσωπικότητα μας, κάτω από την καθοδήγηση του πραγματικού εαυτού μας Μόνιμης Προσωπικότητας, είναι το να αξιοποιεί το Θείο δώρο της σκέψης. Όμως αυτό γίνεται, αφού η προσωπικότητα αντιληφθεί πόσο έχει ταλαιπωρηθεί από τη διαμονή της μέσα στα τοποχρονικά ερέθη, μέσα στις πλάνες και τις προκαταλήψεις.

Νοιώθει ότι είναι τιμή της, ενόσω ζει μέσα στο υλικό σώμα, το οποίο μέχρι τώρα εκυριαρχείτο από επιθυμίες και ένστικτα, να μπορεί ξαφνικά, κάνοντας ορθή χρήση του *Nou*, να παράγει έργο ωφέλιμο και να επιβάλει, με ελεύθερη θούληση, ρυθμούς και ισορροπίες, εκεί, που μέχρι τώρα, βασίλευαν η αναρχία και το χάος.

Ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται για πρώτη φορά τη σωστή θέση του μέσα στη Δημιουργία! Κοιτάζει γύρω του με υπευθυνότητα. Βλέπει, ότι παρόλο ότι άνθρωπος ήταν και προηγουμένως, έκανε, εν τούτοις, ελάχιστη χρήση του θείου δώρου της σκέψης και αυτό για να εξυπηρετήσει κυρίως πάθη, επιθυμίες και ποταπές επιδιώξεις. Ωστόσο ο μικρός αυτός άνθρωπος, θα μπορούσε, τοποχρονικά, να είναι ένας διαπρεπής επιστήμονας, ή κάποιος πολύ σημαντικός οικονομικός παράγοντας! Είπαμε, άλλο η ζωή σαν τοποχρονικό φαινόμενο, και άλλο η ζωή σαν ουσία και εσωτερική ποιότητα! Τώρα ο άνθρωπος ξεχωρίζει τον εαυτό του προσωπικότητα, μέσα στον τοποχρονικό κόσμο των εντυπώσεων και τον εαυτό του ορθολογιζόμενη οντότητα, που μπορεί να καθοδηγεί και να προτρέπει, έως ότου, η πρώτη, αναπτύξει δικό της ανάστημα και μάθει την ορθή χρήση του *Nou*.

Αυτό, όμως, δεν μπορεί να γίνει από μόνο του, αλλά σταδιακά και με μεγάλη προσπάθεια, η οποία πρέπει να καταβληθεί από την παρούσα προσωπικότητα αυτοεπίγνωση, ενώ απαραίτητη θα είναι και η συμπαράσταση και βοήθεια της Μόνιμης Προσωπικότητας.

Όμως, προχωρώντας στην ενδοσκόπηση, θα πρέπει να κατανοήσουμε ότι δεν πρέπει να ενεργούμε σαν δικαστές, αλλά, κυρίως, σαν γνώστες και εραστές της Παναγάπης, η οποία εμπεριέχεται σε κάθε μορφή ζωής και προς την οποία τα πάντα κατατείνουν. Δεν θα πρέπει να αντιμετωπίζουμε τους ανθρώπους και τα γεγονότα με τάσεις για έλεγχο και τιμωρία και αφ' υψηλού νουθεσία, αλλά με αληθινό προβληματισμό και γνήσιο ενδιαφέρον για τα αίτια και την θεραπεία.

Σαν Ερευνητές της Αλήθειας είμαστε και μαθητές και διδάσκαλοι και παρούσα προσωπικότητα αυτοεπίγνωση και Μόνιμη Προσωπικότητα αυτοεπίγνωση, απότερος δε

σκοπός μας είναι η κάθαρος της παρούσας προσωπικότητας.

Με τον ορθολογισμό και τον διαλογισμό θα ξεχωρίσουμε το είδος αυτό της αγάπης, που καθορίζεται από ιδιοτελείς στόχους, και θα το μεταβάλλουμε σε αγάπη πραγματική, ανιδιοτελή και αθάνατη, μετέχοντας στη διαδικασία κατά την οποία το «**φθαρτόν ενδύεται την αφθαρσίαν και το θνητόν την αθανασίαν!**»

Θα διδάξουμε, επίσης, στην παρούσα προσωπικότητα τον τρόπο να χειρίζεται ορθά τον *Nou* και να τον μορφοποιεί σε νοητικά φωτεινά είδωλα. Μέχρι τώρα, η προσωπικότητα μορφοποιούσε υποσυνείδητα, κάτω από την πίεση εντόνων επιθυμιών και αχαλίνωτων επιδιώξεων, ατελή νοητικά είδωλα. Εάν εμβαθύνουμε στη διαδικασία, θα δουμε πόσο κακότεχνα και ατελώς έκτιζε ο άνθρωπος τα είδωλά του και τον κόσμο του.

Ο κόσμος, γύρω μας, είναι ωραίος και τέλειος! Κάθε μορφή, που έχει κτισθεί από τον Δημιουργό και ιδιαίτερα οι ζώσες μορφές, είναι τέλειες και υπέροχες! Όμως ο άνθρωπος δεν μπορεί να μεταφέρει αυτές τις τέλειες μορφές μέσα στο υποσυνείδητό του. Μεταφέρει μόνο νοητικά είδωλα των μορφών αυτών και νομίζει ότι με τον τρόπο αυτό κυριαρχεί πάνω τους. Αυτό το αίσθημα της ιδιοκτησίας δεν είναι μόνο ψεύτικο, αλλά και επικίνδυνο, διότι συντελεί στον αποπροσανατολισμό του ανθρώπου. Θα πρέπει κάποτε να μάθουμε ποια πραγματικά είναι η δική μας περιουσία και πως να την αξιοποιούμε.

Το να γνωρίσει κανείς τη φύση του κόσμου, γύρω του, και της ύλης, που αποκαλούμε αιθερικότητα - ζωικότητα, είναι μια πολύ μεγάλη εργασία. Είναι η βάση της όλης εργασίας που οδηγεί, μέσα από τη γνωριμία της ψυχικής και της νοητικής ουσίας, στην γνώση της παρούσας προσωπικότητας εαυτού μας, που έχει σαν αποτέλεσμα

την ανάπτυξη της επιθυμίας για καθαρμό και εξέλιξη. Είναι από εκεί που αρχίζει η συλλογή των πρώτων υλών και η εκμάθηση της διαδικασίας για τη δημιουργία του ολόλαμπρου ενδύματος της Ψυχής, το οποίο θα πρέπει να φορέσει για να εισέλθει εις τον «**κεκοσμημένο νυμφώνα του Κυρίου!**»

Όμως, η εξέλιξή μας, δεν είναι μόνο υπόθεση θεωρητικής γνώσης, αλλα απαιτείται και άσκηση συνεχής και επίμονη. Υπάρχει άφθονη θιβλιογραφία σχετικά με τη μεθοδολογία της πρακτικής εξάσκησης, ώστε να μην είναι απαραίτητο να παραθέσουμε εδώ συγκεκριμένα γυμνάσματα, τα οποία θα ήσαν βεβαίως χρήσιμα, θα περιόριζαν όμως την ανάπτυξη της όλης εργασίας, σε πλαίσια μικρότερα από εκείνα στα οποία έχει καθορισθεί.

Γι' αυτό, θα δώσουμε στο παρόν κεφάλαιο γενικά μόνον στοιχεία, όσον αφορά την ειδωλοπλαστική, που αποτελεί τη βάση πολλών γυμνασμάτων.

Η ζωικότητα - αιθερικότητα στον παχυλό υλικό κόσμο, κραδαίνομενη σε ορισμένες χαμηλές συχνότητες, δίνει το φως και την έννοια των χρωμάτων. Χρώματα, ωστόσο, έχουμε μόνο στον υλικό και τον νοητικό κόσμο. Αντίθετα, στους ψυχικούς λεγόμενους κόσμους, δεν έχουμε χρώματα, ούτε μορφοποιείται η ύλη τους (ψυχική ουσία). Παρ' όλα αυτά, και οι κόσμοι αυτοί είναι μορφοποιημένοι και αναπτυγμένοι σε 7 πεδία και 49 υποπεδία, με σημαντικές διαβαθμίσεις φωτός, από το ελάχιστο που κυριαρχεί στα κατώτατα στρώματα, μέχρι το πολύ φωτεινό που καταυγάζει το πεδίο της κορυφής και αποτελεί την αρχή του νοητικού κόσμου.

Αυτό παρατηρείται, γιατί οι λεγόμενοι ψυχικοί κόσμοι, αν και αποτελούνται από άμορφη ουσία, της οποίας οι κραδασμοί δίνουν μόνον συναισθήματα, λειτουργούν, εν τούτοις, σε συνδυασμό με τους νοητικούς κόσμους, που είναι κόσμοι μορφών και χρωμάτων, όπως ο παχυλός υλι-

κός κόσμος. Επομένως, οι ψυχικοί κόσμοι, στους οποίους έχουμε αναφερθεί, είναι ψυχονοητικοί κόσμοι και κυριαρχούνται από μορφές.

Ασφαλώς και ο παχυλός υλικός κόσμος, τον οποίο αντιλαμβανόμαστε άμεσα σαν κόσμο μορφών, δεν θα μπορούσε να υπάρξει, εάν δεν ήταν η Θεία Πανσοφία! Μορφοποιείται, δηλαδή, και αυτός, από τη στιγμή ακριβώς που έχει μέσα του τη Νοητική Υπερουσία. Το ίδιο συμβαίνει και με τους ψυχικούς κόσμους, που εκτείνονται μέχρι του κατώτερου νοητικού κόσμου, η ύλη του οποίου έχει τη δύναμη να μορφοποιεί την ψυχική ουσία και να μας δίνει τέλειους ψυχικούς κόσμους.

Ο άνθρωπος, τώρα, σαν διάνοια, σαν πραγματικός υιός του ΠΑΤΡΟΣ, έχει τη δύναμη να κάνει χρήση του νοητικού φωτός και να το μορφοποιεί σε νοητικά είδωλα, τα οποία παίρνουν υπόσταση μέσα στους ψυχικούς κόσμους. Τα είδωλα αυτά μπορεί να τα υλοποιήσει, εν συνεχείᾳ, μέσα στους παχυλούς υλικούς κόσμους και να σχηματίσει διάφορες μορφές. Με τον τρόπο αυτό, παίρνει μια ιδέα, για το τι πράττει η ΑΠΟΛΥΤΗ ΥΠΕΡΔΙΑΝΟΙΑ. Ο των πάντων ΠΑΤΗΡ, όταν, μέσω του Νου, δημιουργεί τα Σύμπαντα και εκφράζεται σαν ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ και ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ.

Βλέπει, δηλαδή, τον ΚΥΡΙΟ «ΕΝ ΤΟΙΣ ΈΡΓΟΙΣ ΑΥΤΟΥ» και αρχίζει, σαν υιός, να μαθαίνει και να πράττει ό,τι και ο ΠΑΤΗΡ!

Κατά τρόπο ανάλογο, μορφοποιούμε και μεις γνωστά πράγματα, μέσα στον παχυλό υλικό κόσμο, τα οποία ήδη έχει μορφοποιήσει ο ΠΑΤΗΡ. Ας πάρουμε, για παράδειγμα, ένα λουλούδι. Βλέπουμε ότι έχει σχήμα, μέγεθος, μορφή, χρώματα, κλπ. Κρατάμε το λουλούδι αυτό, που ας θεωρήσουμε ότι είναι ένα τριαντάφυλλο, στο ένα μας χέρι και προσέχουμε κάθε του λεπτομέρεια, όσον αφορά τη μορφή και τα χρώματα. Μπορούμε, τώρα, χρησιμοποιώντας τον αποτυπωτικό αιθέρα, να δημιουργήσουμε ένα πανομοιότυ-

πο νοητικό είδωλο του λουλουδιού αυτού, στο άλλο μας χέρι.

Με τη βοήθεια του κινητικού αιθέρα περιστρέφουμε το δημιούργημά μας και παρακολουθούμε την όλη κίνηση, καθώς αρχίζει από την συστροφή των δακτύλων μας, με μεγάλη προσοχή. Έχουμε μια τέλεια αίσθηση της νοητικής κίνησης, εφόσον και η συγκέντρωσή μας έχει ανάλογη συμπύκνωση.

Εάν, τώρα, συγκρατούντες την εικόνα οπτικά, η οποία εμπεριέχει και την κίνηση, συγκεντρώσουμε, πάνω στο νοητικό, είδωλο, αισθησιακό αιθέρα, θα νοιώσουμε, επι πλέον, το άρωμά του και θα αντιληφθούμε την κίνηση του μίσχου, μέσα στα δάχτυλά μας.

Τώρα, στη θέση του κόκκινου, ας πούμε τριαντάφυλλου, θέλουμε να εμφανισθεί ένα ολόλευκο τριαντάφυλλο, με το ίδιο ακριβώς σχήμα και μέγεθος. Θέλουμε να διαφέρει μόνο ως προς το χρώμα. Ανασύρουμε από το υποσυνέδητό μας την μορφή του λευκού τριαντάφυλλου, που την έχουμε συγκρατήσει από προηγούμενες εμπειρίες και, παίρνοντας μόνον το χρώμα, το προσαρμόζουμε στο ήδη υπάρχον είδωλό μας. Τώρα, κρατάμε στο χέρι μας ένα ολόλευκο τριαντάφυλλο, ενώ το κόκκινο χρώμα έχει διαλυθεί.

Κατά τον ίδιο τρόπο μπορούμε, εάν θέλουμε, διατηρούντες μόνο το χρώμα, να αλλάξουμε ολόκληρο το άνθος και να έχουμε, αντί του άσπρου πλέον τριαντάφυλλου, ένα άσπρο γαρύφαλλο.

Εδώ έγγειται η δύναμη της θέλησης! Αποβάλουμε ότι δεν θέλουμε και συγκρατούμε μόνον ότι εμείς θέλουμε! Διαχωρίζουμε την ελεγχόμενη θέληση από την αχαλίνωτη φαντασία και δημιουργούμε είδωλα, μετά από συνειδητή σκέψη. Το ίδιο γίνεται και κατά την ενδοσκόπηση, όταν με τη βοήθεια των διαφόρων μορφών αιθερικότητας συγ-

κεντρωνόμαστε στα διάφορα σημεία του σώματος και μέσα στο υποσυνείδητό μας, για να διορθώσουμε καταστάσεις και να αντλήσουμε δυνάμεις.

ANTI ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Το παρατιθέμενο ποίημα, που αποτελεί ένα διάλογο μεταξύ του Φύλακα - Αγγέλου και του προβληματιζομένου ανθρώπου, επέχει θέση επιλόγου, επειδή δένει νοηματικά με το όλο έργο.

Το δυνατό και συμπυκνωμένο ύφος του, εξ άλλου, μπορεί να ελκύσει ευκολότερα την προσοχή του αναγνώστη και να τον προβληματίσει, δύσον αφορά την αληθινή φύση και τον πραγματικό προορισμό του ανθρώπου.

Ο διάλογος αυτός, όπως και η όλη πραγματεία, σκοπεύουν στο να θεβαιώσουν, πως ο άνθρωπος κρύβει μέσα του πολύτιμες δυνάμεις, τις οποίες, αν αποφασίσει να αξιοποιήσει, τίποτε, γι' αυτόν, δεν είναι ακατόρθωτο. Με την λογική συνάρτηση, πως το πραγματικά δύσκολο, είναι και αληθινά πολύτιμο, ο άνθρωπος μπορεί, με την βοήθεια των φιλικών δυνάμεων, που εδρεύουν μέσα του, να πετύχει το ιδεώδες και να οδηγηθεί στην οντοποίηση και την Θέωση!

Όλες οι δυνάμεις είναι στη διάθεσή του και, θεωρητικά, δεν θα έπρεπε να υπάρχει κανένα εμπόδιο για την ανέλιξή του. Το μόνο, που δυνητικά αντιστρατεύεται την εξέλιξη αυτή, είναι το γεγονός πως ο άνθρωπος, προκειμένου να γίνει κοινωνός του Θείου Σχεδίου και να πετύχει την οντοποίησή του, πρέπει να διαμορφώσει δική του κρίση και να κάνει τις δικές του ελεύθερες επιλογές. Πρέπει να γνωρίσει εμπειρικά το κάθε τι και να αναπτύξει την ικανότητα του διαχωρίζειν και επιλέγειν.

Είναι μέσα από τον ορθολογισμό, που θα έρθει ο άνθρωπος σε επαφή με το ΘΕΙΟΝ και θα καταληφθεί από δέος, όχι σαν απόρροια του φόβου, αλλά σαν προϊόν της συγκλονιστικής αποκάλυψης του «μεγαλειώδους και του

ωραίου», που συνεγείρει τον θαυμασμό και αποσταλάσσει ευδαιμονία!

Με την έννοια αυτή, ο «φόβος (δέος) ΚΥΡΙΟΥ, αποτελεί την αρχήν της Σοφίας!» Διότι, ο απώτερος σκοπός είναι, να αποκτήσει ο άνθρωπος υπερσυνείδητη αντίληψη και της Παντοδύναμίας και της Πανσοφίας και της Πανγαθότητας, που είναι φύσεις του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ και κυριαρχούν στο εσώτερο Εγώ μας.

ΧΑΡΙΣΜΕΝΟ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

΄Ήταν μια νύχτα ασέληνη, μέσ' τη βροχή πνιγμένη!

Ήταν μια νύχτα σκοτεινή, υγρή και παγωμένη

Όλα της φύσης τα στοιχεία, παράξενα θογγούσαν, αστροπελέκια και βροντές, όλη τη γη δονούσαν!

΄εξω στον κήπο, στην αυλή, άγριος βοριάς φυσούσε,
με τέτοια λύσα, που μοιαζε, αυτός πως προσπαθούσε
το κυπαρίσσι της γωνιάς, με μιας να ξεριζώσει,
και τα λουλούδια, τα λογής, να κάψει, να παγώσει!

΄Ήταν μια νύχτα ασέληνη, μέσ' τη βροχή χαμένη,
μια νύχτα άγρια, σκοτεινή υγρή και παγωμένη!

Κι εγώ, μέσ' στο καλύθι μου, που λίγο φως εσκόρπια,
μπρος στην εικόνα του ΧΡΙΣΤΟΥ, η τρεμαμένη φλόγα
την πόρτα ατένιζα βουβά, ως κάθε κύμα του βοριά,
επάνω της εκτύπα κι είχα βαριά τα στήθια!

Λες κάποιον και περίμενα, αυτήν την ἀγρια ώρα..

Ποιος, τάχα, θα ερχότανε, μέσ' στην φριχτή την μπόρα,
αλήθεια, ποιον περίμενα, να τρέξω να τ' ανοίξω,
με τα ξεπαγιασμένα χέρια μου, το χέρι να του σφίξω;

Ξάφνου, σαν φως της αστραπής, ήρθε, σιμά μου, αυτός και το καλύθι γέμισε με ζεστασιά και φως!

Μ' αγάπη με εκοίταζε και μου χαμογελούσε,
την κεφαλή μου χάιδευε, στα μάτια με φιλούσε

Τα μέλη μου ξεμούδιασαν, αλάφρωσαν τα στήθια,
κι ένοιωσα, τόση ζεστασιά, ως της ψυχής τα μύχια!
κι Εκείνος, πάντοτε σιμά, πάντα χαμογελούσε,
μ' αγάπη με ατένιζε και μου γλυκομιλούσε:

Του λέω: «Ποιος είσαι εσύ, που ήρθες τόσο ξαφνικά,
το κουρασμένο μου μυαλό, να ξεχωρίσω δεν βοηθά...
Νομίζω σε γνωρίζω... μοιάζεις πολύ με τον ΧΡΙΣΤΟ,
που ήρθες, σε ευχαριστώ!»

Μου λέει: «Είμαι ο άγγελός σου,
φύλακας και προστάτης σου, παντοτεινά δικός σου!»

Του λέω: «Τόσον καιρό, πού ήσουνα, όταν εγώ πονούσα,
που η καρδιά μου σπάραζε και τόσο αγωνιούσα!
Τόσον καιρό, πού ήσουνα...».»

Μου λέει: «Εγώ, ήμουν πάντα μέσα σου, πονούσες και
πονούσα!

Μέθυσες με τα χώματα, Ταξιδευτή τ' ονείρου
και έχασες τον δρόμο σου, στο χάος του απείρου!
Μέθυσες με τα χώματα, που αιώνια ταξιδεύουν
και τρέχουν ασταμάτητα.... τι άραγε, γυρεύουν;

αυτά, έτσι θα στροβιλίζονται, σαν όγκοι, σαν βουνά!
Σε εσέ, όμως, Ταξιδευτή, αρκεί το «πουθενά;»

Σε ντύσανε οι Άρχοντες με χώματα, μ' αλάτι και νερό
και εσύ βαθειά κοιμήθηκες, στη γη, τόσον καιρό.
Ντυμένος με τα χώματα, κοιμώσουν κι ονειρευόσουν...
Μάταια πάσκιζαν οι φίλοι σου, το χέρι να σου δώσουν!

Εσύ, χώματα μάζευες και τάλεγες δικά σου!
Τα μάζευες, τα σύναζες... κι άρχισαν τα δεινά σου!

Σε μέθυσαν τα χώματα, η δόξα και το βιος σου,
υπέρμετρος κατάντησε ο ψευτοεγωϊσμός σου!
Τη λάσπη την εσύναξες, σ' αμέτρητους στατήρες
και νόμιζες, πως έκτιζες ονείρου κατοικίες!

Σαν Κίρκη σε αιχμαλώτισε η χωματένια ύλη
και, μέσα σου, εξέχασες πως καίει ένα καντύλι!
Το Πνεύμα το αθάνατο, τ' αληθινό Εγώ σου,
το σκέπασες με χώματα... δεν είσαι ο εαυτός σου!

Αυτοί, που εσύ αγάπησες και σ' είχανε προδώσει,
όσοι, με λόγια άπρεπα, πικρά σ' είχαν πληγώσει,
αυτοί, που άγρια σε κτυπήσανε και πόνεσες πολύ,
κι αυτοί, που τώρα αγαπάς, και λες είναι καλοί,

Όλοι τους είναι άνθρωποι, άνθρωποι, σαν και σένα,
πνεύματα αγαπημένα!

Τα γήινα, τ' ανθρώπινα, έχουν κι αυτούς ζαλίσει.
Ξεχάσανε το Είναι τους κι έχουν κι αυτοί μεθύσει!
Τα γήινα, τ' ανθρώπινα, πρέπει να τα ξεχάσεις...
Κοίτα να βρεις τον δρόμο σου, κι έτσι να ησυχάσεις!»

Μου άπλωσε τα χέρια του και μου πε, έλα, πάμε...
Του λέω: «Να πάμε, πού;»

«Στη Βασιλεία του ΧΡΙΣΤΟΥ, εκεί σε προσκαλώ να πάμε,
εκεί, που όλοι μαθαίνουν ν' αγαπούν, εκεί, που όλοι αγαπάμε!

Θα δεις λουλούδια αμάραντα, πολύχρωμα και δροσερά,

μέσα στο φως, τ' ανέσπερο, όπως τα είχες μια φορά...
Εκεί είναι η ζωή χαρά, εκεί είναι η ζωή αγάπη.
Είν' του ΚΥΡΙΟΥ η χαρά, του δρόμου μας η άκρη!»

Του λέω: «αυτούς, που τώρα αγαπώ, πρέπει να τους αφήσω,
να τους λησμονήσω,
και μέσ' στο φως και τη χαρά, μονάχος μου να ζήσω;»

Μου λέει: «Μ' αυτούς, που εσύ αγάπησες, και όσους αγαπήσεις,
μ' αυτούς, που τώρα αγαπάς, μ' όλους αυτούς θα ζήσεις!
Εδώ, στη γη, στα χώματα, είν' μόνο οι σκιές τους,
τα χωματένια τους κορμιά, αλλού είναι οι ψυχές τους...

Ψυχές αυτοί, Ψυχή κι εσύ, όλοι θάναι μαζί σου.
Μαζί, με εσέ, θα ζήσουνε, στο φως του Παραδείσου!»

Του λέω: «Όμως και Εσύ, κι Εσύ αγάπη μου...;»
Μου λέει: «Έγώ είμαι ο Άγγελός σου, φύλακας και προστάτης σου.
Έγώ, είμαι πάντα μέσα σου, παντοτεινά δικός σου!

Στης γης τη λάσπη, στη σκοτεινιά, στην πλάνη και τον πόνο,
εγώ, ήμουν πάντα μέσα σου, ποτέ δεν σ' είχα αφήσει μόνο!
Έγώ, ήμουν πάντα μέσα σου και, τώρα, που ξυπνάς κι είσαι Θεός,
λες να σε αφήσω και μόνος μου να ζήσω...;

Θεός εσύ, θεός κι εγώ! Κι οι δυο μας φως, ζωή κι αγάπη,
μέσ' στην αγκάλη του ΘΕΟΥ, ως των καιρών τα βάθη!
Εσύ κι εγώ και κάθε άλλος αδελφός,
όλοι το ίδιο αγαπητοί, όπως ο άσωτος υιός,

σαν επιστρέψει και διαθεί το θεϊκό κατώφλι,
γιατί, καθένας ήταν από σας, «απολωλώς και εσώθη!»

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΑΤΤΕΣΛΗΣ